

Kuinka tulkita Raamattua

Johdanto

Kuinka tulkita Raamattua

Seitsemännenten päivän adventisteina olemme protestantteja, mikä tarkoittaa, että uskomme *sola Scriptura* -periaatteeseen eli siihen, että yksin Raamattu on uskomme ja oppiemme ainut arvovaltainen perusta. Tämä on erityisen merkityksellistä viimeisinä päivinä, jolloin Jumalalla on, kuten Ellen G. White sanoo, ”maan päällä kansa, joka pitää Raamattua ja yksin Raamattua kaikkien oppien mittapuuna ja kaikkien uudistusten pohjana” (8AO 103).

Emme tietenkään ole protestanttien joukossa ainoita, jotka julistavat, että pidämme uskomme perustana ”Raamattua ja yksin Raamattua”, vaikkakin monet, joilla on tämä sama vakaumus, uskovat sellaisiin asioihin kuten Uudessa testamentissa tehtyyn seitsemännenten päivän sapatin syrjäyttämiseen sunnuntaila, sielun kuolemattomuuteen, kadotettujen ikuisen kidutukseen helvetissä tai jopa salaiseen tempaukseen, jossa Jeesus palaa maan päälle hiljaa ja salaa ja tempaa pois pelastetut jättäen kaikki muut ihmettelemään, minne niin monet ovat voineet kadota.

Toisin sanoen pelkästään se, että omistaa Raamatun ja väittää uskovansa siihen, ei vielä riitä, niin tärkeää kuin se onkin. Kuten väärin oppien syntyminen ja leviäminen (joiden väitetään olevan Raamatusta johdettuja) osoittaa, meidän tulee osata myös tulkita Raamattua oikein.

Siksi tämän neljänneksen Raamatun Sanoman aiheena on ”Kuinka tulkita Raamattua”. Lähdemme liikkeelle oletuksesta, että Raamattu Jumalan sanana on ”erehtymätön ilmoitus Jumalan tahdosta”, lisäksi se ”on luonteen mittapuu, kokemuksen koetinkivi, ratkaiseva opin ilmoittaja ja luotettava kirjaus Jumalan teoista historiassa”. (Adventtikirkon perusluonteiset opinkohdat 1.) Lyhyesti sanottuna Raamattu on perustava lähde niille totuuksille, joihin uskomme ja joita julistamme maailmalle. Tai kuten Raamattu itse sanoo: ”Jokainen pyhä, Jumalan Hengestä syntynyt kirjoitus on hyödyllinen opetuksiksi, nuhteeksi, ojennukseksi ja kasvatukseksi Jumalan tahdon mukaiseen elämään.” (2. Tim. 3:16.) ”Jokainen – – kirjoitus” tarkoittaa tietysti koko Raamattua, jopa niitä Raamatun osia, joista emme kenties pidä ja joissa astutaan meidän varpaillemme ja jotka eivät nykyai-kaista kieltä käyttäksemme ole ”poliittisesti korrekkeja”.

Tästä lähtökohdasta tulemme tutkimaan, miten Raamattu opettaa meitä tulkitsemaan itseään. Sen sijaan että kääntyisimme Raamatun ulkopuolisten lähteiden puoleen kuten tieteen, filosofian tai historian (jotka voivat oikein käytettyinä olla siunaukseksi), pyrimme löytämään Raamatun teksteistä itsestään ne työkä- lut, jotka paljastavat meille tuon kirjan kallisarvoisille sivuille kätkeytyt suuret to- tuudet. Meille kerrotaan, että ”ihmiset ovat puhuneet Pyhän Hengen johtamina

sen, minkä ovat Jumalalta saaneet” (2. Piet. 1:21). Me uskomme, että näiden Pyhän Hengen johdossa saatujen sanomien joukosta löytyvät myös avaimet, jotka auttavat meitä tulkitsemaan Jumalan sanaa.

Kuinka esimerkiksi Paavali ja evankeliumien kirjoittajat tulkitsivat Vanhaa testamenttia? Jos se, mitä he kirjoittivat, oli Jumalan innoittamaa, niin varmasti tapa, jolla he lukivat ja tulkitsivat kirjoituksia, voi olla keskeisellä sijalla auttamassa meitäkin tulkitsemaan asioita oikein. Entä miten Jeesus itse käytti ja tulkitsi kirjoituksia? Emme voi löytää Jeesusta parempaa esimerkkiä siitä, kuinka lukea Raamattua.

Samalla tutkimme omia näkemyksiämme ja päättelyjämme asiayhteyksistä, kielestä, kulttuurista ja historiasta sekä siitä, miten ne vaikuttavat siihen, kuinka luemme ja ymmärrämme Jumalan sanaa. Miten meidän tulisi tulkita vertauksia, profetioita, pyhää historiaa, varoituksia, ylistyslauluja, profeetallisia näkyjä ja unia – Raamatusta löytyvää koko innoitettujen kirjoitusten laajaa kirjoa?

Kaikkia näitä ja muitakin kysymyksiä tutkimme tässä neljänneksessä sillä, kuten opit ikuisesta helvetin kidutuksesta tai sunnuntain pyhyydestä opettavat, Raamattuun uskomisen itsessään ei vielä riitä. Meidän on opittava myös, kuinka sitä on tulkittava.

TT Frank M. Hasel on maailmanlaajuisen adventtikirkon raamatuntutkimusinstituutin (Biblical Research Institute) apulaisjohtaja. FT Michael G. Hasel toimii muinaisen Lähi-idän historian ja arkeologian professorina Southern Adventist Universityssä. Lisäksi hän on arkeologisen instituutin (Institute of Archaeology) sekä Lynn H. Woodin arkeologisen museon johtaja.

Raamatun ainutlaatuisuus

”Sinun sanasi on lamppu, joka valaisee askeleeni, se on valo minun matkallani.” (Ps. 119:105.)

Avaintekstit:

5. Moos. 32:45–47;
1. Moos. 49:8–12;
Jes. 53:3–7;
1. Kor. 15:3–5,
51–55;
Room. 12:2.

Raamatun tekee ainutlaatuiseksi se, että se koostuu 66 kirjasta, jotka on kirjoitettu 1 500 vuoden aikana kolmella eri mantereella (Aasia, Afrikka ja Eurooppa) yli 40 kirjoittajan toimesta. Toista sen kaltaista kirjaa ei ole, ei edes muiden pyhien tai uskonnollisten kirjojen joukossa. Eikä mikään ihme, sillä onhan se Jumalan sana.

Neljältä ensimmäiseltä vuosisadalta Kristuksen jälkeen Uuden testamentin käsikirjoituksia on säilynyt yli 24 600. Platonilta alkuperäisiä käsikirjoituksia on säilynyt seitsemän, Herodotokselta kahdeksan. Homeroksen *Iliaksesta* on säilynyt kopioita hieman yli 263. Meillä on siis vankkaa todistusaineistoa, joka vahvistaa Uuden testamentin tekstien aitouden.

Tietääksemme Raamattu on ensimmäinen kirja, jota on koskaan käännetty. Se on myös ensimmäinen kirja, jota läntisessä maailmassa on painettu koneella kirjapainossa. Se on ensimmäinen kirja, jota on levitetty niin laajalle ja niin monilla eri kielillä, että 95 prosenttia maailman väestöstä voi lukea sitä tänä päivänä.

Raamattu on ainutlaatuinen myös sisältönsä ja sanomansa puolesta, joissa keskitytään Jumalan pelastaviin tekoihin historiassa. Historia kietoutuu profetioihin, joissa kerrotaan Jumalan suunnitelmista tulevaisuutta varten sekä hänen iankaikkisesta valtakunnastaan. Raamattu on Jumalan *e/ävää* sanaa, sillä sama innoituksen Henki, jonka kautta Raamattu kirjoitettiin (2. Tim. 3:16, 17), on luvattu uskoville tänäkin päivänä oppaaksi, joka johdattaa kaiken totuuden äärelle, kun me tutkimme sanaa (Joh. 14:16, 17; Joh. 15:26; Joh. 16:13).

Tämä tutkistelu on sapatiksi 3.4.2020

JUMALAN ELÄVÄ SANA

Tärkeimpinä sanoina pidetään yleensä viimeisiä sanoja, jotka joku lausuu. Mooses, koko Raamatun perustan laskevan viiden ensimmäisen Raamatun kirjan kirjoittaja, laulaa kansalle laulun juuri ennen kuolemaansa (5. Moos. 31:30–32:43).

Lue 5. Moos. 32:45–47. Miten Mooses kuvailee Jumalan sanaa ja sen voimaa heprealaisten elämässä, jotka olivat astumassa luvattuun maahan?

Mooseksen viimeisten sanojen joukossa on vahva kehoitus. Kiinnittämällä kansan sydämen Jumalan sanoihin Mooses korosti kansalle, että heidän tulisi edelleen keskittyä Jumalaan ja hänen tahtoonsa heidän elämässään. Opettamalla sanat lapsilleen jokainen sukupolvi siirtäisi eteenpäin Jumalan liittoon kuuluvan pelastussuunnitelman. Huomaa, ettei kansalla ollut oikeutta valita, mitä annetuista sanoista se noudattaisi, vaan sen tuli painaa mieleensä ”kaikki ne sanat” ja käskää lapsiansa noudattamaan ”kaikkia tämän opetuksen sanoja ja tekemään niiden mukaan” (5. Moos. 32:46, RK 2012).

Maailmanhistorian lopussa Jumalalla tulee olemaan kansa, joka pysyy uskollisena kaikille kirjoituksille, mikä tarkoittaa, että he pitävät Jumalan käskyt ja uskovat Jeesukseen (Ilm. 14:12). Tämä kansa tulee pysymään uskollisena Raamatun opetukselle, joka paitsi takaa rikkaamman elämän maan päällä myös ikuisen elämän siinä kodissa, jonka Jeesus valmistaa meille (Joh. 14:1–3).

Lue Joh. 1:1–5, 14; Joh. 14:6. Mitä jakeet opettavat Jeesuksesta ja ikuisesta elämästä? Miten lihaksi tullut Sana liittyy Raamatun ilmoitukseen ja innoitukseen?

Jeesus on Raamatun keskipiste ja tarkoitus. Hänen lihaksi tulonsa Messiaana oli Vanhan testamentin lupauksen täyttyminen. Hän eli, kuoli ja elää jälleen. Tämä vahvistaa Raamatun paikkansapitävyyden ja todistaa oikeaksi lupauksen ikuisesta elämästä.

Lue uudelleen 5. Moos. 32:47. Miten olet kokenut oma-kohtaisesti totuuden siitä, ettei Jumalan sana ole ”mikään tyhjä, merkityksetön sana”? Miksei usko Jumalaan ja kuuliaisuus hänen sanalleen ole koskaan turhaa?

KUKA KIRJOITTI RAAMATUN JA MISSÄ?

Kirjoittajien kirjava joukko, heidän eri sijaintinsa ja erilaiset taustansa tarjoavat ainutlaatuisen todistuksen siitä, että Jumala toimii tuodakseen historian ja oman sanomansa ihmisille, jotka ovat kulttuurillisesti yhtä moninaisia kuin kirjan ajateltu lukijakunta.

Mitä seuraavat raamatunpaikat kertovat Raamatun kirjoittajista ja heidän taustoistaan? (2. Moos. 2:10, Aam. 7:14; Jer. 1:1-6; Dan. 6:2-6; Matt. 9:9; Fil. 3:3-6; Ilm. 1:9.)

Raamatun ovat kirjoittaneet ihmiset monista eri taustoista ja eri olosuhteissa. Jotkut heistä kirjoittivat palatseista, toiset vankiloista, maanpaosta ja lähetysmatkoiltaan. Näillä miehillä oli toisistaan poikkeava koulutustausta ja erilaiset ammatit. Joidenkin, kuten Mooseksen, oli määrä tulla kuninkaaksi, ja joidenkin, kuten Danielin, oli määrä palvella korkeassa asemassa. Toiset olivat yksinkertaisia paimenia. Jotkut olivat hyvin nuoria, toiset melko iäkkäitä. Eroista huolimatta yksi asia oli heille kaikille yhteinen elivätpä he milloin tai missä tahnassa: Jumala oli kutsunut heidät, ja Pyhä Henki antoi heille innoituksen kirjoittaa sanomia Jumalan kansalle.

Jotkut kirjoittajista olivat lisäksi silminnäkijöitä tapahtumille, joista he kirjoittivat. Toiset tutkivat henkilökohtaisesti hyvin tarkkaan tapahtumia tai niistä olemassa olevia asiakirjoja (Joos. 10:13; Luuk. 1:1-3). Kaikki Raamatun osat ovat innoitettuja (2. Tim. 3:16). Tästä syystä Paavali sanoo: "Kaikki, mitä pyhät kirjoitukset sisältävät, on kirjoitettu meille opiksi, jotta saisimme siitä kestävyyttä, lohtua ja toivoa." (Room. 15:4.) Jumala, joka loi puhutun kielen, mahdollistaa sen, että hänen valitsemansa ihmiset välittävät innoitetut ajatukset luotettavalla tavalla ihmisten sanoin.

"Jumala on armollisesti nähnyt hyväksi ilmaista maailmalle totuutensa inhimillisten välikappaleiden kautta, ja hän itse, Pyhän Henkensä kautta, teki heidät kykeneviksi tähän työhön. Hän johti heidän mieltään valitsemaan mitä oli puhuttava ja mitä kirjoitettava. Aarre uskottiin saviastioihin, mutta siitä huolimatta se on peräisin taivaasta." (Pä 15.)

Niin monta eri kirjoittajaa niin monenlaisissa eri tilanteissa, mutta silti heidän kauttaan paljastuu sama Jumala. Miten tämä hämmästyttävä totuus auttaa vahvistamaan Jumalan sanan todenperäisyyttä?

RAAMATTU PROFETIANA

Jopa 30 prosenttia Raamatun sisällöstä on profetioita tai profeettallista kirjallisuutta. Profetioiden liittäminen niiden ajalliseen täyttymykseen on keskeistä raamatullisessa maailmankatsomuksessa, sillä Jumala, joka toimii historiassa, tuntee myös tulevaisuuden ja on paljastanut sen profeetoilleen (Aam. 3:7). Raamattu ei ole vain elävä sana tai historiallinen sana, se on myös *profeettallinen* sana.

Millaisia yksityiskohtia seuraavat raamatunpaikat paljastavat Messiaan tulosta?

1. Moos. 49:8-12 _____

Ps. 22:13-19 _____

Jes. 53:3-7 _____

Dan. 9:2-27 _____

Miika 5:1 _____

Mal. 3:1 _____

Sak. 9:9 _____

Vanhasta testamentista löytyy ainakin 65 suoraa ennustusta Messiaasta. Ne liittyvät sellaisiin yksityiskohtiin kuin "ei siirry valtikka pois Juudalta" (1. Moos. 49:10); että Messias syntyisi Juudan Betlehemissä (Miika 5:1); että hän olisi hyljeksitty, ihmisten torjuma, väärin perustein syytetty, lyöty ja kuritettu, mutta silti hän ei suutansa avaisi puolustaakseen itseään (Jes. 53:3-7); että hänen kätensä ja jalkansa lävistettäisiin; ja että hänen vaatteensa jaettaisiin ja hänen puvustaan heitetäisiin arpaan (Ps. 22:13-19).

Se, että nämä Vanhan testamentin profetiat täyttyivät niin täsmällisesti Jeesuksen elämässä, kuolemassa ja ylösnousemuksessa, todistaa niiden innoituksen ja ilmoituksen olevan jumalallista alkuperää. Se osoittaa myös sen, että Jeesus oli se, joksi hän itseään väitti ja joksi muut häntä väittivät. Jeesus pysyi samassa linjassa muinaisten profeettojen kanssa ennustaessaan oman kuolemansa ja ylösnousemuksensa (Luuk. 9:21, 22; Matt. 17:22, 23), Jerusalemin kukistumisen (Matt. 24:1, 2) sekä toisen tulemisensa (Joh. 14:1-3). Jeesuksen ihmiseksi tuleminen, kuolema ja ylösnousemus oli ennustettu Raamatussa, ja näiden ennustusten täyttyminen vahvistaa Raamatun luotettavuuden.

RAAMATTU OSANA HISTORIAA

Raamattu on toisiin ”pyhiin” kirjoihin verrattuna ainutlaatuisen, koska se on muodostunut historian kuluessa. Raamattu ei ole yhden ihmisen filosofisia ajatuksia (kuten Kungfutsen tai Buddhan), vaan siihen on kirjattu Jumalan teot historiasa sellaisina kuin ne etenevät tiettyä päämäärää kohti. Raamatussa keskeiset päämäärät ovat 1) lupaus Messiaasta ja 2) Jeesuksen toinen tuleminen. Tällainen asioiden eteneminen historiassa on ainutlaatuisen juutalaiskristillisen uskon piirre.

Lue 1. Kor. 15:3-5, 51-55; Room. 8:11; 1. Tess. 4:14. Mitä raamatunkohdat opettavat Kristuksen ylösnousemuksen historiallisesta totuudesta ja sen merkityksestä meille henkilökohtaisesti?

Evankeliumit ja Paavali todistavat, että Jeesus kuoli, hänet haudattiin ja hän nousi ruumiissaan ylös haudastaan ja ilmestyi monille ihmisille. Tämän vahvistavat silminnäkiäjät, jotka laskivat hänet hautaan ja myöhemmin näkivät haudan tyhjänä. Todistajat koskettivat Jeesusta, ja Jeesus söi heidän kanssaan. Magdalan Maria ja Maria, Jeesuksen äiti, sekä muut naiset näkivät hänet ylösnousseena Kristuksena. Opetuslapset keskustelivat hänen kanssaan Emmauksen tiellä. Jeesus näyttäytyi heille antaessaan suuren lähetyskäskyn. Paavali kirjoittaa, että jos Raamatun todistus hylätään, silloin julistuksemme ja uskomme ”on turhaa” (1. Kor. 15:14). Opetuslapset toteavat: ”Herra on totisesti noussut ylös - -.” (Luuk. 24:34, VKR.)

Kristus kuvataan myös kaikkien kuolleiden ensihedelmänä (1. Kor. 15:20 alkuteksti, kreik. *aparkhē*). Se historiallinen tosiasia, että Kristus nousi ruumiissaan kuolleista ja elää tänäkin päivänä, takaa sen, että muutkin kuolleet tullaan herättämään. Kaikki vanhurskaat ”Kristuksesta osallisina tehdään eläviksi” (1. Kor. 15:22). Tässä käytetty kieli viittaa tulevaisuudessa tapahtuvaan luomistyöhön, jolloin ”Kristuksen omat” eli hänelle uskolliset herätetään, ”kun hän tulee” (1. Kor. 15:23) ”viimeisen pasuunan soidessa” (1. Kor. 15:52).

Miksi ylösnousemuksen lupaus on niin keskeistä uskossamme, varsinkin, kun ymmärrämme kuolleiden nukkuvan? Miksi ilman tätä lupautta uskomme olisi turhaa?

SANAN MUUTTAVA VOIMA

Lue 2. Kun. 22:3-20. Mikä saa Josian repäisemään vaatteensa? Miten löytö muutti paitsi häntä itseään myös koko Juudan kansaa?

Vuonna 621 eKr., kun Josia oli 25-vuotias, ylipappi Hilkia löysi lain kirjan, jolla tarkoitettiin todennäköisesti viittä Mooseksen kirjaa ja erityisesti viidettä Mooseksen kirjaa. Josian isän Amonin sekä hänen jumalattoman isoisänsä Manassen aikana lain kirja oli kadonnut niiden palvontamenojen tuoksinassa, joita nämä pitivät Baalille, Astartelle ja ”taivaan tähdillem” (2. Kun. 21:3-9). Kun Josia kuulee lain ehdot, hän repäisee vaatteensa, sillä hän tajuaa, miten kauas he ovat ajautuneet todellisen Jumalan palvonnasta. Hän aloittaa heti koko maata koskevan uskonpuhdistuksen, jossa hän repii maan tasalle uhrikukkulat ja tuhoaa vieraiden jumalien kuvat. Kun työ on valmis, Juudassa on enää yksi palvontapaikka: Jumalan tempeli Jerusalemissa. Jumalan sanan löytäminen saa heidät tajumaan, millaisen tuomion alla he ovat. Se saa heidät katumaan ja antaa voiman muuttua. Tällainen muutos alkoi Josiasta itsestään ja lopulta levisi koko Juudan kansaan.

Miten Raamattu vakuuttaa, että sillä on voima muuttaa elämämme ja osoittaa meille tie pelastukseen? Lue Joh. 16:13; Joh. 17:17; Hepr. 4:12 ja Room. 12:2.

Yksi vahvimpia todistuksia Raamatun voiman puolesta on ihmisen muuttunut elämä. Sana leikkaa synnin ja turmeltuneisuuden läpi ja paljastaa todellisen luonteemme ja Pelastajan tarpeemme.

Historiassa muodostunutta Raamattua, joka on täynnä profetioita ja voimaa muuttaa ihmisen elämää, tulee myös tulkita ainutlaatuisella tavalla. Sitä ei voida tulkita kuin mitä tahansa kirjaa, sillä Jumalan *elävä* sana tulee ymmärtää *elävän* Kristuksen valossa – hänen, joka lupasi lähettää Hensensä johtamaan meidät ”tuntemaan koko totuuden” (Joh. 16:13). Jumalan totuuden ilmoituksena Raamatusta itsestään on löydettävä ne periaatteet, joiden mukaan sitä tulkitaan. Ne voidaan löytää tutkimalla, kuinka Raamatun kirjoittajat käyttivät kirjoituksia ja kuinka ne johdattivat heitä, kun he sallivat kirjoitusten tulkita itse itseään.

KERTAUS

Lisäaineistoa: Lue Ellen White, *Alfa ja omega*, osa 8, s. 409–415 tai *Suuri taistelu*, s. 580–587 tai *Suuri taistelu* taskup. s. 376–380 sekä *Alfa ja omega*, osa 5, s. 216–233 tai *Aikakausien Toivo*, s. 641–659 tai *Rakkaudella Isältä*, s. 496–509.

”Jumala on sanassaan antanut ihmisille kaiken tarpeellisen tiedon pelastuksesta. Pyhät kirjoitukset on otettava vastaan Jumalan tahdon ohjeellisena ja erehtymättömänä ilmoituksena. Ne muodostavat luonteen mittapuun, oppien ilmaissijan, kokemusten koetinkiven.” (8AO 184.)

Monet ovat kuolleet puolustaessaan Jumalan sanaa ja pysyessään sille uskollisina. Yksi tällainen mies oli tohtori Rowland Taylor, englantilainen pastori, joka Maria I:n (Maria Verisen) hallituskaudella vastusti katolisen messun tuomista takaisin kotiseurakuntaansa Englannin Hadleyssa.

Kun hänet erotettiin kirkosta ja kun häntä pilkattiin siitä, että hän halusi pysyä Raamatun opetuksessa, hän vetosi henkilökohtaisesti Winchesterin piispaan, joka oli Englannin sen aikainen oikeusministeri. Tämä kuitenkin heitätti Taylorin vankilaan ja lopulta polttorviolle. Juuri ennen kuolemaansa vuonna 1555 Taylor lausui seuraavat sanat: ”Hyvä kansa! En ole opettanut teille muuta kuin Jumalan pyhää sanaa ja niitä opetuksia, jotka löytyvät Jumalan siunatusta kirjasta, pyhästä Raamatusta. Olen tullut tänne tänä päivänä sinetöimään niiden totuuden verelläni.” – John Foxe, *The New Foxe’s Book of Martyrs*, uudelleen toimittanut ja päivittänyt Harold J. Chadwick (North Brunswick, NJ: Bridge-Logos Publishers, 1997) s. 193. Tohtori Taylorin kuultiin toistelevan Psalmia 51 juuri ennen kuin tuli sytytettyä ja hän antoi henkensä.

Keskustelunaiheita:

1. Millä tavoin profetia vahvistaa Raamatun jumalallisen alkuperän? Miten täyttyneet profetiat voivat vahvistaa meitä uskossamme?

2. Jeesus ja apostolit osoittivat horjumatonta uskoa pyhien kirjoitusten luotettavuuteen ja jumalalliseen alkuperään. Kuinka monta kertaa esimerkiksi Jeesus itse viittasi kirjoitukseen ja siihen, että kirjoitusten (usein häntä itseään koskevien) on käytävä toteen? (Ks. esim. Matt. 26:54, 56; Mark. 14:49; Luuk. 4:21; Joh. 13:18; Joh. 17:12). Jos siis Jeesus itse suhtautui Raamattuun (Vanhaan testamenttiin) niin vakavasti, varsinkin siihen, että profetioiden oli käytävä toteen, millainen silloin tulisi meidänkin asenteemme olla Raamattua kohtaan?

Raamatun alkuperä ja luonne

”Lakkaamatta me kiitämme Jumalaa siitäkin, että kun julistimme teille Jumalan sanaa, te ette ottaneet sitä vastaan ihmisten sanana vaan sinä mitä se todella on, Jumalan sanana, joka myös vaikuttaa teissä uskovissa.” (1. Tess. 2:13.)

Avaintekstit:

2. Piet. 1:19–21;
2. Tim. 3:16, 17;
5. Moos. 18:18;
2. Moos. 17:14;
Joh. 1:14;
Hepr. 11:3, 6.

Tapa, jolla näemme ja ymmärrämme Raamatun alkuperän ja luonteen, vaikuttaa suuresti siihen, millaisen osan Raamattu saa elämässämme ja seurakunnassa yleensä. Se, kuinka tulkitsemme Raamattua, riippuu merkittävässä määrin siitä, miten ymmärrämme ilmoituksen ja innoituksen toimivan. Jos haluamme ymmärtää Raamattua oikein, meidän on ensinnäkin annettava Raamatun itsensä määrittellä ne peruseriaatteet, joiden mukaan sitä tulee käsitellä. Emme voi tutkia matematiikkaa biologian tai sosiologian kokeellisia menetelmiä käyttäen. Emme voi tutkia fysiikkaa käyttäen samoja työkaluja kuin historian tutkimuksessa. Samalla tavoin Raamatun hengelliset totuudet eivät aukene oikein ateistisin menetelmin, joissa Raamattua lähestytään ikään kuin Jumalaa ei olisi olemassakaan. Sen sijaan meidän on raamatuntulkinnassamme suhtauduttava vakavasti siihen, että Jumalan sanassa on jumalallinen ja inhimillinen ulottuvuus. Siksi Raamatun oikein tulkitsemisessä sitä tulee lähestyä uskossa eikä epäuskossa tai epäillen.

Tällä viikolla tarkastelemme joitakin Raamatun alkuperään ja luonteeseen liittyviä perustavanlaatuisia näkökohtia, joiden tulisi vaikuttaa tulkintaamme ja ymmärrykseemme siitä.

11.4. Maailmanlaajuisen adventtikirkon ulkolähetyksen erityisuhrilahja:

Missio maailma -projektin tukeminen

Tämä tutkistelu on sapatiksi 11.4.2020

RAAMATUN JUMALAL- LINEN ILMOITUS

Lue 2. Piet. 1:19–21. Miten Pietari ilmaisee näkemyksensä Raamatun profeettallisen sanoman alkuperästä?

Raamattu ei ole toisten kirjojen kaltainen. Pietarin mukaan Pyhä Henki kosketti profeettoja antaen Jumalalta tulevan sanoman sisällön heille. He eivät keksineet niitä itse. Raamatun profeettalliset sanomat eivät ole ”ovelasti seipitettyjä taruja” (2. Piet. 1:16) vaan jumalallista alkuperää ja siksi totuudenmukaisia ja luotettavia. Jumalan profeetat ”ovat puhuneet Pyhän Hengen johtamina sen, minkä ovat Jumalalta saaneet” (2. Piet. 1:21.) Jumala antoi heille ilmoituksensa, jonka kautta hän teki tahtonsa tietäväksi valitsemilleen ihmisille.

Raamattu esittää Jumalan ja tiettyjen ihmisten välillä olleen suoraa suullista kommunikointia. Siksi Raamatulla on jumalallinen arvovalta, ja meidän on otettava tuo jumalallinen puoli huomioon tulkitessamme Raamattua. Koska Raamatun kirjat ovat lähtöisin Jumalasta, niitä voidaan oikeutetusti kutsua ”pyhiksi kirjoituksiksi” (Room. 1:2; 2. Tim. 3:15).

Ne annettiin myös käytännön tarkoituksiin. ”Jokainen pyhä, Jumalan Hengestä syntynyt kirjoitus on hyödyllinen opetuksiksi, nuhteeksi, ojennukseksi ja kasvatukseksi Jumalan tahdon mukaiseen elämään. Näin Jumalan ihmisestä tulee täydellinen ja kaikkeen hyvään kykenevä.” (2. Tim. 3:16, 17.)

Tarvitsemme Pyhän Hengen apua myös siihen, miten sovellamme elämäämme sitä, minkä Jumala on paljastanut meille sanassaan. Pietarin mukaan Jumalan sanan tulkinta ei ole mielipidekysymys. Tarvitsemme Jumalan sanaa ja Pyhää Henkeä ymmärtääksemme sanan oikein.

Raamatusta sanotaan: ”Ei Herra Jumala tee mitään ilmoittamatta suunnitelmiaan palvelijoilleen, profeetoille.” (Aam. 3:7.) Raamatun sana ”ilmoitus” pitää sisällään ajatuksen siitä, että jotakin kätkeyttä paljastetaan tai tuodaan julki ja siitä tulee täten tunnettua. Ihmisinä tarvitsemme tällaista paljastavaa ilmoitusta, sillä olemme syntisiä olentoja, ja syntimme on erottanut meidät Jumalasta, ja siksi olemme hänen tahtonsa tuntemisessa hänestä riippuvaisia.

Raamatun ohjeiden noudattaminen on vaikeaa silloinkin, kun uskomme kirjan jumalalliseen alkuperään. Mitä tapahtuisi, jos alkaisimme epäillä ja kyseenalaistaa sen jumalallista alkuperää?

MITEN INNOITUS TOIMII

Koska Jumala käyttää tahtonsa paljastamisen välineenä kieltä, jumalallinen ilmoitus voidaan kirjoittaa muistiin. Silti, kuten olemme nähneet, Raamattu on syntynyt siten, että Jumala on paljastanut meille totuutensa Pyhän Henkensä työn kautta. Pyhä Henki välittää ja varjelee sanomaa ihmisten toimiessa välikappaleina. Tässä syy siihen, että voimme odottaa löytävämme perustavanlaatuista yhtenäisyyttä kautta koko Raamatun aina ensimmäisestä Mooseksen kirjasta Ilmestyskirjaan asti (vrt. esim. 1. Moos. 3:14, 15 ja Ilm. 12:17).

Lue 2. Piet. 1:21; 2. Tim. 3:16 ja 5. Moos. 18:18. Mitä jakeet kertovat Raamatun innoituksesta?

Koko Raamattu on Jumalan innoittamaa, vaikka kaikki Raamatun osat eivät tuntuisikaan yhtä innostavilta lukea tai vaikka se ei enää kaikilta osin olekaan sovellettavissa meihin nykyään (esim. heprealaiset juhlat olivat innoitettuja, vaikkei meitä vaaditakaan niitä noudattamaan). Kuitenkin meidän on opittava koko Raamatusta, myös niistä osista, joita ei ole niin helppo lukea tai ymmärtää tai jotka eivät ole erityisen helposti sovellettavissa meihin tämän päivän ihmisiin.

Myöskään kaikki, mitä Raamattu sisältää, ei ole välttämättä ylikuunnollisesti paljastettu kirjoittajille. Joskus Jumala käytti sellaisia kirjoittajia, jotka huolellisesti tutkivat asioita tai käyttivät olemassa olevia asiakirjoja (ks. Joos. 10:13; Luuk. 1:1-3) välittääkseen Jumalan viestin.

Silti koko Raamattu on Jumalan innoittamaa (2. Tim. 3:16). Tästä syystä Paavali sanoo, että kaikki, mikä on kirjoitettu, on kirjoitettu ohjeeksi meille, jotta "saisimme siitä kestävyyttä, lohtua ja toivoa" (Room. 15:4).

"Raamattu esittää tekijäkseen Jumalan. Ihmiskädet ovat sen kuitenkin kirjoittaneet, ja sen eri osien toisistaan poikkeavissa kirjoitustavoissa voimme nähdä kullekin kirjoittajalle luonteenomaisia piirteitä. Kaikki sen totuudet ovat 'syntyneet Jumalan Hengen vaikutuksesta' (2. Tim. 3:16); kuitenkin ne on ilmaistu ihmiskielellä." (8AO 183.)

Jotkut raamatuntutkijat kieltävät Raamatun monien osien jumalallisen alkuperän, jopa siinä määrin, että useat keskeiset opetukset - kuten luominen, Israelin kansan Egyptistä lähtö tai ylösnousemus - kiistetään. Miksi on tärkeää, ettemme lähde raottamaan tätä ovea edes tuuman vertaa?

**JUMALAN
KIRJOI-
TETTU
SANA**

”Herra sanoi Moosekselle: ’Kirjoita muistiin nämä käskyt, sillä ne ovat sinun ja Israelin kanssa tekemäni liiton ehdot.’” (2. Moos. 34:27.) Miksi Herra käski Moosesta kirjoittamaan sanat muistiin sen sijaan, että tämä olisi vain toistanut ne kansalle? Mikä on kirjoitetun sanan ilmiselvä etu?

Jumala, joka puhuu ja joka loi ihmisten käyttämän kielen, mahdollistaa sen, että hänen valitsemansa kansa välittää Jumalalta saamansa totuudet ja Jumalan innoittamat ajatukset luotettavalla tavalla. Siksi ei ole lainkaan hämmästyttävää, että Jumala käski jo varhain raamatullisia kirjoittajiaan välittämään hänen ohjeensa ja ilmoituksensa kirjallisessa muodossa.

Mitä seuraavat jakeet opettavat kirjoitettuun muotoon saatetusta ilmoituksesta?

2. Moos. 17:14; 24:4 _____

Joos. 24:26 _____

Jer. 30:2 _____

Ilm. 1:11, 19; 21:5; 22:18, 19 _____

Miksi Jumala määräsi, että hänen ilmoituksensa ja innoitettu sanomansa piti kirjoittaa muistiin? Ilmeinen vastaus on, ettemme unohtaisi niitä niin helposti. Raamatun kirjoitettu sana on pysyvä kiintopiste, joka ohjaa meitä Jumalan luo ja hänen tahtonsa tuntemiseen. Kirjoitettu dokumentti säilyy yleensä paremmin luotettavana kuin suullinen viesti, jota pitää kerta toisensa jälkeen toistaa. Kirjoitettu sana, jota voidaan kopioida rajattomasti, saadaan helpommin useamman ihmisen ulottuville kuin puhuttu viesti. Pystymme puhumaan vain rajatulle määrälle ihmisiä yhtä aikaa yhdessä paikassa, mutta hyvin suuri määrä ihmisiä eri paikoissa ja eri manteleilla voi lukea sen, mikä on kirjoitettu muistiin. Kirjoitettu sana voi olla siunauksena vielä useita sukupolvia myöhemminkin. Ja jos joku ei osaa lukea, lukutaitoinen voi lukea kirjoitettua tekstiä hänelle ääneen.

KRISTUKSEN JA KIRJOI- TUSTEN RINNASTA- MINEN

Lue Joh. 1:14; Joh. 2:22; Joh. 8:31, 32 ja Joh. 17:17. Millaisia rinnastuksia löydät Jeesuksen, lihaksi tulleen Jumalan sanan, ja kirjoitusten, Jumalan kirjoitetun sanan, väliltä?

Voimme löytää rinnastuksen lihaksi tulleen Jumalan sanan (Jeesus Kristus) ja Jumalan kirjoitetun sanan (Raamatun) väliltä. Jeesus sikisi yliluonnollisesti Pyhän Hengen toimesta, mutta syntyi silti naisesta. Samoin Pyhä Raamattu on yliluonnollista alkuperää, mutta sen ovat ”synnyttäneet” ihmiset.

Jeesuksesta Kristuksesta tuli ihminen, joka eli tiettyinä aikana ja tietyssä paikassa. Tämä ei kuitenkaan mitätöinyt hänen jumaluuttaan tai sitonut häntä aikaansa. Hän on kaikkien ihmisten ainoa Lunastaja – kaikkialla ja kaikkina aikoina (ks. Ap. t. 4:12). Samoin Jumalan kirjoitettu sana, Raamattu, annettiin myös tiettyinä aikana ja tiettyyn kulttuuriin. Kuten Jeesus Kristus, Raamattukaan ei ole aikasidonnainen, toisin sanoen se ei rajoitu vain tiettyyn aikaan tai paikkaan, vaan koskee kaikkia ihmisiä kaikkialla maailmassa.

Kun Jumala paljasti itsensä ihmisille, hän astui ihmisten tasolle. Jeesuksen ihmisruumiissa näkyivät kaikki ihmisen heikkoudet, joita noin 4 000 vuoden rappeutuminen oli aiheuttanut ihmissuvulle. Silti hän oli synnitön. Samoin Raamatun kieli on ihmisten kieltä, ei mitään täydellistä yli-inhimillistä kieltä, jota kukaan ei puhu eikä ymmärrä. Vaikka kaikissa kielissä on omat rajoitteensa, ihmiskunnan ja ihmiskielen Luoja on täysin kykenevä viestimään tahtonsa ihmisille luotettavalla tavalla ilman, että johtaisi meitä harhaan.

Tietysti kaikki vertaukset ovat puutteellisia. Jeesus Kristus ja Pyhä Raamattu eivät ole identtisiä. Raamattu ei ole lihaksi tullut Jumala. Jumala ei ole kirja. Jeesuksessa Kristuksessa Jumala tuli ihmiseksi. Me rakastamme Raamattua, koska palvomme sen sivuilta löytyvää Pelastajaa.

Raamattu on ainutlaatuinen ja erottamaton jumalallisen ja inhimillisen liitto. Ellen G. White ymmärsi tämän selvästi kirjoittaessaan: ”Raamatussa, jossa Jumalan antamat totuudet on esitetty ihmiskielellä, jumalallisuus ja inhimillisyys liittyvät toisiinsa. Samanlainen jumaluuden ja ihmisyyden yhtyminen ilmeni Kristuksen olemuksessa. Hän oli Jumalan Poika ja ihmisen Poika. Siten Raamatusta voidaan sanoa samoin kuin Kristuksesta: ’Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme’ (Joh. 1:14).” (8AO 183.)

RAAMATUN YMMÄR- TÄMINEN USKOSSA

Lue Hepr. 11:3, 6. Miksi uskolla on niin tärkeä osa Jumalan ja hänen sanansa ymmärtämisessä? Miksi ilman uskoa kukaan ei ole Jumalan mielen mukainen?

Kaikki todellinen oppiminen tapahtuu uskosta käsin. Juuri lapsen ehdoton usko vanhempiinsa mahdollistaa sen, että lapsi oppii uusia asioita. Luottavainen suhde ohjaa lasta oppimaan elämän ja rakkauden perusasiat. Tieto ja ymmärrys kasvavat rakastavassa ja luottavaisessa suhteessa.

Vastaavasti hyvä muusikko voi soittaa musiikkikappaleen hyvin sitten, kun hän instrumentin soittamiseen vaadittavien teknisten taitojen lisäksi rakastaa musiikkia, säveltäjää ja soitinta. Samalla tavoin voimme ymmärtää Raamattua oikein vasta silloin, kun lähestymme sitä epäilyn ja epäuskon sijaan rakkaudella ja uskoen. Apostoli Paavali kirjoitti: "Ilman uskoa ei kuitenkaan kukaan ole Jumalan mielen mukainen." (Hepr. 11:6.) On siis äärettömän tärkeää lähestyä Raamattua uskossa ja tunnustaen sen yliluonnollisen alkuperän sen sijaan, että näkisi kirjan vain ihmisten kirjoittamana teoksena.

Seitsemännen päivän adventistit ovat selvästi ilmaisseet näkemyksensä Raamatun yliluonnollisesta alkuperästä ensimmäisessä perusluonteisessa opinkohdassaan, jossa sanotaan: "Pyhä Raamattu, Vanha ja Uusi testamentti, on Jumalan innoittamana kirjoitettu Jumalan sana. Innoitetut kirjoittajat puhuivat ja kirjoittivat Pyhän Hengen johtamina. Tässä sanassa Jumala on uskonut ihmiskunnalle pelastumiseen välttämättömän tiedon. Pyhä Raamattu on ylin, arvovaltainen ja erehtymätön ilmoitus Jumalan tahdosta. Se on luonteen mitäpä, kokemuksen koetinkivi, ratkaiseva opin ilmoittaja ja luotettava kirjaus Jumalan teoista historiassa. (Ps. 119:105; Sananl. 30:5, 6; Jes. 8:20 RK 2012; Joh. 17:17; 1. Tess. 2:13; 2. Tim. 3:16-17; Hepr. 4:12; 2. Piet. 1:20-21.)

Mitä ihmiset menettävät Raamatun ymmärtämiseensä, kun eivät tarkastele kirjoituksia uskon näkökulmasta käsin? Miksi usko ei ole kuitenkaan sokeaa? Mitkä ovat ne hyvät perusteet, joiden varaan uskomme rakentuu, ja miksi usko on silti välttämätöntä, kun tarkastelemme Raamatun totuuksia?

KERTAUS

Lisäaineisto: Niin keskeinen kuin Raamattu onkin uskomme kannalta, siinä itsessään ei olisi todellista hengellistä arvoa, jos Pyhä Henki ei olisi vaikuttamassa sydämessämme ja mielessäamme lukiessamme ja tutkiessamme sitä.

”Jumala on sanassaan antanut ihmisille kaiken tarpeellisen tiedon pelastuksesta. Pyhät kirjoitukset on otettava vastaan Jumalan tahdon ohjeellisenä ja erehtymättömänä ilmoituksena. Ne muodostavat luonteen mittapuun, oppien ilmaisijan, kokemusten koetinkiven. – –

Se, että Jumala on ilmoittanut tahtonsa ihmisille sanansa kautta, ei kuitenkaan ole tehnyt Pyhän Hengen jatkuvaa läsnäoloa ja ohjausta tarpeettomaksi. Päinvastoin, Vapahtajamme lupasi palvelijoilleen Hengen avaamaan sanan, valaisemaan ja selittämään sen opetuksia. Koska Jumalan Henki on innoittanut Raamatun, Hengen opetus ei voi milloinkaan olla ristiriidassa sanan kanssa.” (8AO 184.)

Keskustelunaiheita:

1. Miksi Jumala paljastaa itsensä ja tahtonsa meille? Miksi tarvitsemme hänen ilmoitustaan?

2. Miten Jumala tuo ilmi itseään ihmisille? Hän käyttää erilaisia keinoja paljastaakseen jotakin itsestään. Hän ilmentää itseään yleisellä tasolla luonnon kautta, mutta vielä tarkemmin hän näyttäytyy meille unissa (Dan. 7:1), näyissä (1. Moos. 15:1), merkeissä (1. Kun. 18:24, 38) ja Pojassaan Jeesuksessa Kristuksessa (Hepr. 1:1, 2). Miten Jumala on paljastanut luonnettaan sinulle henkilökohtaisesti? Kerro toisille kokemuksesi.

3. Jotkut raamatuntutkijoista pitävät joitakin Raamatun opetuksia pelkinä myytteinä. Luomiskertomus, Egyptistä lähtö ja kertomukset Danielista ovat esimerkkejä Vanhan testamentin kertomuksista, joiden opetukset sivuutetaan hengellisiä opetuksia sisältävinä keksittyinä tarinoina. Näin käy, kun ihmiset yrittävät arvioida Jumalan sanaa. Mitä tämä kertoo siitä, kuinka vaarallista tällainen asennoituminen selvästikin on?

4. Jumala on ilmaissut tahtonsa voimallisella tavalla Raamatussa. Silti Jumala toivoo sinulta apua hänen tahtonsa välittämässä toisille ihmisille ja sen hyvän uutisen jakamisessa, että pelastus löytyy yksin Jeesuksesta Kristuksesta. Millainen kuva ihmisille välittyy Jumalasta heidän katsoessaan sinua ja käytöstäsi?

Jeesuksen ja apostolien käsitys Raamatusta

”Mutta Jeesus vastasi: ’On kirjoitettu: Ei ihminen elä ainoastaan leivästä, vaan jokaisesta sanasta, joka lähtee Jumalan suusta.’” (Matt. 4:4.)

Avaintekstit:

Matt. 4:1–11;
Matt. 22:37–40;
Luuk. 24:13–35,
44, 45;
Luuk. 4:25–27;
Ap. t. 4:24–26.

Valitettavasti tänä postmodernismin aikana Raamattua on laajalti tulkittu sellaisen filosofian näkökulmasta, joka kyseenalaistaa sekä Raamatun innoitetun alkuperän että sen auktoriteetin. Raamattu nähdään oman aikansa suhteellisen primitiivisissä oloissa eläneiden ihmisten kirjoituskokoelmana. Eikä heidän ajatella voineen ymmärtää maailmaa samassa määrin kuin me ymmärrämme tänä päivänä. Samaan aikaan Raamatun yliluonnollista puolta on vähätelty tai se on kokonaan unohdettu, ja näin Raamatusta on tullut vain jonkinlainen asiakirja. Sen sijaan, että se tarjoaisi näkökulman siihen, millaisina Jumala näkee ihmiset, sitä pidetäänkin ihmisen näkemyksenä Jumalasta. Tästä on seurannut se, että tänä darvinistisen ajattelun ja nykyaikaisen filosofian aikakautena Raamatusta on tullut monille merkityksetön kirja.

Me kuitenkin torjumme tällaisen asenteen täysin. Sen sijaan voimme Uudesta testamentista löytää innoitetun tavan tarkastella koko Raamattua tutkimalla, kuinka Jeesus ja apostolit ymmärsivät Vanhan testamentin eli tuon ajan ainoan Raamatun. Miten he suhtautuivat siinä kuvattuihin ihmisiin, paikkoihin ja tapah-tumiin? Millaisia oletuksia ja niihin pohjautuvia tulkintamenetelmiä heillä oli? Tutkikaamme mieluummin heitä ja heidän ymmärrystään kuin innoittamattomien ihmisten, joiden oletukset johtavat vain epäilyksiin ja epäuskoon Jumalan sanaa kohtaan.

Tämä tutkistelu on sapatiksi 18.4.2020

ON KIRJOI- TETTU

Jeesuksen kaste, jonka Johannes Kastaja suoritti, oli alkuna Pelastajamme maanpäälliselle työlle. Kasteen jälkeen Henki johdatti Jeesuksen Juudean erämaahan, jossa Paholainen kiusasi Jeesusta, kun tämä oli inhimillisesti heikoimmillaan.

Lue Matt. 4:1-11. Miten Jeesus puolustaa itseään erämaassa Paholaisen kiusauksia vastaan? Mitä tämä ta-paus opettaa meille Raamatusta?

Kun Jeesusta kiusattiin ruokahalun houkutuksella, hän vastasi: "On kirjoitettu: 'Ei ihminen elä ainoastaan leivästä, vaan jokaisesta sanasta, joka lähtee Jumalan suusta.'" (Matt. 4:4.) Jeesus viittaa elävään sanaan ja sen lähteeseen. Tällä tavoin hän vahvistaa Raamatun auktoriteetin. Kun Jeesusta kiusattiin maailman valtakuntien loiston houkutuksella, hän vastasi: "On kirjoitettu: 'Herraa, Jumalaasi sinun tulee kunnioittaa ja ainoastaan häntä palvella.'" (Matt. 4:10; Luuk. 4:8.) Kristus muistuttaa meitä siitä, että aito palvonta keskittyy Jumalaan eikä kehenkään muuhun ja että alamaisuus hänen sanalleen on todellista palvontaa. Lopuksi, kun Jeesusta kiusataan näyttämisenhalun houkutuksella, jossa varjelusta pidetään itsestään selvytyenä, hän vastaa: "On myös kirjoitettu: 'Älä kiusaa Herraa, Jumalaasi.'" (Matt. 4:7, ks. myös Luuk. 4:12.)

Kaikissa näissä kolmessa kiusauksessa Jeesus vastaa sanoilla: "On kirjoitettu - -." Jeesus ottaa siis heti esille Jumalan sanan eikä mitään muuta selvittääkseen Paholaisen hyökkäyk-sistä ja petoksista. Tämän pitäisi olla voimakkaana opetuksena meille kaikille: Raamattu ja yksin Raamattu on uskomme perimmäinen mittapuu ja perusta.

Kyllä, Raamattu ja yksin Raamattu oli Jeesuksen tapa puolustautua vastustajan hyökkäyksiä vastaan. Jeesus on Jumala, mutta puolustautuessaan Paholaista vastaan hän alistaa itsensä täysin Jumalan sanan alle.

Jeesus ei anna omaa mielipidettään; hän ei anna yksityiskohtaisia, monimutkaisia perusteluita; hänen sanoissaan ei ole henkilökohtaista vihamielisyyttä; sen sijaan hän käyttää Raamatun yksinkertaisia mutta syvällisiä sanoja. Kristus pitää Raamattua suurimpana auktoriteettinaan ja voimanaan. Tällä tavoin hänen maanpäällinen työnsä alkaa vahvalta pohjalta, ja työnsä edetessä hän edelleen jatkaa Raamatun luotettavuuden varassa.

JEEBUS JA LAKI

Lue Matt. 5:17-20; Matt. 22:29 ja Matt. 23:2, 3. Mitä Jeesus sanoo näissä asiayhteyksissä?

Jeesus opetti opetuslapsilleen kuuliaisuutta Jumalan sanalle ja laille. Mistään kohtaa ei löydy edes pienintä viittausta siihen, että hän olisi epäillyt kirjoitusten auktoriteettia tai relevanssia. Päinvastoin, Jeesus toistuvasti viittasi kirjoituksiin jumalallisen auktoriteetin lähteenä. Saddukeuksille hän sanoi: "Te kuljette eksesissä, koska ette tunne pyhiä kirjoituksia etkä Jumalan voimaa." (Matt. 22:29.) Jeesus opetti, että pelkkä Raamatun ja sen opetusten älyllinen tunteminen ei riittänyt totuuden ja ennen kaikkea Herran tuntemiseen, joka on tuo totuus.

Mitä Matt. 22:37-40 kertoo meille Jeesuksen suhtautumisesta Mooseksen lakiin?

Tässä lainopettajalle antamassaan vastauksessa Jeesus tiivistää kymmenen käskyä, jotka annettiin Moosekselle lähes 1 500 vuotta aiemmin. On syytä panna merkille, kuinka Jeesus kohdistaa huomionsa Vanhan testamentin lakiin ja nostaa sen sille kuuluvaan korkeaan asemaan. Monet kristityt ovat tehneet sen väärän johtopäätöksen, että tässä annetaan uusi käsky ja että nyt Uuden testamentin evankeliumi olisi syrjäyttänyt Vanhan testamentin lain. Tosiasiassa Kristuksen opetus perustui Vanhaan testamenttiin ja vain paljasti lain entistä täydemmin, ja "[n]äiden kahden käskyn varassa" (jotka tiivistävät kymmenen käskyä, joista neljä ensimmäistä keskittyvät ihmisen ja Jumalan väliseen suhteeseen ja loput kuusi ihmisten keskinäisiin suhteisiin) "ovat laki ja profeetat" (Matt. 22:40). Jeesus korottaa koko Vanhaa testamenttia käyttäessään ilmausta "laki ja profeetat", joka oli lyhennetty tapa viitata lakiin, profeettoihin ja kirjoituksiin eli kaikkiin kolmeen Vanhan testamentin osa-alueeseen.

"Viitatessaan Kirjoituksiin hän [Kristus] tähdensi niiden ehdotonta arvovaltaa, ja niin meidänkin pitäisi tehdä. Raamattu on esitettävä äärettömän Jumalan sanana, kaiken kiistan ratkaisijana ja kaiken uskon perustuksena." (KV 20.)

Mitä muita kilpailevia auktoriteetteja saatetaan asettaa vaihtoehdoksi Jumalan sanan alle alistumiselle?

JEESUS JA KOKO RAAMATTU

Lue Luuk. 24:13-35, 44, 45. Miten Jeesus käyttää kirjoituksia opettaakseen opetuslapsille evankeliumin sanomaa?

Kristuksen kuoleman jälkeen hänen seuraajansa olivat hämmentyneitä ja epäilysten vallassa. Luuk. 24. luvussa Jeesus ilmestyy heille kahdesti, ensin kahdelle opetuslapselle Emmauksen tiellä ja myöhemmin muille. Jeesus selittää, miten kaikki Vanhan testamentin profetiat ovat täyttyneet: "Ja hän selitti heille Mooseksesta ja kaikista profeetoista alkaen, mitä hänestä oli kaikissa kirjoituksissa sanottu." (Luuk. 24:27.)

Myöhemmin hän sanoo: "Tätä minä tarkoitin - -. Kaiken sen tuli käydä toteen, mitä Mooseksen laissa, profeettojen kirjoissa ja psalmeissa on minusta kirjoitettu." Sitten Jeesus "avasi heidän mielensä ymmärtämään kirjoitukset". (Luuk. 24:44, 45.)

Huomaa, ilmaus "kaikissa kirjoituksissa" (Luuk. 24:27). Samaa ajatusta korostetaan uudelleen jakeessa 44 ilmauksella "Mooseksen laissa, profeettojen kirjoissa ja psalmeissa". Tämä vahvistaa sen, että Jeesus, lihaksi tullut Sana (Joh. 1:1-3, 14), nojautuu Raamatun arvovaltaan selittäessään, kuinka nämä asiat oli ennustettu satoja vuosia aiemmin. Viittaamalla Raamattuun kokonaisuutena Jeesus opettaa opetuslapsiaan esimerkillään. Levitettäessä evankeliumin sanomaa maailmaan heidän tuli selittää Raamattua, jotta uudet uskovat ymmärtäisivät sitä ja saisivat voimaa elää uutta elämää.

Huomaa Jeesuksen sanat (Matt. 28:18-20): "Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä." Valta on lähtöisin Isästä ja koko kolminaisuudesta, sillä Jeesus jatkaa: "Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni: kastakaa heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen - -." Sitten tulee avainkohta: "[J]a opettakaa heitä noudattamaan kaikkea, mitä minä olen käskenyt teidän noudattaa." Mitä Jeesus on käskenyt meidän noudattaa? Hänen opetuksensa perustuvat koko Raamatulle. Hän tuli maailmaan Jumalan sanan profeettallisen auktoriteetin nojalla. Raamatun profetioiden täytymystä oli sekin, että hän alistui Isän tahtoon.

Jos Jeesus hyväksyy koko Raamatun, miksi meidän tulisi tehdä samoin? Miten voimme hyväksyä koko Raamatun auktoriteetiksemme silloinkin, kun kaikki Raamatussa ei välttämättä ole enää sovellettavissa meihin tänä päivänä?

JEESUS JA RAAMATUN ALKUPERÄ JA HISTORIA

Jeesus opetti, että Raamattu on Jumalan sanaa siinä mielessä, että se mitä siellä sanotaan, on samaa kuin mitä Jumala sanoo. Raamattu on Jumalasta lähtöisin, ja siksi sieltä löytyy perimmäinen auktoriteetti elämän jokaiseen puoleen. Jumala on toiminut kautta historian paljastaakseen tahtonsa ihmisille Raamatun kautta.

Esimerkiksi Matt. 19:4, 5 (RK 2012) Jeesus viittaa Mooseksen kirjoittamaan tekstiin. Lainaukseen viitaten hän sanoo: "Ettekö ole lukeneet, että Luoja jo alussa loi heidät mieheksi ja naiseksi ja sanoi: 'Sen tähden mies luopukoon isästään ja äidistään - -.'" Sen sijaan, että Jeesus olisi sanonut "Raamattu sanoo", hän sanookin "Luoja sanoi". Hän antaa Luojaalle kunnian siitä, mitä Mooseksen kirjan kirjoittaja on kirjoittanut. Jumalaa pidetään lausunnon antajana, vaikka Mooses sen kirjoittikin.

Lue seuraavat raamatunpaikat. Miten Jeesus ymmärsi Raamatun historialliset henkilöt ja tapahtumat?

Matt. 12:3, 4 _____

Mark. 10:6-8 _____

Luuk. 4:25-27 _____

Luuk. 11:51 _____

Matt. 24:38 _____

Jeesus suhtautuu johdonmukaisesti Vanhan testamentin ihmisiin, paikkoihin ja tapahtumiin historiallisena totuutena. Hän viittaa 1. Mooseksen kirjan lukuihin 1 ja 2, hän viittaa historiallisina henkilöinä Abeliin (1. Moos. 4), Elisaan ja Daavidiin, joka söi näkyleipiä. Hän puhuu toistuvasti entisaikojen profeettojen kärsimyksistä (Matt. 5:12; Matt. 13:57; Matt. 23:34-36; Mark. 6:4). Varoituksen sanassaan Jeesus kuvailee myös Nooan päiviä: "Vedenpaisumuksen edellä ihmiset söivät ja joivat, menivät naimisiin ja naittivat tyttäriään aina siihen päivään asti, jona Nooa meni arkkiiin. Kukaan ei aavistanut mitään, ennen kuin tulva tuli ja vei heidät kaikki mennessään. Samoin käy, kun Ihmisen Poika tulee." (Matt. 24:38, 39.) Meillä on kaikki syy uskoa, että Jeesus viittasi tähän Jumalan voimalliseen tuomioon historiallisena tapahtumana.

Mitä meille kertoo Paholaisen voimasta pettää se, että tänä päivänä jopa tunnustautuvat kristityt usein kielivät Raamatun henkilöiden todellisen olemassaolon?

APOSTOLIT JA RAAMATTU

Uuden testamentin kirjoittajat suhtautuvat Raamattuun samalla tavalla kuin Jeesus. Oppia, etiikkaa ja profeettallista täyttymystä koskevissa kysymyksissä Vanha testamentti oli heille arvovaltaista Jumalan sanaa. Emme löydä mitään, mitä nämä miehet olisivat sanoneet tai tehneet haastaakseen minkään Raamatun osan auktoriteettia tai aitoutta.

Mitä alla olevat tekstit opettavat siitä, kuinka apostolit ymmärsivät Jumalan sanan arvoallan?

Ap. t. 4:24-26 _____

Ap. t. 13:32-36 _____

Room. 9:17 _____

Gal. 3:8 _____

Kirjoitukset yhdistetään Jumalan omaan ääneen. Ap. t. 4. luvussa opetuslapset ylistävät Jumalaa siitä, että tämä on pelastanut Pietarin ja Johanneksen. Ylistäessään he antavat Jumalalle tunnustuksen siitä, että tämä on Luoja ja on puhunut palvelijansa Daavidin kautta. Daavidin sanat ovat siis Jumalan sanoja. Ap. t. 13:32-36 Paavali lainaa jälleen Daavidin sanoja, mutta Jumala saa niistä taas kunnian, sillä jakeessa 32 sanotaan: "Minkä Jumala lupasi meidän isillemme[.]"

Room. 9:17 odottaisimme Jumalan olevan subjekti eli tekijä, mutta Paavali käyttää sen sijaan sanaa kirjoitukset. "Kirjoituksissa sanotaan faraolle" voitaisiin ilmaista myös: "Jumala sanoo faraolle". Myös Gal. 3:8 subjektina on sana "kirjoitukset" sanan "Jumala" sijaan, mikä osoittaa sen, kuinka läheisesti Jumalan sana on sidoksissa Jumalaan itseensä.

Uuden testamentin kirjoittajat luottavat yhdenmukaisesti Vanhaan testamenttiin Jumalan sanana. Uudesta testamentista löytyy satoja lainauksia Vanhasta testamentista. Eräs tutkija on koonnut luettelon, jossa mainitaan 2 688 erillistä lainausta: 400 Jesajasta, 370 Psalmeista, 220 toisesta Moosesen kirjasta jne. Jos listaan lisättäisiin vielä piiloviittaukset, teemat ja aiheet, siitä tulisi vielä paljon pidempi. Uusi testamentti on täynnä viittauksia Vanhan testamentin profetioihin, ja viittaukset alkavat usein sanoilla "on kirjoitettu" (Matt. 2:5, RK 2012/VKR; Mark. 1:2, RK 2012; 7:6; Luuk. 2:23, RK 2012/VKR, 3:4; Room. 3:4; 8:36; 9:33; 1. Kor. 1:19; Gal. 4:27; 1. Piet. 1:16). Tämä vahvistaa, että Vanhan testamentin kirjoitukset ovat pohja, jolle Jeesuksen ja apostolien opetus perustuu.

KERTAUS

Lisäaineistoa: Lue Ellen White, *Alfa ja omega*, osa 4, s. 48-54, 87-96 tai *Aikakausien Toivo*, s. 51-57, 95-105 tai *Rakkau-della Isältä*, s. 42-47, 74-81.

"Ihmiset pitävät itseään viisaampina kuin Jumalan sana, viisaampina kuin Jumala. Sen sijaan että asettaisivat jalkansa horjumattomalle perustalle ja koettelisivat kaiken Jumalan sanalla, he koettelevat Raamattua omilla ajatuksillaan luonnontieteistä ja luonnosta. Jos Raamattu ei ole sopusoinnussa heidän tieteellisten käsitystensä kanssa, Raamattu hylätään ei-uskottavana." (*Signs* 27.3.1884, s. 1.)

"Niistä, jotka ovat eniten perehtyneet Jumalan viisauteen ja tarkoituksiperiin sellaisina kuin ne on ilmoitettu hänen sanassaan, kasvaa henkisesti vahvoja miehiä ja naisia. Heistä voi tulla tehokkaita työntekijöitä yhteistyössä suuren kasvattajan, Jeesuksen Kristuksen, kanssa. - - Kristus on kutsuttu osallistumaan siihen, että ne tehdään tiettäviksi maailmalle. - - Ilman totuutta, Jumalan sanaa, ei ole olemassa pyhitystä. Eikö näin ollen ole tärkeää, että sanaa ymmärtää jokainen!" (FE 432.)

Keskustelunaiheita:

1. Jeesus, evankeliumeiden kirjoittajat ja Paavali arvostivat Vanhan testamentin kirjoituksia Jumalan sanana. Monet nykyajan epäilevät käsitykset Raamatusta ovat virheellisiä. Miksi meidän ei pitäisi langeta uskomaan näitä väitteitä?

2. Monet ovat menneet epäilyssään niin pitkälle, että kieltävät kirjaimellisen, kuusi päivää kestäneen luomisen ja hyväksyvät sen sijaan ajatuksen miljardeja vuosia kestäneestä evoluutiosta. He ovat hylänneet ajatuksen synnittömästä Aadamista synnittömässä maailmassa ja ajatuksen maailmanlaajuisesta tulvasta. Jotkut eivät enää usko, että Abraham olisi ollut todellinen henkilö. Jotkut hylkäävät kertomuksen Israelin kansan Egyptistä lähdöstä. Jotkut taas Jeesuksen ihmeet, jopa sen, että hänen ruumiinsa olisi ylösnoussut. Jotkut hylkäävät ajatuksen profetioista, jotka ennustavat satoja jopa tuhansia vuosia aiemmin, mitä on tulossa. Mitä tämä kertoo siitä, mitä tapahtuu, kun ihmiset alkavat epäillä Raamatun arvovaltaa ja aitoutta? Millä tavoin tällaisia ihmisiä voi auttaa ymmärtämään paremmin Raamatun totuutta?

3. Miten voimme pitää koko Raamattua innoitettuna, jopa niiltä osin, joita ei välttämättä pysty soveltamaan enää meihin tänä päivänä?

Raamattu - teologiamme arvovaltainen lähde

”Pysykää laissa ja todistuksessa. Elleivät he näin sano, heille ei aamunkoittoa tule.” (Jes. 8:20, RK 2012.)

Avaintekstit:

Mark. 7:1–13;
Room. 2:4;
1. Joh. 2:15–17;
2. Kor. 10:5, 6;
Joh. 5:46, 47;
Joh. 7:38.

Ei ole olemassa sellaista kristillistä kirkkokuntaa, joka ei käytä Raamattua opiansa tukena. Silti Raamatun rooli ja auktoriteetti ei ole sama kaikissa kirkkokunnissa. Ne voivat vaihdella suurestikin. Tämä on tärkeä mutta monimutkainen aihe, johon perehdymme tutkimalla viittä eri taustatekijää, jotka vaikuttavat vahvasti tulkintaamme Raamatusta: kirkollinen perinne, kokemus, kulttuuri, järjen päätelmät ja Raamattu itse.

Näillä tekijöillä on suuri vaikutus jokaiseen teologiseen ajatusrakennelmaan ja jokaiseen seurakuntaan. Kuulumme osana erilaisiin kulttuureihin ja meillä on erilaisia kirkollisia perinteitä, mitkä kaikki vaikuttavat meihin. Meillä kaikilla on kokemuksia, jotka muovaavat ajatteluamme ja vaikuttavat siihen, miten ymmärrämme asioita. Jokainen meistä ajattelee ja arvioi esitettyjä väitteitä. Me kaikki luemme Raamattua ja luomme sen pohjalta käsityksemme Jumalasta ja hänen tahdostaan.

Mikä tai mitkä näistä taustatekijöistä ovat ylin auktoriteetti siihen, kuinka tulkitsemme Raamattua, ja miten näitä taustatekijöitä käytetään suhteessa toisiinsa? Se, millaiselle sijalle nostamme nämä tekijät, johtaa hyvin erilaisiin painotuksiin ja tuloksiin, ja lopulta se määrittää koko teologiamme suunnan.

25.4. Kansainvälinen vammaistyön päivä
Tämä tutkistelu on sapatiksi 25.4.2020

KIRKOL- LINEN PERINNE

Perinteet itsessään eivät ole pahoja. Ne antavat elämälle rutiinia ja jäsentävät sitä. Ne voivat auttaa meitä säilyttämään yhteyden juuriimme. Siksi ei ole ihme, että perinteillä on iso rooli myös uskonnossa. Perinteisiin liittyy kuitenkin myös joi-takin vaaroja.

Mitä Mark. 7:1-13 opettaa siitä, miten Jeesus suhtau-tui joihinkin aikansa perinnäissääntöihin?

Ne perinnäissäännöt, jotka Jeesus haastoi, siirrettiin juutalais-sessa yhteisössä tarkoin varjellen opettajalta oppilaalle. Jee-suksen päiviin tultaessa ne olivat saavuttaneet pyhiin kir-joituksiin verrattavan aseman. Kirkollisilla perinteillä on kui-tenkin taipumusta kasvaa aikojen kuluessa niin, että niihin lisätään yhä enemmän yksityiskohtia ja puolia, jotka eivät alun perin ole kuuluneet Jumalan sanaan tai hänen suunnit-elmaansa. Ihmisten luomat kirkolliset perinteet – silloinkin kun niitä edistävät kunnioitetut ”vanhimmat” (ks. Mark. 7:3, 5), tässä tapauksessa juutalaisen yhteisön johtajat – eivät ole sama asia kuin Jumalan käskyt (ks. Mark. 7:8, 9). Kyse oli ih-misten perinnäissäännöistä ja lopulta niiden vaaliminen johti siihen, että ne tekivät ”tyhjäksi Jumalan sanan” (Mark. 7:13).

Lue 1. Kor. 11:2 ja 2. Tess. 3:6. Miten erotamme Juma-lan sanan ja ihmisten perinteet? Miksi on tärkeää erot-taa ne toisistaan?

Jumalan elävä sana saa meissä aikaan kunnioittavan ja us-kollisen asenteen sitä kohtaan. Tämä uskollisuus puolestaan synnyttää tiettyjä kirkollisia perinteitä. Uskollisuutemme on kuitenkin kohdistuttava aina elävään Jumalaan, joka on il-maissut tahtonsa kirjoitetussa Jumalan sanassa. Raamatul-la on siis ainutlaatuinen rooli, joka syrjäyttää kaikki ihmisten perinteet. Raamattu on kaikkien kirkollisten perinteiden ylä-puolella, jopa hyvien. Kirkolliset perinteet, jotka kasvavat ko-kemuksista, joita saamme Jumalan kanssa ja hänen sanas-taan, tulee jatkuvasti koetella Pyhää Raamattua mittapuuna käyttäen.

Mitä sellaisia asioita teemme seurakuntana, jotka voi-taisiin luokitella kirkollisiksi perinteiksi? Miksi ne on aina tärkeää erottaa raamatullisesta opetuksesta?

KOKEMUS

Lue Room. 2:4 ja Tit. 3:4, 5. Miten koemme Jumalan hyvyyden, kärsivällisyyden, anteeksiannon, ystävällisyyden ja rakkauden? Miksi on tärkeää, ettei uskomme ole vain teoreettista, älyllistä tietoa, vaan sellaista, jonka todella koemme? Millä tavoin kokemuksemme voivat kuitenkin samaan aikaan olla ristiriidassa Raamatun kanssa ja johtaa meidät harhaan uskossamme?

Kokemukset ovat osa inhimillistä elämää. Ne vaikuttavat tunteisiimme ja ajatuksiimme hyvin voimakkaasti. Jumala on suunnitellut meidät siten, että suhteemme hänen luomakuntaansa ja häneen itseensä ovat läheisesti sidoksissa kokemuksiimme.

Jumala haluaa, että saamme kokea kauneutta ihmissuhteiden, taiteen, musiikin ja luomakunnan ihmeiden kautta, ja lisäksi pelastuksen ilon ja hänen sanansa lupausten voiman. Uskomme on enemmän kuin pelkkiä opinkappaleita ja järkipäisiä päätöksiä. Se, mitä koemme, muokkaa merkittäväällä tavalla käsitystämme Jumalasta ja myös ymmärrystämme hänen sanastaan. Meidän tulee kuitenkin nähä selvästi kokemustemme rajallisuus ja riittämättömyys halutessamme tietää Jumalan tahdon.

Mikä varoitus löytyy 2. Kor. 11:1-3? Mitä jae kertoo kokemukseen luottamisen rajoitteista?

Kokemukset voivat olla pettäviä. Niillä on oma paikkansa, mutta Raamatun tulee ohjata niitä. Niitä tulee myös tulkita Jumalan sanan pohjalta. Joskus haluamme kokea jotakin, joka on ristiriidassa Jumalan sanan ja tahdon kanssa. Tässä meidän täytyy oppia luottamaan Jumalan sanaan jopa kokemuksemme ja halujemme kustannuksella. Meidän tulisi olla valppaita sen suhteen, että pidämme kokemuksemme sopusoinnussa Jumalan sanan kanssa ja sellaisina, etteivät ne ole ristiriidassa Raamatun selkeän opetuksen kanssa.

Kokemuksella on merkittävä sija uskossa, jossa rakkaus Jumalaa ja lähimmäisiä kohtaan on tärkein käsky (ks. Mark. 12:28-31). Miksi on silti tärkeää, että aina koettelemme kokemuksemme Jumalan sanalla?

KULTTUURI

Me kaikki olemme osa jotain kulttuuria tai kulttuureita. Kaikki me myös saamme vaikutteita kulttuurista. Kukaan meistä ei pääse tätä pakoon. Esimerkiksi Vanhassa testamentissa on kertomuksia siitä, miten muinainen Israel turmeltui sitä ympäröivien kulttuurien vaikutuksesta. Mikä saa meidät ajattelemaan, että olisimme jotenkin erilaisia tai parempia?

Myös Jumalan sana annettiin tietystä kulttuurissa, vaikka se ei rajoitukaan tuohon ainoaan kulttuuriin. Kulttuuriset tekijät vaikuttavat väistämättä ymmärrykseemme Raamatussa, mutta meidän ei pitäisi unohtaa sitä, että Raamattu myös ylittää kaikki vakiintuneet kulttuuriin perustuvat etniset, valtakunnalliset ja sosiaaliseen asemaan liittyvät luokitukset. Tässä yksi syy sille, miksi Raamattu on kaikkien ihmisten luomien kulttuurien yläpuolella ja pystyy jopa muuttamaan ja korjaamaan niitä synnillisiä piirteitä, joita löydämme jokaisesta kulttuurista.

Lue 1. Joh. 2:15-17. Mitä Johannes tarkoittaa sanoessaan, ettei meidän tulisi rakastaa maailmaa? Miten voimme elää tässä maailmassa ilman että ajatuksemme ovat maallisia?

Kulttuuri, niin kuin kaikki muukin Jumalan luomakunnassa, on synnin vaikutuksen alaista. Näin ollen myös se on Jumalan tuomion alainen. Jotkin kulttuurimme osa-alueet saattavat sopia oikein hyvin uskomme kanssa, mutta meidän on tarkasti erotettava nämä asiat toisistaan. Ihannetapauksessa raamatullisen uskon tulisi tarvittaessa haastaa vallitseva kulttuuri ja luoda vastakulttuuria, joka on uskollinen Jumalan sanalle. Jos emme ole kiinnittyneet taivaallisiin, me pian annamme periksi sille, mitä ympärillämme on.

Ellen G. White tarjoaa seuraavan kiteytyksen:

”Kristuksen seuraajien tulee erottautua maailmasta periaatteiden ja mielenkiinnon kohteiden suhteen, mutta heidän ei tule eristää itseään maailmasta. Vapahtaja seurusteli jatkuvasti ihmisten kanssa, ei siksi että rohkaisisi heitä sellaiseen, mikä ei ole Jumalan tahdon mukaista, vaan kohottaakseen ja jalostaakseen heitä.” (CT 323.)

Mitkä asiat kulttuurissamme ovat täysin ristiriidassa raamatullisen uskomme kanssa? Kuinka voimme suoraselkeästi vastustaa asioita, jotka pyrkivät vahingoittamaan uskoamme?

JÄRJEN PÄÄTELMÄT

Lue 2. Kor. 10:5, 6; Sananl. 1:7; 9:10. Miksi kuuliaisuus Kristukselle ajatuksissamme on niin tärkeää? Miksi Herran pelko on viisauden alku?

Jumala on antanut meille kyvyn ajatella ja järkeillä. Kaiken ihmisen toiminnan ja jokaisen teologisen perustelun perustana on oletus kyvystämme ajatella ja tehdä johtopäätöksiä. Emme kannata järjetöntä uskoa. Valistuksen ajan vanavedessä 1700-luvulta alkaen ihmisjärki on kuitenkin saanut aivan uuden ja hallitsevan roolin.

Uuden näkemyksen mukaan ihmisjärki oli tiedon tärkein lähde aistikokemusten sijaan. Tässä rationalismiksi kutsutussa katsantokannassa totuus nähtiin älyllisenä, ei aisteihin perustuvana, ja totuuden katsottiin löytyvän järjen päätelmien avulla. Ihmisjärki nostettiin totuuden mittapuuksi. Järkeilystä tuli uusi herra, jonka edessä kaiken muun oli kumarrettava, niin seurakunnan kuin Ramatun. Kaikki, mikä ei ollut ilmeistä ihmisen päättelykyvyn rajoissa, hylättiin. Tällainen asenne vaikutti siihen, miten suurta osaa Raamatusta tulkittiin. Kaikkia ihmeitä ja Jumalan yliluonnollisia tekoja, kuten Jeesuksen ruumiillista ylösnousemusta, neitseestä syntymistä ja kuusipäiväistä luomista, muutamia mainitaksemme, ei pidetty enää tosina eikä luotettavina kuvauksina.

Myös kykymme järkeillä on kuitenkin synnin vaikutuksen alainen, ja meidän tulisi alistaa se Kristuksen hallintavallan alle. Ihmisten ymmärrys on pimentynyt, ja he ovat Jumalasta vieraantuneita (Ef. 4:18, RK 2012). Tarvitsemme Jumalan sanan valaistusta. Lisäksi se, että Jumala on Luojamme, osoittaa, että kykyämme järkeillä ei ole luotu toimimaan itsenäisenä ja Jumalasta irrallisena. Päinvastoin, ”Herran pelko on viisauden alku” (Sananl. 9:10; vrt. Sananl. 1:7). Vasta kun hyväksymme elämämme ylimmäksi ohjenuoraksi Jumalan ilmoituksen, joka löytyy hänen kirjoitetusta sanastaan, ja olemme valmiit seuraamaan Raamatun opetusta, voimme järkeillä tavalla, joka ohjaa meidät oikeisiin johtopäätöksiin.

Presidentti Thomas Jefferson teki oman versionsa Uudesta testamentista poistamalla siitä kaiken, joka hänen mukaansa oli järjenvastaista, mm. lähes kaikki Jeesuksen ihmeet ja ylösnousemuksen. Mitä tämä opettaa meille ihmisen rajoitteista tehdä järkeviä päätelmiä totuuden ymmärtämisessä?

RAAMATTU

Pyhä Henki, joka on ilmoittanut ja innoittanut Raamatun sisällön ihmisten kirjoitettavaksi, ei koskaan johda meitä Jumalan sanan vastaisesti tai pois sen luota. Raamatulla on suurempi arvovalta kuin ihmisten perinteillä, kokemuksilla, järjen päättelmillä tai kulttuurilla. Raamattu yksin on se mittapuu, jota vasten kaikki muu tulee koetella.

Lue Joh. 5:46, 47 ja Joh. 7:38. Jeesus Kristus on ensimmäinen lähde hengellisten kysymysten ymmärtämisessä. Miten Raamattu vahvistaa sen, että Jeesus on todellinen Messias?

Jotkut ihmiset väittävät saaneensa erityisiä "ilmoituksia" ja ohjeita Pyhäältä Hengeltä, mutta silti ne ovat Raamatun selkeän sanoman vastaisia. Nämä ihmiset ovat antaneet Pyhälle Hengelle suuremman arvovallan kuin Jumalan sanalle. Se, joka mitätöi Jumalan kirjoitetun ja innoitetun sanan ja torjuu sen selkeän sanoman, liikkuu vaarallisilla vesillä eikä seuraa Jumalan Hengen ohjausta. Raamattu on ainoa hengellinen suojamme. Se yksin on luotettava mittapuu kaikissa uskon ja käytännön kysymyksissä.

"Raamatun välityksellä Pyhä Henki puhuu ihmiselle ja teoittaa totuutta hänen mieleensä. Näin hän paljastaa erehdykset ja karkottaa ne sielusta. Totuuden Hengen avulla, joka toimii Jumalan sanan kautta, Kristus voittaa valittunsa itselleen." (5AO 223.)

Meidän ei tule koskaan ajatella, että Pyhä Henki korvaisi Jumalan sanan. Päinvastoin, hän työskentelee sopusoinnussa sen kanssa. Raamatun kautta Pyhä Henki vetää meitä Kristuksen luo tehden näin Raamatusta ainoan oikean mittapuun aidolle raamatulliselle hengellisyydelle. Raamattu tarjoaa meille oikeaa opetusta (ks. 1. Tim. 4:6), ja Jumalan sanana se on luotettavaa ja ansaitsee täyden hyväksyntämme. Tehtävänäme ei ole arvostella Raamattua, vaan pikemminkin Jumalan sanalla on oikeus ja arvovalta tuomita meitä ja ajatteluamme, sillä onhan se itsensä Jumalan kirjoitettua sanaa.

Miksi Raamattu on turvallisempi opas hengellisissä kysymyksissä kuin henkilökohtaiset vaikutelmat? Mitä seuraa siitä, kun emme hyväksy Raamattua opetuksien ja kokemusten mittapuuksi?

KERTAUS

Lisäaineistoa: Lue Ellen White, *Alfa ja omega*, osa 8, s. 102–109 tai *Suuri taistelu*, s. 580–587 tai *Suuri taistelu*, taskup., s. 376–380.

Kirkollinen perinne, kokemus, kulttuuri, järjen päätelmät ja Raamattu ovat kaikki läsnä, kun tutkimme Jumalan sanaa. Ratkaiseva kysymys on: millä näistä lähteistä on viimeinen sana ja ylimmäinen arvovalta teologiassamme? On eri asia vakuuttaa Raamatun arvovaltaa kuin antaa sen Pyhän Hengen kautta vaikuttaa omaan elämään ja muuttaa sitä.

”Jumala on sanassaan antanut ihmisille kaiken tarpeellisen tiedon pelastuksesta. Pyhät kirjoitukset on otettava vastaan Jumalan tahdon ohjeellisena ja erehtymättömänä ilmoituksena. Ne muodostavat luonteen mittapuun, oppien ilmaisijan, kokemusten koetinkiven.” (8AO 184.)

Keskustelunaiheita:

1. Miksi on helpompaa ylläpitää joitakin ihmisten luomia perinteitä kuin elää todeksi Jumalan lain henkeä: rakastaa Herraa, Jumalaani, koko sydämeistäni, koko sielustani ja mielestäni, ja lähimmäistäni niin kuin itseäni (ks. Matt. 22:37–40)?

2. Millainen rooli kirkollisilla perinteillä tulisi olla seurakunnassamme? Miten kirkolliset perinteet voivat olla siunaukseksi ja millä tavoin ne ovat haasteellisia?

3. Miten voimme varmistua siitä, etteivät kirkolliset perinteet, olivatpa ne kuinka hyviä tahansa, mene Jumalan kirjoitetun sanan edelle meidän lopullisena norminamme ja auktoriteettinamme?

4. Kuvittele, että joku väittäisi saaneensa unen, jossa Herra puhui hänelle kertoen, että sunnuntai on todellinen lepo- ja jumalanpalveluspäivä Uuden testamentin ajan ihmisille. Miten vastaisit tuolle henkilölle? Mitä tämä kuvitteellinen tilanne opettaa siitä, miten kokemus on aina koetettava Jumalan sanalla?

5. Keskustelkaa kulttuurista, jonka keskellä seurakuntanne toimii. Miten kulttuuri vaikuttaa uskoonne? Mitä esimerkkejä historiasta löydämme siitä, miten kulttuuri vaikutti voimakkaasti seurakunnan jäsenten toimintaan tavalla, jonka nyt jälkikäteen näemme kielteisenä asiana? Mitä opetuksia saamme tästä tähän päivään, ettemme tekisi vastaavia virheitä?

Yksin Raamattu - *Sola Scriptura*

”Jumalan sana on elävä ja väkevä. Se on terävämpi kuin mikään kaksiteräinen miekka, se iskee syvään ja viiltää halki sielun ja hengen, nivelet ja luiden ytimet, se paljastaa sisimmät aikeemme ja ajatuksemme.”
(Hepr. 4:12.)

Avaintekstit:

1. Kor. 4:1-6;
Tit. 1:9;
2. Tim. 1:13;
Mark. 12:10, 26;
Luuk. 24:27, 44, 45;
Jes. 8:20, RK 2012.

Protestanttien vaatimus palata yksin Raamattuun (*sola Scriptura*) nosti Raamatun teologian ainoaksi mittapuuksi ja ratkaisevaksi lähteeksi. Roomalais-katolisessa teologiassa korostettiin Raamattua ja perinteitä, kun taas protestanttisessa uskossa korostettiin avainsanaa ”yksin”; toisin sanoen Raamattu *yksin* on lopullinen auktoriteetti uskoon ja oppiin liittyvissä asioissa.

Juuri Raamatusta protestantit löysivät sen ratkaisevan voiman ja auktoriteetin, jota he tarvitsivat uskonpuhdistukseen ja kapinaan Roomaa ja sen vuosisatoja jatkunutta virheellistä opetusta vastaan. Raamatun allegorisen eli vertauskuvallisen tulkinnan sijaan, jossa Raamatun teksteihin sisällytettiin monia eri merkityksiä, protestanttiset uudistajat korostivat Raamatun historiallis-kieliopillista tulkintaa, jossa suhtauduttiin vakavasti Raamatun tekstien kielioppiin ja kirjaimelliseen merkitykseen.

Tällä viikolla perehdymme yksityiskohtaisemmin *sola Scripturaan*. Opimme, että *sola Scriptura* edellyttää joitakin Raamatun tulkinnan peruseriaatteita, jotka ovat välttämättömiä Jumalan sanan asianmukaisen ymmärtämisen kannalta. Protestantteina meidän on säilytettävä Raamattu oppiemme perimmäisenä auktoriteettina.

RAAMATTU HALLITSE- VANA NORMINA

Alusta alkaen adventistit ovat pitäneet itseään Kirjan kansana eli Raamattuun uskovina kristittyinä. Yksin Raamattu -periaatteen mukaisesti tunnustamme Raamatun ainutlaatuisen arvovallan. Raamattu *yksin* on teologiamme hallitseva mitapuu ja ylin auktoriteetti elämässämme. Muut lähteet, kuten uskonnolliset kokemukset, järjen päätelmät tai kirkollinen perinne ovat Raamatulle alisteisia. Yksin Raamattu -periaate suojaa Raamatun arvovaltaa niin, ettei se ole riippuvainen kirkosta ja sen tulkinnasta. Näin kirjoitusten tulkinta ei tule Raamatun ulkopuolelta.

Lue 1. Kor. 4:1-6. Miksi jae 6 on niin ratkaisevan tärkeä uskomme kannalta?

Tyytyminen siihen, mitä on kirjoitettu, ei sulje pois oivallusten hyödyntämistä muilta tutkimusaloilta, kuten arkeologias-ta tai historian tutkimuksesta. Muut tutkimusalat voivat valaista Raamatun näkökohtia tai tekstien taustoja, ja siten ne voivat auttaa meitä ymmärtämään Raamatun kirjoituksia paremmin. Tyytyminen kirjoitettuun ei myöskään sulje pois tulkinnassa käytettäviä muita resursseja, kuten sanastoja, sanakirjoja, asiahakemistoja tai muita kirjoja ja selitysteoksia. Raamatun asianmukaisessa tulkinnassa sen teksteillä itsellään on kuitenkin etusija kaikkiin muihin näkökulmiin, tieteesiin ja toissijaisiin lähteisiin nähden. Muita tarkastelutapoja on arvioitava huolellisesti Raamatun kokonaiskuvan näkökulmasta käsin.

Yksin Raamattu -periaatteen mukaan uskonkysymyksiin liittyvissä ristiriitatilanteissa yksin Raamatulla on kaikki muut lähteet ja kirkon perinteet ylittävä arvovalta. Raamatun varassa arvioidaan muita lähteitä. Meidän ei tulisi mennä sen yli tai sitä vastaan, mitä Raamatussa on kirjoitettu. Aito kristinusko ja vakuuttava evankeliumin julistaminen ovat sen varassa, että on lujasti sitouduttu Raamatun arvovaltaan.

”Yksin Raamattu on kaikkien maanpäällisten kirjoitusten ja oppien todellinen herra ja valtiias.” – Martin Luther, *Luther’s Works*, osa 32: *Career of the Reformer II*, toim. Jaroslav Jan Pelikan, Hilton C. Oswald ja Helmut T. Lehmann, osa 32 [Philadelphia: Fortress Press, 1999], s. 11, 12.

Lue Ap. t. 17:10, 11. Miten jakeet vahvistavat Raamatun ensisijaisuuden, josta olemme tässä puhuneet?

RAAMATUN YHTENÄI- SYYS

Raamattu itse julistaa, että ”Koko Raamattu on syntynyt Jumalan Hengen vaikutuksesta” (2. Tim. 3:16, RK 2012) ja ettei ”yksikään Raamatun profetia ole kenenkään omin neuvoin selitettävissä”, vaan ”ihmiset ovat puhuneet sen, mitä saivat Jumalalta” (2. Piet. 1:20, 21, RK 2012). Jumala on Raamatun perimmäinen kirjoittaja, ja siksi voimme olettaa sen eri osien väliltä löytyvän yhtenäisyyttä ja sopusointua niissä keskeisissä asioissa, joita siellä opetetaan.

Lue Tit. 1:9 ja 2. Tim. 1:13. Miksi Raamatun yhtenäisyys on tärkeää uskomme kannalta?

Raamattu voi toimia itsensä tulkitsijana vain oman sisäisen yhtenäisyytensä pohjalta - yhtenäisyyden, joka on jumalallisen innoituksen aikaansaamaa. Jos Raamatusta puuttuisi koko kirjan yhtenäisyys, emme voisi löytää opillista sopusointua minkään asian suhteen. Seurakunnalla ei olisi keinoja erottaa totuutta erheestä tai torjua harhaoppeja. Siltä puuttuisivat perusteet kurinpidollisiin toimiin tai korjausliikkeiden tekemiseen silloin, kun Jumalan totuudesta on poikettu. Raamattu menettäisi vakuuttavan ja vapauttavan voimansa.

Jeesus ja Raamatun kirjoittajat pitivät kirjoitusten yhtenäisyyttä selviönä, koska niiden alkuperä on Jumalassa. Tämä näkyy heidän tavassaan lainata Vanhan testamentin kirjoituksia niin, että he antavat niille yhtäläisen painoarvon (Room. 3:10-18; Paavali lainaa ajatuksia Saarnaajan kirjasta [7:20], Psalmeista [14:2, 3; 5:10; 10:7] ja Jesajan kirjasta [59:7, 8]).

Raamatun kirjoittajat pitivät kirjoituksia kiinteästi yhteen kuuluvana johdonmukaisena kokonaisuutena, jossa suuret teemat tulevat eri tavoilla käsitellyiksi. Vanhan ja Uuden testamentin välillä ei ole ristiriitaa. Uusi testamentti ei sisällä uutta evankeliumia tai uskontoa. Vanha testamentti avautuu Uuden testamentin kautta ja Uusi testamentti rakentuu Vanhan testamentin varaan. Testamenteilla on vastavuoroinen suhde, jossa ne valaisevat toinen toistaan.

Raamatun yhtenäisyys merkitsee myös, että koko Raamattu tulisi ottaa huomioon, kun tutkimme jotakin raamattullista aihetta, sen sijaan että rakentaisimme opetusmeidän yksittäisten lausuntojen varaan.

Mitä tulisi tehdä, kun törmäämme Raamatun teksteihin, jotka vaikuttavat olevan ristiriidassa keskenään?

RAAMATUN SELKEYS

Vetoamisessa yksin Raamattuun ei olisi järkeä, jos sen teksti olisi merkitykseltään epäselvää.

Lue Matt. 21:42; Matt. 12:3, 5; Matt. 19:4; Matt. 22:31; Mark. 12:10, 26; Luuk. 6:3; Matt. 24:15 ja Mark. 13:14. Mitä Jeesuksen toistuva kirjoituksiin viittaaminen kertoo kirjoitusten sanoman selkeydestä?

Raamatun todistus ei jää tulkinnanvaraiseksi, vaan se on riittävän selkeä opetuksessaan. Sen opetus on niin selkeää, että sitä voivat ymmärtää niin lapset kuin aikuisetkin, varsinkin kun on kyse sen perusopetuksista. Kuitenkin Raamattu tarjoaa rajattomat mahdollisuudet tiedon ja ymmärtämisen syventämiseen. Emme tarvitse kirkkoa selittämään Raamatun merkitystä meille, vaan perusopetukset ovat kaikkien uskovien ymmärrettävissä. Raamattu tunnustaa kaikkien uskovien yleisen pappeuden eikä rajoita kirjoitusten tulkintaa vain harvoille valituille, kuten kirkolliselle papistolle. Raamattu kehottaa meitä tutkimaan kirjoituksia itse, sillä meillä on kyky ymmärtää Jumalan sanomaa meille.

”Raamatun kirjoittajien johdonmukainen esimerkki osoittaa, että kirjoitukset tulee ymmärtää niiden yksinkertaisessa, kirjallisessa merkityksessä, ellei niissä ole selkeästi käytetty tarkoituksellista kuvakieltä. – Ei ole mitään ‘akanaksi’ kuvatun kirjallisen merkityksen riisumista ennen kuin päästään jonkin mystisen, salatun ja allegorisen merkityksen ‘ytimen’, jonka vain asialle vihkiytyneet voivat paljastaa.” – *Handbook of Seventh-Day Adventist Theology* [Hagerstown, MD: Review and Herald Publishing Association, 2000], s. 65. Raamatun selkeys näkyy sen kielessä, merkityksessä ja sanoissa, sillä kirjoittajien tarkoitus oli välittää jokin täsmällinen totuus sen sijaan, että esittäisivät subjektiivisia, hallitsemattomia ja monitulkintaisia Raamatun tekstin merkityksiä.

Tämä ei tarkoita, ettemmekö joskus kohtaisi tekstejä, joita emme ymmärrä. Onhan Raamattu Jumalan sanaa ja me olemme vain langenneita ihmisiä. Jumalan sana on kuitenkin riittävän selkeää niissä asioissa, jotka meidän todella tulee ymmärtää, varsinkin pelastukseen liittyvissä kysymyksissä.

Mieti aikaa, jolloin et ymmärtänyt jotakin tekstiä, johon myöhemmin sait selvyden. Miten voisit auttaa muita, jotka kamppailevat vastaavan asian kanssa?

RAAMATTU SELITTÄÄ ITSE ITSEÄÄN

Vain siksi, että Raamattu on pohjimmiltaan yhtenäinen kirja, se voi toimia itse itsensä selittäjänä. Ilman tällaista yhtenäisyyttä Raamattu ei voisi olla valo, joka paljastaa oman merkityksensä siten, että yksi osa Raamattua selittää sen muita osia ja voi muodostua avaimeksi ymmärtää siihen liittyviä kohtia.

Lue Luuk. 24:27, 44, 45. Miten Jeesus viittaa kirjoituksiin selittääkseen, kuka hän itse on? Mitä tämä opettaa siitä, kuinka me voimme käyttää Raamattua?

Kaunista siinä, että antaa Raamatun selittää itse itseään on se, että Raamattu antaa lisävaloa omaan sisältöönsä. Näin tehdessämme emme umpimähkään liitä toisiinsa eri raamatunkohtia todistaaksemme mielipidettämme oikeaksi. Sen sijaan tarkastelemme huolellisesti jokaisen kohdan asiayhteyttä. Tutkinnan kohteena olevan kohdan välittömän asiayhteyden (ennen ja jälkeen tulevan tekstin) lisäksi tarkastelemme sen raamatunkirjan asiayhteyttä, josta kyseinen kohta löytyy. Koska Paavalin mukaan kaikki, ”mitä pyhät kirjoitukset sisältävät, on kirjoitettu meille opiksi” (Room. 15:4), meidän tulisi tutkia, mitä Raamattu kokonaisuudessaan sanoo jostakin tietyistä aiheista.

”Raamattu selittää itse itseään. Kirjoitusta on verrattava kirjoitukseen. Opiskelijan tulisi oppia pitämään Jumalan sana kokonaisuutena ja näkemään sen osien välinen suhde. Hänen tulisi oppia tuntemaan sen suuri keskeinen aihe: Jumalan alkuperäinen tarkoitus maailman suhteen, suuren taistelun syttyminen ja lunastustyö.” (EK 178.)

Kun vertaamme raamatuntekstejä toisiinsa, meidän on tärkeää tutkia Raamattua perusteellisesti. Jos mahdollista, meidän tulisi tutkia kirjoituksia niiden alkuperäisillä kielillä tai ainakin sellaisesta raamatunkäännöksestä, joka on uskollinen heprean- ja kreikankielisille alkuteksteille. Vaikka alkukielten osaaminen ei ole välttämätöntä Raamatun syvällisen ymmärtämisen kannalta, siitä on epäilemättä apua. Jos tällaista osaamista ei ole, uskollinen ja rukouksen kanssa etenevä sanan tutkiminen nöyrässä ja alamaisessa hengessä tulee silti kantamaan runsaasti hedelmää.

Miten muutamaiin harvoin teksteihin keskittyminen voi johtaa virheelliseen opilliseen ajatteluun?

**SOLA
SCRIPTURA
JA ELLEN G.
WHITE**

Lue Jes. 8:20, RK 2012. Miksi on aina tärkeää viitata "lakiin ja todistukseen" opetuksemme ja oppiemme normina? Mitä tämä tarkoittaa niiden profeettojen työn osalta, jotka eivät ole osa Raamatun kirjojen koelmaa?

Yksin Raamattu -periaate johtaa kysymykseen siitä, mitä ajatella Ellen G. Whitesta, joka myös sai innoituksensa Jumalalta ja palveli tämän sanansaattajana Jumalan jäännöskansan parissa. Mikä on hänen kirjoitustensa suhde Raamattuun?

Ellen Whiten kirjoitusten lukeminen osoittaa, että Raamatulla oli hänelle itselleen perustavanlaatuinen ja keskeinen sija kaikessa hänen ajattelussaan ja teologiassaan. Hän vakuutti toistuvasti, että Raamattu on korkein auktoriteetti ja perimmäinen normi ja mittapuu kaikelle opille, uskolle ja käytännölle (ks. 8AO 103 tai ST 581 tai ST taskup. 377). Lisäksi hän selkeästi kannatti protestanttien suurta yksin Raamattu-periaatetta (ks. 8AO 184 tai ST 14,15 tai ST taskup. 11).

Ellen Whiten oman näkemyksen mukaan hänen kirjoituksensa olivat Raamattuun verrattuina "vähäisempi valo johtamaan miehiä ja naisia suuremman valon [Raamatun] luo" (RH 20.1.1903). Hänen kirjoituksensa eivät voi koskaan olla oikotie totuuteen eivätkä ne voi korvata vakavaa Raamatun tutkimista. Hän kommentoi asiaa itse: "Te ette tunne Raamattua. Jos olisitte ottaneet asiaksenne tutkia Jumalan sanaa sellaisella asenteella, että pyrkisitte saavuttamaan Raamatun mittapuun ja kristillisen täydellisyyden, ette olisi tarvinneet *To-distuksia* (*Testimonies for the Church*). Koska olette laiminlyöneet Jumalan innoittamaan kirjaan tutustumisen, hän on pyrkinyt tavoittamaan teidät yksinkertaisilla ja suorilla todistuksilla." (1TC 605.)

Ellen Whiten kirjoituksia tulee arvostaa. Niillä on sama innoituksen lähde kuin Raamatun kirjoittajilla, mutta niillä on eri tehtävä kuin Raamatulla. Ne eivät ole lisäyksiä Raamattuun, vaan ne ovat Pyhälle Raamatulle alisteisia. Ellen White ei koskaan tarkoittanut, että hänen kirjoituksensa ottaisivat Raamatun paikan, vaan hän nimenomaan korotti Raamattua uskon ainoana mittapuuna.

Miten voimme paremmin arvostaa Ellen G. Whiten kauttaan saamaamme ihmeellistä valoa, mutta kuitenkin niin, että korostamme Raamatun ensisijaisuutta?

KERTAUS

Lisäaineistoa: Lue kirjasta *Handbook of Seventh-day Adventist Theology*, s. 64–66. Lue Ellen White, *Elämä ja kasvatustus*, s. 174–180; *Selected Messages*, osa 3, s. 29–33.

”Raamatun tutkijaa tulisi opettaa lähestymään sitä opinhaluisella mielellä. Meidän ei tule tutkia sen sivuja saadaksemme tukea omille mielipiteillemme, vaan oppiaksemme tietämään, mitä Jumala sanoo.

Raamattua voidaan oppia oikein tuntemaan vain sen Hengen avulla, joka sanan on antanut. Saadaksemme tämän tuntemuksen meidän tulee haluta elää sen mukaan. Meidän tulee noudattaa kaikkea, mitä Jumalan sana käskee. – –

Raamatun tutkiminen vaatii mitä utterinta ponnistelua ja hellittämätöntä ajattelua. Meidän tulee etsiä Jumalan sanan aarteita yhtä vakavasti ja kestävästi kuin kaivosmies kaivaa löytääkseen maasta kulta-aarteita.” (EK 177.)

”Kun teet Raamatusta ruokasi ja ravintosi sekä juomasi, kun teet sen periaatteista luonteesi rakennusaineita, pysytkä paremmin vastaanottamaan neuvoja Jumalalta. Korotan edessäni kallisarvoista sanaa tänä päivänä. Älkää toisteko minun sanojani sanomalla: ’sisar White sanoi niin’ tai ’sisar White sanoi näin’. Ottakaa selvää siitä, mitä Herra, Israelin Jumala sanoo, ja tehkää sitten niin kuin hän käskee.” (3SM 33.)

Keskustelunaiheita:

1. Millaisia virheellisiä uskonkäsityksiä ihmisillä on siksi, että he ovat katsoneet vain muutamia valittuja tekstejä pikemmin kuin kaikkea sitä, mitä Raamattu sanoo kyseisestä aiheesta?

2. Matt. 11:11 Jeesus sanoo Johannes Kastajasta: ”Totisesti: yksikään naisesta syntynyt ei ole ollut Johannes Kastajaa suurempi, mutta kaikkein vähäisin, joka on taivasten valtakunnassa, on suurempi kuin hän.” Jeesus viittaa tässä profeettaan, jolta ei löydy kirjoituksia Raamatusta ja silti hän sanoi tästä tällaisia asioita. Mitä tämä kertoo meille siitä, ettei aidolla profeetalla tarvitse olla omaa kirjaa Raamatussa?

3. Adventistit eivät ole ainoita, jotka pitävät Raamattua perimmäisenä auktoriteettinaan. Muutkin kirkkokunnat tekevät niin. Miten voimme selittää ne keskenään ristiriitaiset opit, joita eri kirkkokunnat sanovat löytävänsä Raamatusta?

Miksi tulkintaa tarvitaan?

”Ilman uskoa ei kuitenkaan kukaan ole Jumalan mielen mukainen. Sen, joka astuu Jumalan eteen, täytyy uskoa, että Jumala on olemassa ja että hän kerran palkitsee ne, jotka etsivät häntä.” (Hepr. 11:6.)

Avaintekstit:

Luuk. 24:36–45;
1. Kor. 12:10;
1. Kor. 14:26;
Ap. t. 17:16–32;
Joh. 12:42, 43.

Raatun lukeminen tarkoittaa myös Raamatun tulkitsemistä. Mutta miten me teemme sen? Millaisia periaatteita käytämme tulkintoja tehdessämme? Miten käsittelemme niitä erilaisia kirjoituksia, joita Raamatusta löytyy? Onko lukemamme teksti esimerkiksi vertaus, profeettallis-symbolinen uni tai kuvaus historian tapahtumista? Näin suuren Raamatun sisältöön liittyvän kysymyksen ratkaiseminen pitää jo itsessään sisällään tulkintaa.

Toisinaan jotkut ihmiset käyttävät Raamattua jumalallisena oraakkelina: he avaavat Raamatun sattumanvaraisesti etsien sieltä jakeita, joiden he toivovat antavan heille ohjausta. Raamatunkohtien sattumanvarainen yhdistäminen voi kuitenkin johtaa hyvin outoihin ja vääriin päätelmiin.

Esimerkiksi eräs vaimo, jonka hänen miehensä jätti toisen naisen vuoksi, sai suurta lohtua lukiessaan seuraavan jakeen: ”Ja minä panen vihan sinun ja naisen välille – –.” (1. Moos. 3:15.) Vaimo oli jakeen perusteella vakuuttunut siitä, että hänen miehensä suhde ei tulisi jatkumaan!

Mikä tahansa asiayhteydestään irrotettu jae muuttuu hetkessä perusteeksi omien päämäärien ja ajatusten edistämiseen. Siksi meillä on niin suuri tarve paitsi lukea Raamattua myös tulkita sitä oikein.

Tämä tutkistelu on sapatiksi 9.5.2020

OLETUKSET

Lue Luuk. 24:36-45. Mikä esti opetuslapsia näkemästä Jumalan sanan merkitystä, kun siellä ennustetut tapahtumat olivat käyneet toteen heidän nähtensä?

Jokainen lukija lähestyy Raamattua oman menneisyytensä ja henkilökohtaisten kokemustensa kautta, jotka vääjäämättä vaikuttavat lukijan tulkintoihin. Opetuslapsillakin oli aikalaisensa odotuksia siitä, kuka Messias oli ja mitä hänen kuului tehdä. Tämä esti heitä ymmärtämästä raamatullista tekstiä selkeämmin. Se selittää sitä, miksi he niin usein ymmärsivät väärin sekä Jeesusta että niitä tapahtumia, jotka liittyivät hänen elämäänsä, kuolemaansa ja ylösnousemukseensa.

Meillä kaikilla on tietyt käsityksemme maailmasta, perimmäisestä totuudesta, Jumalasta jne., jotka olemme - kenties tiedostamattamme - hyväksyneet oletusarvoiksemme, jotka ohjaavat myös tulkintaamme Raamatusta. Jos esimerkiksi jonkun maailmankatsomukseen kuuluu se, että hän ehdottomasti kieltää Jumalan yliluonnollisen puuttumisen asioihin, hän ei lue eikä ymmärrä Raamattua totena ja luotettavana selostuksena siitä, miten Jumala on toiminut historiassa, vaan tulkitsee kirjaa hyvin eri tavalla kuin se, joka hyväksyy yliluonnollisen olemassaolon.

Raamatun tulkitsijat eivät voi täysin luopua omasta menneisyydestään, kokemuksistaan ja omaksumistaan ajatuksista, ennakkokäsityksistä ja mielipiteistä. Täydellistä neutraaliutta tai ehdotonta objektiivisuutta ei voida saavuttaa. Raamatun tutkiminen ja teologinen pohdiskelu tapahtuu aina niiden ennakkokäsitysten pohjalta, joita omaamme maailmasta ja Jumalan luonteesta.

Hyvä uutinen on, että Pyhä Henki voi avata ja korjata rajoittunutta näkökulmaamme ja ennakkokäsityksiämme, kun luemme Raamattua avoimin mielin ja rehellisin sydämin. Raamattu vakuuttaa toistuvasti, että hyvinkin erilaisista taustoista tulevat ihmiset ovat kyenneet ymmärtämään Jumalan sanaa ja että Pyhä Henki johtaa meitä ”tuntemaan koko totuuden” (Joh. 16:13.)

Millaisia oletuksia sinulla on maailmasta? Miten voit luovuttaa ne Jumalan sanan alaisuuteen niin, että sana saa muokata ajatuksiasi parempaan sopusointuun sen todellisuuden kanssa, jota Raamattu opettaa?

KÄÄNTÄ- MINEN JA TULKINTA

Raamattu kirjoitettiin muinaisilla kielillä: Vanha testamentti kirjoitettiin suurimmaksi osaksi hepreaksi – muutama katkelma arameaksi – kun taas Uusi testamentti kreikaksi. Suurin osa tämän päivän maailman väestöstä ei puhu eikä lue näitä muinaisia kieliä. Siksi Raamattua tulee kääntää nykykielille.

Kuten kuka tahansa hyvä kääntäjä tietää, jokainen käännös sisältää kuitenkin jonkinasteista tulkintaa. Kaikille tietyn kielen sanoille ei löydy tarkkaa vastinetta jossakin toisessa kielessä. Huolellisen kääntämisen taitoa ja tekstien tulkintaa kutsutaan ”hermeneutiikaksi”.

Lue 1. Kor. 12:10; 1. Kor. 14:26; Joh. 1:41; 9:7; Ap. t. 9:36 ja Luuk. 24:27. Kaikista yllä olevista jakeista löytyy ajatus tulkinnasta ja kääntämisestä. Luuk. 24:27 näemme, miten myös Jeesuksen oli selitettävä kirjoitusten merkitystä opetuslapsille. Mitä tämä kertoo meille tulkinnan tärkeydestä?

Kreikan kielen sana *hermeneuō*, josta saamme sanan ”hermeneutiikka” (tulkintaperiaatteet), on juonnettu Kreikan Hermes-jumalasta. Hermestä pidettiin jumalten lähettiläänä ja sanansaattajana, joka vastasi muun muassa jumalallisten viestien kääntämisestä ihmisille.

Hermeneutiikka on meille korvaamattoman tärkeää, sillä ellemme osaa lukea alkukieliä, käännökset ovat ainoa tapamme päästä käsiksi teksteihin. Onneksi useat käännökset välittävät oikein hyvin olennaisen merkityksen. Meidän ei tarvitse osata alkuperäistä kieltä kyetäksemme ymmärtämään Raamatun keskeisiä totuuksia, vaikkakin alkukielten tuntemuksesta voi olla hyötyä. Silti vaikka meillä olisi käytettävissä kunnollinen käännös, tarvitsemme myös tekstien asianmukaista tulkintaa, kuten näimme Luuk. 24:27. Tämä on hermeneutiikan keskeisin tarkoitus: välittää täsmällisesti Raamatun tekstit ja auttaa meitä tietämään, kuinka tekstien opetuksia voi asiallisesti soveltaa elämäämme nyt. Kuten Luuk. 24:27 osoittaa, Jeesuskin auttoi seuraajiaan tällä tavoin. Kuvittele, miltä on mahtanut tuntua, kun itse Jeesus tulkitsi Raamattua!

Toisilla on käytössään useita eri raamatunkäännöksiä, mutta toisilla ei. Riippumatta siitä, millaisten käännösten kanssa työskentelet, miksi on tärkeää tutkia sanaa rukoillen ja niin, että pyrkii noudattamaan sen opetusta?

RAAMATTU JA KULTTUURI

Lue Ap. t. 17:16-32. Tässä 17. luvussa Paavali välittää evankeliumin sanomaa uudessa asiayhteydessä: kreikkalaisen filosofian täyttämässä kulttuurissa. Miten erilaiset kulttuuritaustat vaikuttavat siihen, kuinka arvioimme erilaisten ajatusten tärkeyttä?

Taustatieto Lähi-idän kulttuurista auttaa ymmärtämään joitakin raamatunpaikkoja. Esimerkiksi heprealaisessa kulttuurissa ihmistä pidettiin vastuullisena teoista, joita hän ei itse tehnyt, mutta joiden hän salli tapahtua. Siksi Raamatun innoitetut kirjoittajat usein sanovat Jumalan tehneen aktiivisesti jotakin, vaikka me läntisessä kulttuurissa sanoisimme, että Jumala salli sen tai ei estänyt sitä tapahtumasta, esim. faraon sydämen kovettuminen.

Kulttuuri nostaa myös esiin joitakin tärkeitä hermeneuttisia kysymyksiä. Onko Raamattu kulttuurisidonnainen ja siten ajankohtainen vain siinä kulttuurissa, jota se edustaa? Vai läpäiseekö tietyssä kulttuurissa annettu jumalallinen sanoma kyseisen kulttuurin ja puhuttelee kaikkia ihmisiä? Mitä tapahtuu, jos ihmisen omasta kulttuurikokemuksesta tulee Raamatun tulkinnan perusta ja mittapuu?

Ap. t. 17:26 apostoli Paavali tuo esiin mielenkiintoisen näkökulman, joka usein sivuutetaan: Jumala teki meidät kaikki yhdestä ihmisestä. Vaikka olemme kulttuurillisesti erilaisia, ihmisillä on yhteinen side, sillä Jumala on koko ihmiskunnan Luoja. Ihmisen syntisyys ja pelastuksen tarve ei rajoitu vain yhteen kulttuuriin. Me kaikki tarvitsemme pelastusta, jonka Kristuksen kuolema ja ylösnousemus tarjoavat meille.

Vaikka Jumala puhui tietyille sukupolville, hän piti huolen siitä, että tulevat Raamattua lukevat sukupolvet ymmärtäisivät, että nuo totuudet ulottuvat pidemmälle kuin niihin paikallisiin ja rajallisiin olosuhteisiin, joihin ne kirjoitettiin.

Ajattele vertailun vuoksi algebraa, joka keksittiin 800-luvulla jKr. Bagdadissa. Tarkoittaako tämä, että tämän matematiikan haaran periaatteet rajoittuivat vain tuohon aikaan ja paikkaan? Ei tietenkään.

Sama pätee Jumalan sanan totuuksiin. Vaikka Raamattu kirjoitettiin kauan sitten kulttuureissa, jotka olivat erilaisia kuin tämän päivän kulttuurimme, sen sisältämät totuudet ovat meille yhtä ajankohtaisia nyt kuin ne olivat niille, joille ne ensi kertaa osoitettiin.

SYNTINEN JA LANGENNUT LUON- TOMME

Lue Joh. 9:39-41 ja Joh. 12:42, 43. Mikä esti näitä ihmisiä vastaanottamasta raamatullista totuutta? Millaisia varoituksen sanoja poimimme näistä tapauksista omaksi opiksemme?

On helppo katsella halveksuen uskonnollisia johtajia, jotka torjuivat Jeesuksen, vaikka todistusaineistoa oli niin paljon. Meidän on oltava itse tarkkoja, ettemme helli samanlaista asennetta Jumalan sanaa kohtaan.

Synti on radikaalilla tavalla muuttanut ja murentanut suhdettamme Jumalaan. Se vaikuttaa koko olemassaoloomme ihmisinä, myös kykyymme tulkita Raamattua. Inhimilliset ajatteluprosessimme ajautuvat helposti palvelemaan synnillisiä tarkoituksia. Lisäksi mielemme ja ajatuksemme ovat synnin rappeuttamia, emmekä siksi kykene vastaanottamaan Jumalan totuutta. Ajattelustamme löytyy useita synnin turmeluksen piirteitä: ylpeys, itsepetos, epäily, loitontuminen ja tottelemattomuus.

Ylpeä ihminen nostaa itsensä Jumalan ja hänen sanansa yläpuolelle. Ylpeys saa tulkitsijan ylikorostamaan inhimillisen järkeilyn osuutta totuuden etsinnässä, silloinkin kun on kyse Raamatusta löytyvistä totuuksista. Tällainen asenne vähentää Raamatun jumalallista auktoriteettia.

Joillakin ihmisillä on taipumusta kuunnella vain heitä itseään viehättäviä ajatuksia, jopa silloin kun ne ovat ristiriidassa Jumalan ilmoitetun tahdon kanssa. Jumala on varoitannut meitä itsepetoksen vaarasta (Ilm. 3:17). Synti nostattaa epäilyksiä, jotka saavat meidät ailahtelemaan ja olemaan luottamatta Jumalan sanaan. Jos aloittaa Raamatun tekstin tutkimisen epäillen, tekstin tulkinta ei voi johtaa varmuuteen. Epäilevä ihminen nostaa itsensä varsin nopeasti asemaan, jossa hän itse arvioi, mikä Raamatusta on ja mikä ei ole hyväksyttävää. Tällöin liikutaan vaarallisilla vesillä.

Meidän tulisi lähestyä Raamattua uskosta ja nöyryydestä käsin, ei arvostellen ja epäillen. Ylpeys, itsepetos ja epäily johtavat vieraantumiseen Jumalasta ja Raamatusta, mikä johtaa tottelemattomuuteen ja haluttomuuteen seurata Jumalan ilmoitettua tahtoa.

**Oletko joskus taistellut sitä vastaan, minkä olet lue-
nut Raamatusta? Mitä tapahtui? Mitä opit kokemuk-
sestasi?**

MIKSI TULKINTA ON TÄRKEÄÄ

Lue Neh. 8:1-3, 8. Miksi Raamatun selkeä ymmärtäminen on niin tärkeää meille paitsi yksilöinä myös seurakuntana?

Raamatun tärkein asia on tieto pelastuksesta ja kuinka sen voi saada. Millä muulla on merkitystä pitkällä tähtäimellä? Jeesuksen tavoin voimme kysyä: Mitä hyötyä on siitä, jos voitamme omaksemme koko maailman, mutta menetämme sielumme (Matt. 16:26)?

Tietomme Raamatun opettamasta pelastuksesta riippuu kuitenkin hyvin pitkälle tulkinnasta. Jos lähestymme ja tulkitsemme Raamattua väärin, päädyimme todennäköisesti väärin johtopäätöksiin pelastuskysymyksessä ja kaikessa muusakin, mitä Raamattu opettaa. Jo apostolien aikana virheelliset teologiset käsitykset olivat hiipineet seurakuntaan – epäilemättä väärin raamatuntulkintojen seurauksena.

Lue 2. Piet. 3:15, 16. Mitä jakeet kertovat siitä, kuinka tärkeää on lukea Raamattua oikein?

Jos olemme ”Kirjan kansaa”, joka haluaa elää Raamatun ja yksin Raamatun periaatteiden mukaisesti, emmekä etsi neuvoa kirkon perinteistä, uskontunnuksesta tai määräävästä opetuksesta, silloin kysymys Raamatun oikeasta hermeneutiikasta nousee erittäin tärkeäksi, sillä meillä on vain Raamattu, jonka pohjalta ratkaisemme, mitä tulisi uskoa ja miten tulisi elää.

Kysymys Raamatun tulkinnasta on elintärkeä kirkon terveen teologian ja lähetystehtävän vuoksi. Ilman oikeaa tulkintaa emme voi löytää yksimielisyyttä opissa ja opetuksessa, jolloin myös seurakunnan ykseys ja yhteinen näky lähetystyöstä jää uupumaan. Huono tai vääristynyt teologia johtaa puutteelliseen ja vääristyneeseen lähetystehtävän täyttämiseen. Jos meillä on sanoma, joka meidän tulisi välittää maailmalle, mutta emme itse ymmärrä sanoman merkitystä, kuinka tehokkaasti silloin kykenemme esittämään sitä?

Lue kolmen enkelin sanoma: Ilm. 14:6-12. Mitkä teologiset kysymykset nousevat sanomassa esiin? Miksi niiden oikea ymmärtäminen on niin keskeistä lähetystehtävässämme?

KERTAUS

Lisäaineistoa: Lue Ellen White, *Tie Kristuksen luo*, s. 105–113.

”Kun tutkit Jumalan sanaa, niin jätä pois kaikki ennakkoluulosi ja perimäsi tai hankkimasi käsitykset. Et voi koskaan löytää totuutta, jos tutkit Raamattua saadaksesi sieltä puolustusta omille ajatuksillesi. Jätä ne oven taa ja käy nöyriin sydämin kuuntelemaan, mitä Herralla on sinulle sanottavaa. Kun harras totuuden etsijä istuu Mestarin jalkain juuressa ja oppii hänestä, niin Jumalan sana antaa hänelle ymmärrystä. Niille, jotka ovat omasta mielestään liian viisaita tutkimaan Raamattua, Kristus sanoo: Teidän täytyy tulla nöyriksi sydämeiltänne, jos haluatte saada viisautta pelastuaksenne.

Älä lue Jumalan sanaa aikaisempien käsitystesi valossa, vaan tutki sitä ennakkoluulottomasti, huolellisesti ja rukoillen. Jos lukiessasi tulet vakuuttuneeksi jostakin asiasta ja huomaat, etteivät omat käsityksesi ole sopuossu Raamatun kanssa, älä koeta sovittaa Raamattua näiden käsitysten mukaiseksi. Sinun on päinvastoin saatettava omat käsityksesi Raamatun mukaisiksi. Älä anna sen, mitä olet ennen uskonut tai tottunut tekemään, hallita ajatuksiasi. Avaa ymmärryksesi silmät näkemään ihmeitä Jumalan laista. Ota selville mitä on kirjoitettu, ja aseta sitten jalkasi iankaikkiselle Kalliolle.” (SN 254.)

Keskustelunaiheita:

1. Miten maailmankatsomuksemme, koulutuksemme ja kulttuurimme vaikuttaa raamatuntulkintaamme? Miksi on tärkeää olla tietoinen niistä ulkopuolelta tulevista vaikutteista, jotka vääjäämättä ohjaavat raamatuntulkintaamme?

2. Olemme kaikki syntisiä ja synty vaikuttaa meissä kielteisellä tavalla. Millä tavoin se vaikuttaa siihen, kuinka luemme Raamattua? Miten synty voi saada meidät tulkitsemaan Jumalan sanaa väärin? Miten esimerkiksi halumme tehdä jotakin, jonka Raamattu tuomitsee, voi saada meidät lukemaan Raamattua vääristelevällä tavalla? Millä muilla tavoin synty vaikuttaa tapaamme lukea Raamattua?

3. Miten parempi ymmärrys Raamatun ajoista ja kulttuurista auttaa meitä ymmärtämään paremmin joitakin Raamatun kohtia? Anna esimerkkejä.

Kieli, teksti ja asiayhteys

”Ottakaa tämä lain kirja ja pankaa se Herran, Jumalanne, liitonarkun viereen todistuskappaleeksi teitä vastaan.” (5. Moos. 31:26.)

Avaintekstit:

5. Moos. 32:46, 47;
1. Kun. 3:6;
4. Moos. 6:24–26;
1. Moos. 1:26, 27;
1. Moos. 2:15–23;
15:1–5.

Maailman miljardit ihmiset puhuvat yli 6 000 kieltä. Koko Raamattu on käännetty yli 600 kielelle. Uusi testamentti tai sen osia on käännetty yli 2 500 kielelle. Käännöksiä on siis tehty todella monelle kielelle, mutta kuitenkin vasta alle puolelle maailman puhutuista kielistä.

Arviolta noin 1,5 miljardia ihmistä on vielä kokonaan ilman minkäänlaista Raamatun käännöstä omalle äidinkielelleen. Työtä on vielä paljon, mutta raamatunkäännösseurojen työn ansiosta jo 6 miljardia ihmistä voi lukea Raamattua.

Miten suuri siunaus onkaan kuulua niihin ihmisiin, joilla on Raamattu käytävissään omalla kielellä. Pidämme tätä usein itsestään selvyytenä. Unohtamme paitsi sen, että monilla ei ole Raamattua, myös sen, että useiden vuosisatojen ajan Euroopassakin Raamattu pidettiin tarkoituksellisesti poissa kansan käsistä. Painokoneiden ja uskonpuhdistuksen ansiosta tähän tuli muutos. Me, joilla on Raamattu käytävissämme, pyrimme Pyhän Hengen täyttämänä yhä paremmin perehtymään kirjaan ja tutkimaan sanaa niin, että opimme tuntemaan Herran, joka kirjan sivuilta paljastuu.

RAAMATUN YMMÄRTÄ- MINEN

Lue 2. Tim. 3:16, 17. Mitä tarkoitusta varten Raamattu annettiin meille?

Se kirjoitettiin todistukseksi Jumalan työstä historian kulussa, todistukseksi hänen pelastussuunnitelmastaan langenneelle ihmiskunnalle ja ohjeeksi meille, että vaeltaisimme vanhurskauden teitä. Herra valitsi välittää sanansa ihmiskielellä tehden ajatuksensa näkyviksi ihmisten käyttämillä sanoilla. Lunnastaessaan Israelin Egyptistä Jumala valitsi heidät välittämään hänen sanomansa kaikille kansoille. Hän antoi Israelin viestiä hänen sanomansa heidän kielellään, hepreaksi (muutamien kohdan arameaksi, joka on heprean sukulaiskieli).

Kreikkalaisen kulttuurin nousu toi mukanaan uuden mahdollisuuden: Uusi testamentti voitiin kirjoittaa sen ajan kansainvälisellä kielellä, kreikaksi, jota tuohon aikaan puhuttiin laajalti tuossa osassa maailmaa. (Vanha testamentti oli myös saatavilla kreikkankielisenä käännöksenä.) ”Maailmanlaajuinen” kieli mahdollisti sen, että apostolit ja alkuseurakunta pystyivät Kristuksen kuoleman jälkeen levittämään sanaa laajalle. Myöhemmin apostoli Johannes omalla todistuksellaan vahvisti ”Jumalan sanan ja Jeesuksen Kristuksen todistuksen, kaiken minkä on nähnyt” (Ilm. 1:2). Näin Raamattu osoittaa, että sen innoitetulla todistuksella on jatkuvuutta Raamatun ensimmäisestä kirjoittajasta viimeiseen saakka.

Lue 5. Moos. 32:46, 47. Miksi oli tärkeää, että israelilaisten lapset tarkoin noudattaisivat lakia ja sen käskyjä (jae 46)? Millä tavoin Jumalan sana auttaa meitä elämään kauan (jae 47, RK 2012/VKR)? Mitä tämä voisi tarkoittaa meidän tilanteessamme tänä päivänä?

Joillakin on yhden raamatunkäännöksen lisäksi käytettävissään useita eri käännöksiä heidän omalla kielellään. Toisilla on vain yksi, jos sitäkään. Riippumatta siitä, mitä meillä on, keskeisintä on vaalia sitä Jumalan sanana ja noudattaa sen opetuksia.

Miksi Jumalan sanan noudattaminen ja sen opettaminen lapsillemme ei saa olla meille ”mikään tyhjä, merkityksetön sana” (5. Moos. 32:47)?

SANAT JA NIIDEN MERKITYS

Jokaisessa kielessä on sanoja, jotka ovat merkitykseltään niin rikkaita ja syvällisiä, että niitä on vaikea kääntää yhdellä sanalla täysin vastaavasti toiselle kielelle. Tällaisten sanojen käyttöä Raamatussa tulee tutkia laajasti, jotta ymmärtäisimme niiden todellisen merkityksen.

**Lue 1. Kun. 3:6; Ps. 57:4; Ps. 66:20; Ps. 143:8 ja Mii-
ka 7:20. Miten Jumala tarjoaa armoaan ja hyvyyttään
luoduilleen?**

Heprean kielen sana *hesed* (armo) on yksi Vanhan testamentin rikkaimmista ja syvällisimmistä sanoista. Se kuvailee Jumalan rakkautta, hyvyyttä, armoa ja sitoutumista liittoon kansaansa kohtaan. Yllä olevissa jakeissa näemme, miten Jumala osoittaa suosiotaan (*hesed*) palvelijalleen Daavidille ja miten hänen suosionsa (*hesed*) säilyy loppuun saakka (1. Kun. 3:6). Hän antaa armonsa (*hesed*), hän on uskollinen (Ps. 57:4). Israeliin viitaten hän osoittaa ”uskollisuutta Jaakobille, hyvyyttä (*hesed*) Abrahamille” (Miiika 7:20). Sanasta *hesed* on kirjoitettu kokonaisia kirjoja, joissa yritetään tavoittaa Jumalan meitä kohtaan osoittaman armon ja rakkauden syvyyttä.

**Lue 4. Moos. 6:24-26; Job 3:26; Ps. 29:11; Jes. 9:5 ja
Jes. 32:17. Mikä on se rauha (*šālōm*), josta jakeissa pu-
hutaan?**

Heprean sana *šālōm* käännetään usein sanalla ”rauha”. Sanan merkitys on kuitenkin syvempi ja laajempi. Se voitaisiin kääntää myös sanoilla ”eheys”, ”täydellisyys” ja ”hyvinvointi”. Jumalan siunaus ja armo antavat meille rauhan (*šālōm*), joka on lahja Jumalalta (4. Moos. 6:24-26). Jobin kokemat vaikeudet sitä vastoin eivät antaneet hänelle lepoa, eivät tyventä, sillä häneltä puuttui *šālōm*. Miten suuri siunaus onkaan tässä levottomassa maailmassa saada toivottua sapatin päivä tervetulleeksi elämäämme sanoilla *Šabbat šālōm*, sillä seurustelumme Jumalan kanssa tarjoaa perimmäisen rauhan ja eheyden, jota elämäämme kaipaamme.

**Kuinka voimme parhaan ymmärryksemme mukaan ko-
kea kyseisten sanojen tarkoittaman todellisuuden?**

**TOISTO,
SANA-
MUODOT
JA
MERKITYS**

Heprealaisessa ajattelussa on useita tapoja ilmaista ajatuksia niiden merkitystä vahvistavalla ja korostavalla tavalla. Alkuperäisessä heprean kielessä ei ollut välimerkkejä, joten kielen rakenteeseen oli kehittynyt muita tapoja ilmaista tällaisia asioita.

Lue 1. Moos. 1:26, 27 ja Jes. 6:1-3. Mitä sanoja näissä katkelmissa toistetaan? Miten toisto laajentaa sanojen merkitystä eri käsitteiden avulla?

Eräs tapa, jolla heprealaiskirjoittajat korostivat jotakin tiettyä Jumalan ominaisuutta, oli toistaa kyseinen sana kolmeen kertaan. Luomiskertomuksen edetessä huippuunsa teksti korostaa ihmisen luomisen ainutlaatuisuutta. Sanaa "bārā" ('luoda') käytetään vain silloin, kun tekijänä on Jumala. Vain Jumalalla on voima luoda ilman, että hän on riippuvainen jo olemassa olevasta aineesta. Ihmisen luomista kuvaileva jae kuuluu: "Ja Jumala *loi* ihmisen kuvakseen, Jumalan kuvaksi hän hänet *loi*, mieheksi ja naiseksi hän *loi* heidät." (1. Moos 1:27, kurs. lis.) Huomaa, miten sana "loi" toistetaan kolme kertaa. Näin Mooses korostaa, että ihmiset ovat Jumalan luomia ja että heidät on myös luotu hänen kuvakseen.

Jesajan näyssä serafit toistavat sanoja "Pyhä, pyhä, pyhä on Herra Sebaot!" (Jes. 6:3). Painotus on Jumalan pyhyydellä - kunnioitusta herättävän Jumalan, jonka läsnäolo täyttää temppelein. Sama pyhyys välittyy Jesajan sanoista, kun hän seisoo Kaikkivaltiaan edessä ja sanoo: 'Voi minua, minä hukun!' (Jes. 6:5.) Jopa Jesajan kaltainen profeetta joutui Jumalan pyhyyden ja luonteen kohdatessaan kavahtamaan omaa arvottomuuttaan. Tässäkin, jo kauan ennen kuin Paavali selitti ihmisten syntisyyttä ja Pelastajan tarvetta (Room. 1-3), näemme, millaisena Raamattu esittää langenneen ihmisen luonnon, jopa Jesajan kaltaisen "hyvän" ihmisen.

Danielin kirjan 3. luvussa toistetaan (erilaisina variaatioina) ilmausta "Nebukadnessarin pystyttämä kuvapatsas" (Dan. 3:1, 2, 3, 5, 7, 12, 14, 15, 18). Ilmaus eri muodoissaan toistuu 10 kertaa korostaen Nebukadnessarin uhmakasta reagoitua siihen Jumalan kuvaan, joka hänelle Danielin kautta paljastettiin (Dan. 2:31-45). Tässä korostuu se, miten ihmiskunta pyrkii tekemään itsestään jumalan, jota tulisi palvoa, sen sijaan, että se palvoisi ainoaa oikeaa Jumalaa - häntä, joka yksin on palvonnan arvoinen.

TEKSTIT JA ASIAYHTEY- DET

Raamatun sanat eivät ole irrallisia. Tietyllä sanalla on aina välitön asiayhteytensä tietyssä virkkeessä, ja juuri tämä kyseinen yksikkö pitää ymmärtää ensin. Sitten on laajempi yleinen asiayhteys, jossa kyseinen virke esiintyy. Tämä voi olla jokin kappale, luku tai useiden lukujen kokonaisuus. On tärkeää ymmärtää mahdollisimman hyvin sanojen ja virkkeiden asiayhteys, ettei päädytä virheellisiin johtopäätöksiin.

Vrt. 1. Moos. 1:27 ja 1. Moos. 2:7. Lue sitten 1. Moos. 2:15-23. Miten ymmärrämme näiden eri kohtien ja asiayhteyksien perusteella sanan *ādām*, hepreankielisen ihmistä tarkoittavan sanan?

Olemme jo nähneet, että sanan *bārā* toistaminen (1. Moos. 1:27) tuo korostetun painoarvon ihmisen luomiselle. Nyt näemme, että ihminen määritellään mieheksi ja naiseksi. Heprean kielen sana *ādām* tulee siis *tässä tekstissä* ymmärtää viittauksena ihmisiin ja ihmiskuntaan yleensä.

Kuitenkin 1. Moos. 2:7 samaa nimitystä *ādām* käytetään viittaamaan Aadamin luomiseen maan tomusta (hepreaksi *ādāmā* - huomaa sanaleikki). Tässä viitataan vain miespuoliseen Aadamiin, sillä Eeva luotiin myöhemmin ja eri tavalla. Näemme eroja siinä, miten *ādām* määritellään naisissä kahdessa luvussa. Toisessa se määritellään ihmiskunnaksi (1. Moos. 1:27), toisessa mieheksi nimeltä Adam (1. Moos. 2:7). Se, että Adam on todellinen henkilö, saa varmistuksen myöhemmistä sukuluetteloista (1. Moos. 5:1-5; 1. Aik. 1:1; Luuk. 3:38) ja viittauksista Jeesukseen, josta tuli "toinen Adam" (Room. 5:12-14).

Kuten sana *ādām* esiintyy tietyssä tekstissä, samoin Aadamin ja Eevan luominen löytyy laajemmasta luomiskertomuksen asiayhteydestä (1. Moos. 1 ja 2). Tätä tarkoitetaan laajemmalla tekstiyksiköllä, joka ilmaisee tulkitsijalle asiayhteyteen kuuluvat muut teemat, ajatukset ja kehityssuunnat. 1. Moos. 2:4-25 on joskus kutsuttu toiseksi luomiskertomukseksi, vaikka kyseessä on vain painotusero (ks. ensi viikon tutkistelu). Molemmista kertomuksista tulee kuitenkin ilmi ihmiskunnan kiistaton alkuperä.

Kuinka hullua tämän maailman viisaus (1. Kor. 1:20) on opettaessaan, että saimme alkumme silkasta satumasta?

KIRJAT JA NIIDEN SANOMA

Kokonaiset kirjat ovat Raamatun laajimpia kokonaisuuksia. Ne on kirjoitettu eri tarkoituksia varten ja erilaisissa olosuhteissa. Joidenkin kirjojen tarkoituksena oli välittää profeetalinen sanoma, toiset olivat kokoomateoksia. Raamatussa on historiallisia kirjoja ja kirjeitä eri seurakunnille, esimerkiksi Paavalin kirjoittamat.

Kun pyrimme ymmärtämään kirjan merkitystä ja sanomaa, on tärkeää tutkia ensin kirjan kirjoittajaa ja tilannetta, jossa se kirjoitettiin. Monille Raamatun kirjoille löytyy selkeä tekijä. Vanhan testamentin viisi ensimmäistä kirjaa ovat Mooseksen kirjoittamia (Joos. 8:31, 32; 1 Kun. 2:3; 2. Kun. 14:6; 21:8; Esra 6:18; Neh. 13:1; Dan. 9:11-13; Mal. 3:22). Myös Jeesus (Mark. 12:26; Joh. 5:46, 47; Joh. 7:19) ja apostolit (Ap. t. 3:22; Room. 10:5) vahvistavat tämän. Joissakin tapauksissa kirjan kirjoittaja ei ole selvillä (esim. Esterin ja Ruutin kirjat sekä monet historialliset kirjat, kuten Samuelin kirjat tai Aika-kirjat).

Lue 1. Moos. 15:1-5 ja 1. Moos. 22:17, 18. Mitä merkitystä sillä on meille, että Mooses kirjoitti Raamatun ensimmäisen kirjan?

Mooseksen kirjat toisesta viidenteen Mooses kirjoitti tietysti Israelin kansan Egyptistä lähdön jälkeen. Koska 1. Mooseksen kirja on niin keskeinen historiallisena kuvauksena Jumalan luomistyöstä aina patriarkkojen aikaan asti, on kuitenkin loogista, että tämä kirja kirjoitettiin ennen 2. Mooseksen kirjan kirjoittamista.

”Vuosien vierieissä hän [Mooses] kuljeskeli laumoineen noita yksinäisiä seutuja pohtien kansansa sorrettua tilaa. Hän muisteli, miten Jumala oli kohdellut hänen isiään, ja mietiskeli lupauksia, jotka olivat valitun kansan perintöä, ja rukoili öin ja päivin Israelin puolesta. Taivaan enkelit levittivät valoaan hänen ympärilleen, ja täällä hän Pyhän Hengen innoittamana kirjoitti Ensimmäisen Mooseksen kirjan.” (1AO 235.)

1. Moos. meille kerrotaan paitsi alkuperästämme myös pelastussuunnitelmasta eli tavasta, jolla Jumala lunastaa langenneen ihmiskunnan. Suunnitelma tulee entistä ilmeisemmäksi sen liiton myötä, jonka Jumala tekee Abrahamin kanssa ja johon kuuluu hänen lupauksensa kasvattaa Abrahamista niin suuri kansa, että ”he ovat kuin taivaan tähdet tai hiekanjyvät meren rannalla” (1. Moos. 22:17).

KERTAUS

Lisäaineistoa: Lue Ellen White, *Alfa ja omega*, osa 7, s. 63-77, 121-143 tai *Suuri taistelu*, s. 84-100, 146-169 tai *Suuri taistelu*, taskup. s. 54-64, 97-114.

"Jumala on sanassaan antanut ihmisille kaiken tarpeellisen tiedon pelastuksesta. Pyhät kirjoitukset on otettava vastaan Jumalan tahdon ohjeellisena ja erehtymättömänä ilmoituksena. Ne muodostavat luonteen mittapuun, oppien ilmaisijan, kokemusten koetinkiven. - -

Se, että Jumala on ilmoittanut tahtonsa ihmisille sanansa kautta, e kuitenkaan ole tehnyt Pyhän Hengen jatkuvaa läsnäoloa ja ohjausta tarpeettomaksi. Päinvastoin, Vapahtajamme lupasi palvelijoilleen Hengen avaamaan sanan, valaisemaan ja selittämään sen opetuksia. Koska Jumalan Henki on innoittanut Raamatun, Hengen opetus ei voi milloinkaan olla ristiriidassa sanan kanssa." (8AO 184.)

Keskustelunaiheita:

1. Riippumatta raamatunkäännöstesä määrästä, kuinka voit parhaiten hyödyntää sen, mitä sinulla on? Miten voit oppia vaalimaan Raamattua Jumalan sanana, ja uskossa pyrkiä siihen, että noudatat sen opetuksia?

2. Mieti eroa, joka ihmisen alkuperää koskevassa opetuksessa löytyy Jumalan sanan ja ihmisten tekemän tieteen väliltä. Jumalan sana opettaa, että Jumala loi meidät luomisen kuudentena päivänä; tiede opettaa, että olemme miljardien vuosien kehityksen tulosta. Mitä se kertoo siitä, kuinka kauas ihmiskunta voi harhautua Jumalan sanasta ja sen selkeästä opetuksesta?

3. Onko sinulla Raamatun tutkimiseen jonkinlaisia työkaluja, jotka auttavat sinua ymmärtämään lukemaasi paremmin? Millaisia? Vaikkei sinulla olisikaan niitä, miten voit soveltaa tälläkin viikolla saamaasi oppia siitä, miten Raamattua tulisi tulkita?

4. Israelilaisia käskettiin opettamaan lapsilleen ne suuret totuudet, jotka oli uskottu heille. Heidän tuli kertoa yhä uudelleen kertomuksia Jumalan johdatuksesta heidän elämässään (5. Moos. 4:9.) Tämän tavan ilmeinen hyöty on se, että usko siirtyy eteenpäin, mutta mikä Jumalan johdatuksesta kertomisessa on lisäksi sellaista, että sillä on taipumusta kasvatata omaa uskoamme? Miksi raamatullisen totuuden kertominen toisille on hyödyllistä myös itsellemme?

Luominen: Alku kaiken perustana, osa 1

”Alussa oli Sana. Sana oli Jumalan luona, ja Sana oli Jumala. Jo alussa Sana oli Jumalan luona. Kaikki syntyi Sanan voimalla. Mikään, mikä on syntynyt, ei ole syntynyt ilman häntä. Hänessä oli elämä, ja elämä oli ihmisten valo.” (Joh. 1:1–4.)

Avaintekstit:

Joh. 1:1–3;
1. Moos. 1:3–5;
2. Moos. 20:8–11;
Ilm. 14:7;
Matt. 19:3–6;
Room. 5:12.

Ensimmäisen Mooseksen kirjan ensimmäiset luvut laskevat perustan koko muulle Raamatulle. Raamatun suuret opit ja opetukset perustuvat näihin ensimmäisiin lukuihin. Niissä näemme kolmiyhteisen Jumalan luonteen Isän, Pojan (Joh. 1:1–3; Hepr. 1:1, 2) ja Pyhän Hengen (1. Moos. 1:2) toimiessa keskinäisessä sopusoinnussa luoden maailman ja kaiken, mitä siinä on, huipentuen ihmiskunnan luomiseen (1. Moos. 1:26–28). Ensimmäisestä Mooseksen kirjasta löytyy myös sapatti (1. Moos. 2:1–3), pahuuden alkuperä (1. Moos. 3), Messias ja pelastussuunnitelma (1. Moos. 3:15), maailmanlaajuinen tulva (1. Moos. 6–9), liitto (1. Moos. 1:28; 2:2, 3, 15–17; 9:9–17; 1. Moos. 15), kielten ja kansojen sekoittaminen (1. Moos. 10, 11) ja sukuluettelot, jotka antavat viitekehyksen raamatulliselle aikajärjestykselle luomisesta Abrahamiin asti (1. Moos. 5 ja 11). Näille ensimmäisille luvuille, jotka ovat tämän ja ensi viikon tutkistelun aiheenamme, perustuu myös käsityksemme Jumalan puhutun sanan voimasta (1. Moos. 1:3; 2. Tim. 3:16; Joh. 17:17), ihmisten luonteesta (1. Moos. 1:26–28), Jumalan luonteesta (Matt. 10:29, 30), miehen ja naisen välisestä avioliitosta (1. Moos. 1:27, 28; 2. Moos. 2:18, 21–25), maailmasta ja sen luonnonvaroista huolehtimisesta (1. Moos. 1:26; 2:15, 19) ja uuden luomisen luvutusta toivosta (Jes. 65:17; 66:22; Ilm. 21:1).

23.5. Kastejuhlapäivä

23.5. Katastrofiavun päivä

23.5. Kevään lähety sviikon erityisuhrilahja

Tämä tutkistelu on sapatiksi 23.5.2020

ALUSSA**Lue 1. Moos. 1:1. Mitä syvällisiä totuuksia tässä paljastetaan?**

Raamattu alkaa mitä ylevimmillä ja syvällisimmillä sanoilla, jotka ovat yksinkertaisia, mutta samalla mittaamattoman syvällisiä, kun niitä tutkitaan tarkasti. Itse asiassa tämä Raamatun ensimmäinen lause vastaa filosofian suurimpiin kysymyksiin siitä, keitä olemme, miksi olemme täällä ja miten tänne tulimme.

Jumala loi meidät tiettyyn aikaan menneisyydessä. Emme kehittyneet tyhjästä emmekä sattumalta, kuten tämän hetkinen tiedemalli alkuperästämmen opettaa. Darwinistinen evoluutioteoria on kaikella tapaa ristiriidassa Raamatun kanssa. Joidenkin yritykset nähdä se sopusointuisena Raamatun kanssa saa kristityt näyttämään typeriltä.

Jumala loi meidät absoluuttisen tarkalla hetkellä tietynä aikana: "Alussa". Tämä tarkoittaa, että Jumala oli olemassa jo ennen alkua. Jumala oli siis olemassa jo ennen kuin aika luotiin ja se sai ilmaisunsa illan ja aamun päivärytmissä sekä kuukausien ja vuosien kierrossa, jotka kaikki liittyvät siihen suhteeseen, jossa maapallo on aurinkoon ja kuuhan nähden. Tämä ehdottoman tarkka alku saa vahvistusta myös muista raamatunpaikoista, jotka vakuuttavat Jumalan luomistyön luonnetta ja tapaa (Joh. 1:1-3).

Lue Joh. 1:1-3 ja Hepr. 1:1, 2. Kuka oli toimijana luomisessa? Mieti, mitä tarkoittaa, että hän myös kuoli ristillä?

Raamattu opettaa, että Jeesus oli luomisessa mukana: "Kaikki on syntynyt hänen kauttaan. Ilman häntä ei ole syntynyt mitään, mikä syntynyt on." (Joh. 1:3, RK 2012.) Jeesuksen "välityksellä hän myös on luonut maailmat" (Hepr. 1:2). Koska kaikella on alkunsa Jeesuksessa, meillä on toivo siitä, että lopussa hän vie aloittamansa työn päätökseen, koska hän on *alfa* ja *omega*, ensimmäinen ja viimeinen (Ilm. 1:8; Ilm. 22:13).

Mitä merkitystä sillä on, että tiedämme olevamme Jumalan luomia? Kuvittele, ettet uskoisi tähän. Miten eri tavalla näkisit itsesi ja toiset? Miksi?

LUOMIS- PÄIVÄT

Viime vuosina on esitetty ajatusta, ettei luomisviikkoa tulisi tarkastella kirjaimellisena viikkona vaan kielikuvallisena vertauksena, jopa myyttinä. Tällainen ajattelu on noussut evoluutioteorian myötä, jossa oletetaan, että elämä olisi kehittynyt maapallolle pitkien aikojen kuluessa.

Mitä Raamattu opettaa aiheesta? Miksi 1. Moos. 1. luvun ”päivät” tulisi ymmärtää kirjaimellisina eikä kuvainnollisina päivinä?

Lue 1. Moos. 1:3-5 ja 2. Moos. 20:8-11. Miten käsitettä ”päivä” käytetään näissä asiayhteyksissä?

Heprean kielen sanaa *jōm*, ’päivä’, käytetään johdonmukaisesti koko luomiskertomuksessa kuvaamaan kirjaimellisia päiviä. Mikään koko luomiskertomuksessa ei viittaa siihen, että sanalla olisi tarkoitettu muuta kuin kirjaimellista päivää, samaan tapaan kuin ymmärrämme päivän nykyäänkin.

On mielenkiintoista, että Jumala itse antaa nimen tälle ensimmäiselle ajan yksikölle (1. Moos. 1:5). *Jōm* eli päivä määritellään seuraavasti: tuli ilta ja tuli aamu (1. Moos. 1:5, 8 jne.). Sana on yksikössä, ei monikossa: sillä siis tarkoitettiin nimenomaan yhtä päivää.

Niinpä nuo luomisen seitsemän päivää tulee ymmärtää täydellisenä aikayksikkönä, joka alkaa perusluvulla *ehād*, ’yksi,’ ja jatkuu järjestyslukuilla (toinen, kolmas, neljäs jne.) Tämä kaava luo peräkkäisten päivien jakson, joka huipentuu seitsemänteen päivään. Mikään sanojen käytössä tai itse kertomuksessa ei osoita, että päivien välissä olisi aukkoja. Luomisen seitsemän päivää ovat samanlaisia päiviä kuin millaisiksi me määrittelemme päivät nykyäänkin.

Päivien kirjaimellista luonnetta pidettiin itsestään selvyytenä myös silloin, kun Jumala omalla sormellaan kirjoitti neljännen käskyn osoittaen, että seitsemännen päivän sapatti lepää kirjaimellisen seitsenpäiväisen luomisviikon tuomalla perustalla.

Raamatussa kerrotaan uudelleen luomisesta, joka tapahtuu silmänräpäyksessä Jeesuksen toisen tulemisen yhteydessä (ks. 1. Kor. 15:52). Jos Jumala pystyy tekemään tällaista, miksi hän olisi tarvinnut miljardeja vuosia ensimmäiseenkin luomiseen, kuten teistinen evoluutio opettaa?

SAPATTI JA LUOMINEN

Seitsemännen päivän sapatti on tänä päivänä voimakkaan hyökkäyksen kohteena maallisissa piireissä ja uskonnollisissa yhteisöissä. Tämä nähdään siitä, miten työaikataulut maailmanlaajuisesti on järjestetty, miten monissa Euroopan maissa kalenteria on muokattu niin, että maanantaista on tehty viikon ensimmäinen päivä ja sunnuntaista seitsemäs, ja miten paavi hiljattaisessa ilmastonmuutosta koskevassa kierto-kirjeessään kutsuu seitsemännen päivän sapattia ”juutalais-ten sapatiksi” ja rohkaisee maailmaa noudattamaan jotakin lepopäivää maailmanlaajuisen ilmaston lämpenemisen hillitsemiseksi (Paavi Franciscus, *Laudato Si'*, Vatikaani: Vatican Press, 2015, s. 172, 173).

Lue 1. Moos. 2:1-3; 2. Moos. 20:8-11; Mark. 2:27 ja Ilm. 14:7. Miten luomisen ymmärtäminen liittyy neljänten käskyyn ja kolmen enkelin sanomaan?

Raamatussa sanotaan: ”Seitsemäntenä päivänä Jumala sai valmiiksi tekemänsä työn –.” (1. Moos. 2:2, RK 2012.) Monet luomisen kannattajat korostavat Jumalan työtä kuutena päivänä, mutta eivät huomaa, ettei Jumalan työ päättynyt kuudentena päivänä. Hänen työnsä päättyi siihen, että hän loi sapatin. Siksi Jeesus sanoo: ”Sapatti on asetettu [tehty, kuten engl. kielisissä käännöksissä ilmaistaan] ihmistä varten eikä ihminen sapattia varten.” (Mark. 2:27, VKR.) Jeesus saattoi antaa tämän arvovaltaisen lausunnon, koska hän teki/loi sapatin ikuisiksi merkiksi ja sinetiksi Jumalan liitosta kansansa kanssa. Sapatti on koko ihmiskuntaa varten.

Jeesus teki kolme asiaa sen jälkeen, kun oli luonut sapatin: Ensinnäkin, hän lepäsi (1. Moos. 2:2) antaen jumalallisen esimerkin halustaan levätä kanssamme. Toiseksi, hän siunasi seitsemännen päivän (1. Moos. 2:3). Luomiskertomuksessa eläimet siunataan (1. Moos. 1:22) ja Adam ja Eeva siunataan (1. Moos. 1:28), mutta ainoa päivä, joka siunataan, on seitsemäs päivä. Kolmanneksi, Jumala pyhitti sen (1. Moos. 2:3).

Mikään muu päivä ei saanut tällaista kolminkertaista merkintää. Nämä kolme asiaa toistetaan neljännessä käskyssä, joka viittaa luomiseen sapatin perustana (2. Moos. 20:11).

Lue Ilm. 14:7 ja 2. Moos. 20:11. Miten sapatti liittyy viimeisten päivien tapahtumiin?

LUOMINEN JA AVIO- LIITTO

Viimeisen vuosikymmenen aikana on tapahtunut suuria muutoksia siinä, miten yhteiskunta ja valtiovalta määrittelevät avioliiton. Monet valtiot ovat hyväksyneet samaa sukupuolta olevien avioliitot kumoten aiemmat lait, jotka ovat suojanneet perherakennetta, jonka keskiössä on yksi mies ja yksi nainen. Kehitys on ennennäkemätöntä. Se nostattaa uusia kysymyksiä avioliittoinstituutiosta, kirkon ja valtion välisestä suhteesta sekä myös avioliiton ja perheen pyhydestä sellaisina kuin Raamattu ne määrittelee.

Lue 1. Moos. 1:26-28; 1. Moos. 2:18, 21-24. Mitä opimme Jumalan ihanteista avioliittoon nähden?

Kuudentena päivänä tulee luomisen huippukohta: ihmisen luominen. Tässä kohtaa (1. Moos. 1:26) Jumalasta käytetään ensimmäistä kertaa monikkomuotoa: "Tehkäämme ihminen, tehkäämme hänet kuvaksemme, kaltaiseksemme - -." Kolmiyhteisen Jumalan kaikki kolme persoonaa vastavuoroisessa rakkaudessaan luovat nyt jumalallisesti suunnitellun ihmisten välisen avioliiton maan päällä.

"Jumala loi ihmisen kuvakseen, Jumalan kuvaksi hän hänet loi, mieheksi ja naiseksi hän loi heidät." (1. Moos. 1:27.) Aadam sanoo: "Tämä on luu minun luustani ja liha minun lihastani" (1. Moos. 2:23), ja hän antaa tälle nimen "nainen". Avioliitto edellyttää sitä, että "mies jättää isänsä ja äitinsä ja liittyy vaimoonsa, niin että he tulevat yhdeksi lihaksi" (1. Moos. 2:24).

Raamattu on yksiselitteinen siinä, että avioliitto on suhde miehen ja naisen välillä, jotka itse ovat peräisin omasta isästään ja äidistään, jotka myös olivat mies ja nainen. Käsitettä selkeytetään vielä ohjeessa, jonka maailman ensimmäiset vanhemmat saivat: "Jumala siunasi heidät ja sanoi heille: 'Olkaa hedelmälliset, lisääntykää ja täyttäkää maa ja ottakaa se valtaanne.'" (1. Moos. 1:28.) Viidennessä käskyssä lapsia (jälkikasvua) kehoitetaan kunnioittamaan isäänsä ja äitiään (2. Moos. 20:12). Tällainen keskinäinen suhde ei voi täyttyä minkään muun kuin heteroseksuaalisen parisuhteen kautta.

Lue Jeesuksen sanat Matt. 19:3-6. Mitä ne opettavat avioliiton luonteesta ja pyhydestä? Miten meidän tulisi ottaa varma ja uskollinen kanta Raamatun avioliittoa koskeviin periaatteisiin?

LUOMINEN, SYNTIIN- LANKEEMUS JA RISTI

Raamattu tarjoaa eheän kuvan siitä, miten täydellinen luominen, syntiinlankeemus, luvattu Messias ja lopullinen lunastus liittyvät yhteen. Nämä päätapahtumat ovat ihmiskunnan pelastushistorian perusteemoja.

Lue 1. Moos. 1:31; 1. Moos. 2:15-17 ja 1. Moos. 3:1-7. Mitä tapahtui Jumalan täydelliselle luomakunnalle?

Jumala totesi luomistyönsä ”erittäin hyväksi” (1. Moos. 1:31, RK 2012). ”Luomistyö oli nyt päättynyt. – Eedenin paratiisi kukoisti maan päällä. Aadamilla ja Eevalla oli vapaa pääsy elämän puun luo. Yksikään synnin tahra tai kuoleman varjo ei turmellut kaunista luomakuntaa.” (White, *Patriarchs and Prophets*, s. 47.) Jumala oli varoittanut Aadamia ja Eevaa siitä, että jos nämä söisivät kielletystä puusta, he olisivat kuoleman omia (1. Moos. 2:15-17). Käärme puheissaan väitti aivan päinvastoin: ”Ei, ette te kuole.” (1. Moos. 3:4.) Paholainen lupasi Eevalle runsaasti ymmärrystä ja Jumalan kaltaisuutta. Selvästikin Eeva uskoi Paholaista.

Miten Paavali vahvistaa Jumalan sanat, jotka löytyvät 1. Moos. 2:15-17? Lue Room. 5:12 ja 6:23.

Raamatussa näemme, miten myöhemmät raamatunkirjoittajat vahvistivat aiempia Raamatun lausuntoja ja toivat niihin lisävaloa. Room. 5-8 Paavali kirjoittaa synnistä ja pelastuksen kauneudesta: ”Yhden ainoan ihmisen teko toi maailmaan synnin ja synnin mukana kuoleman. Näin kuolema on saavuttanut kaikki ihmiset – –.” (Room. 5:12.) Evoluution näkökulmasta katsottuna kuolema on ollut läsnä jo miljoonia vuosia ennen ihmiskunnan syntyä. Tällaisella ajatuksella on vakavat vaikutukset siihen, miten voimme hyväksyä Raamatun opetuksen synnistä, Kristuksen sijaiskuolemasta ristillä ja pelastussuunnitelmasta. Jos kuolema ei liity syntiin, silloin synnin palkka ei ole kuolema (Room. 6:23), eikä Kristuksella olisi ollut mitään syytä kuolla syntiemme puolesta. Niinpä luominen, syntiinlankeemus ja risti liittyvät erottamattomasti yhteen. Ensimmäinen Aadam on sidoksissa viimeiseen Aadamiin (1. Kor. 15:45, 47). Vaikka darvinistiseen evoluutioprosessiin sekoitettaisiin käsitys Jumalasta, siihen uskomisen on täydessä ristiriidassa koko kristinuskon perustan kanssa.

KERTAUS

Lisäaineistoa: Lue Ellen White, *Alfa ja omega*, osa 1, s. 24–32, 93–98 tai *Patriarkat ja profeetat*, s. 23–30, 91–97.

”Vertailuun, kirjallisiin, kielitieteellisiin ja muihin seikkoihin perustuva kumulatiivinen näyttö antaa kaikilla tasoilla yhdensuuntaisen tuloksen johtaen siihen ainoaan johtopäätökseen, että 1. Mooseksen kirjan 1. luvun nimitys *jōm*, ’päivä’, tarkoittaa johdonmukaisesti kirjaimellista 24 tunnin vuorokautta.

1. Mooseksen kirjan kirjoittaja ei olisi voinut valita kokonaisvaltaisempaa eikä kattavampaa tapaa ilmaista ajatusta kirjaimellisesta päivästä kuin tapa, jota hän käytti.” – Gerhard F. Hasel, ”The ’Days’ of Creation in Genesis 1: Literal ’Days’ or Figurative ’Periods/EPOCHS’ of Time?” *Origins* 21/1 [1994], s. 30, 31.

”Älykkäimmätkin mielet, jos ne eivät ole Jumalan sanan ohjauksessa, hämmentyvät yrityksissään tutkia tieteen ja jumalallisen ilmoituksen suhdetta. Luoja ja hänen työnsä käy yli ihmisen ymmärryksen; ja koska näitä asioita ei voida selittää luonnonlakien pohjalta, raamatunhistoria julistetaan epäluotettavaksi.” (8T 258.)

Keskustelunaiheita:

1. Katso yllä olevaa Ellen G. Whiten lainausta. Kuinka usein näemme nykyäänkin käyvän juuri kuvatulla tavalla, jopa tunnustavien kristittyjen keskuudessa, jotka tieteen väitteiden edessä uskovat automaattisesti enemmän tieteeseen kuin Raamatun kertomukseen, ja antavat näin ymmärtää, että raamatunhistoria on epäluotettavaa.

2. Miksi on mahdotonta samanaikaisesti ottaa Raamatun pelastusoppi vakavasti ja hyväksyä teistinen evoluutio?

3. Jos Raamattu on Jumalan ilmoitus, niin eivätkö silloin uskovien silmät avaudu kirjoitusten ilmoittamaan suurempaan todellisuuteen? Miten kristittyjä voidaan kutsua ”ahdasmieliseksi”, kun he avaavat mielensä Jumalan ilmoittamille raamatullisille totuuksille? Itse asiassa ateistinen maailmankuva on paljon ahdasmielisempi kuin kristillinen maailmankuva.

4. Kuinka Jumalan sanassa uskollisesti pysyvät kristityt voivat auttaa niitä, jotka kamppailevat seksuaaliseen identiteettiin liittyvien kysymysten kanssa? Miksi emme saa heittää kiviä sellaistenkaan ihmisten päälle, jotka aviorikoksesta tavatun naisen tavoin ovat syllisiä syntiin?

Luominen: Alku kaiken perustana, osa 2

”Taivaat julistavat Jumalan kunniaa, taivaankansi kertoo hänen teoistaan.” (Ps. 19:2.)

Avaintekstit:

Job 26:7–10;
1. Moos. 1–2;
1. Moos. 5;
1. Moos. 11;
1. Aik. 1:18–27;
Matt. 19:4, 5;
Joh. 1:1–3.

Raaamattu innoitti monet suuret ajattelijat tutkimaan Jumalan luomaa maailmaa: tämän seurauksena syntyi moderni tiede. Johannes Kepler, Isaac Newton, John Ray, Robert Boyle ja monet varhaiset suuret tiedemiehet uskoivat, että heidän työnsä toi enenevässä määrin esiin Jumalan luomistyötä.

Ranskan vallankumouksen jälkeen 1800-luvun tiede alkoi siirtyä pois teistisestä maailmankatsomuksesta naturalistiseen ja materialistiseen ajatteluun, jossa ei usein ollut lainkaan tilaa yliluonnolliselle. Charles Darwinin teos *On the Origin of Species* (1859, suom. *Lajien synty*) popularisoi tällaista filosofista ajattelua. Tuosta lähtien tiede on erkaantunut entistä enemmän raamatulliselta perustaltaan, mikä on johtanut radikaaliin luomiskertomuksen uudelleen tulkinnaan.

Opettaako Raamattu vanhentunutta, epätieteellistä oppia maailmankaikkeuden rakenteesta? Oliko Raamatun luomiskertomus vain lainattu ympäröiviltä pakanakansoilta? Oliko Raamattu kulttuurillisesti aikaan ja paikkaan sidottu teos, vai herättääkö sen innoitettu luonne näkemään alkuperämme jumalallisessa kehityksessä, joka on täydellisen ehyt?

Tässä joitakin niistä kysymyksistä, joihin pureudumme tällä viikolla.

Tämä tutkistelu on sapatiksi 30.5.2020

LITTEÄ MAA?

Yleisesti uskotaan, että muinaisen maailman ihmiset ajattelivat maailman olevan litteä. Monista eri syistä useimmat kuitenkin ymmärsivät sen olevan pyöreä. Jopa tänä päivänä jotkut väittävät, että Raamattu opettaa maailman olevan litteä.

Lue Ilm. 7:1 ja 20:7, 8. Mikä on jakeiden asiayhteys? Opettavatko ne, että maailma on litteä?

Johannes, jakeiden kirjoittaja, antaa lopunajan profetian, jossa kuvaillaan neljän taivaan enkelin seisovan maan neljällä kulmalla pidättelemässä neljää tuulta (Ilm. 7:1). Hän toistaa sanan "neljä" kolme kertaa sitoen enkelit kompassin neljään ilmansuuntaan.

Hän käyttää siis kuvainnollista kieltä, samoin kuin mekin, kun sanomme esimerkiksi, että "aurinko laskee" tai "tuuli nousee idästä". Jos tulkitsisimme kirjaimellisesti nämä profeettalliset jakeet, joiden asiayhteys osoittaa, että niissä puhutaan kuvainnollisesti pohjoisesta, etelästä, idästä ja lännestä, on kuin ottaisimme ne pois asiayhteydestään ja väittäisimme niiden opettavan jotakin sellaista, mitä ne eivät opeta. Silloinkin, kun Jeesus sanoi: "Juuri sydämeistä lähtevät pahat ajatukset, murhat, aviorikokset, siveettömyys, varkaudet, väärät todistukset ja herjaukset" (Matt. 15:19), hän ei puhunut ihmisen fysiologiasta tai kirjaimellisesta sydäimestä. Hän käytti kuvainnollista kieltä välittääkseen tietyn moraalisen opetuksen.

Lue Job 26:7-10 ja Jes. 40:21, 22. Mitä tekstit opettavat siitä, millainen maailma on?

Job 26:7 kuvaa maailman tyhjään avaruuteen ripustettuna: "Tyhjyyden päälle hän on levittänyt taivaan, olemattoman varaan hän on ripustanut maan." Maa on "piiri" (Job 26:10, VKR). "Korkealla hän on, maan piirin yllä, maan asukkaat ovat hänelle kuin heinäsiirkkoja. Hän leväytti auki taivaan kuin kankaan - -." (Jes. 40:22.)

Kuvittele itsesi jonkun tuhansia vuosia sitten eläneen ihmisen asemaan. Mikä todistaisi sinulle, että maailma liikkuu? Vai olisiko todistusaineisto maan paikallaan pysymisestä vahvempaa? Mitä todisteita löytäisit maan litteyden tai pyöreiden puolesta?

**LUOMINEN
MUINAI-
SESSA
KIRJALLI-
SUUDESSA**

Arkeologit ovat löytäneet muinaisesta Egyptistä ja Lähi-idästä tekstejä, joissa esiintyy kertomuksia luomisesta ja tulvasta.

Lue 1. Moos. 1-2:4 ja sitten otteita babylonialaisesta *Atrahasis*-eepoksesta: "Kun jumalat ihmisen sijaan tekivät työt, kantoivat kuormat, jumalten työtaakka oli liian suuri, työ liian raskasta ja vaiva liian suurta - - 'Luokoon Kohtu-jumalatar jälkeläisiä ja kantakoon ihminen jumalten taakan!' - - he surmasivat kokouksessaan Geshtu-en, jumalan, jolla oli viisautta. Nintu sekoitti savea tämän lihaan ja vereen." - Stephanie Dalley, *Myths from Mesopotamia: Creation, the Flood, Gilgamesh, and Others* (New York: Oxford University Press, 1989), s. 9, 14, 15. Mitä eroja huomaat?

Vaikka kertomuksista löytyy yhtäläisyyksiä (ihmiset tehtiin savesta), eroavuudet ovat sitäkin selvempiä.

1) *Atrahasis*-tarussa ihminen työskentelee jumalien puolesta, jotta nämä voivat levätä. Raamatun kertomuksessa Jumala luo maan ja kaiken mitä siinä on. Sitten Jumala lepää ihmisparin kanssa. Ihmiset asetetaan puutarhaan, ja he saavat seurustella Jumalan kanssa ja huolehtia luomakunnasta.

2) *Atrahasis*-tarussa vähäisempi jumala surmataa ja hänen verensä sekoitetaan saveen, josta muovataan seitsemän miestä ja naista. Raamatussa Jumala muotoilee ensin Aadam, johon hän puhaltaa elämän hengen. Nainen tehdään myöhemmin miehen avuksi. Jumala ei luonut ihmisiä surmatun jumalan verestä.

3) Raamatun luomiskertomuksessa ei ole ristiriitaa eikä väkivaltaa, kuten *Atrahasis*-tarussa.

Raamatun kertomus on ylevä kuvatessaan kaikkivoivan Jumalan, joka tarjoaa ihmiskunnalle arvokkaan tarkoituksen täydellisessä maailmassa. Tämä radikaali ero on saanut tutkijat vetämään sen johtopäätöksen, että näissä on kyse täysin eri kertomuksista.

Jotkut väittävät, että sukupolvelta toiselle kulkeneet luomis- ja tulvatarinat ovat ajan saatossa vääristyneet. Mooses Pyhän Hengen innoittamana paljasti, mitä todellisuudessa tapahtui. Miksi tämä selittää paremmin ne harvat yhtäläisyydet kuin se, että Mooses olisi lainannut kertomuksensa pakanoiden tarinoista?

**LUOMISUSKO
VASTAAN
PAKANUUS**

Raamatun alkukertomukset on kirjoitettu tavalla, joka ku-moaa pakanalliset myytit ja etäännyttää Luoja-Jumalan niis-tä.

Lue 1. Moos. 1:14-19. Miten neljäntenä päivänä il-maantuvia taivaankappaleita kuvataan ja mikä on nii-den tehtävä?

Käsitteitä "aurinko" ja "kuu" vältettiin, sillä niiden nimet hep-rean kielellä olivat muinaisessa Lähi-idässä ja Egyptissä pal-vottujen auringon ja kuun jumalten nimiä tai lähellä niitä. Kä-sitteet "suurempi valo" ja "pienempi valo" osoittivat, että ne luotiin tiettyjä tarkoituksia varten: "olkoot ne merkkeinä osoittamassa määrääaikoja, hetkiä ja vuosia" ja "antakoot va-loa maan päälle" (1. Moos. 1:14, 15.) Teksti osoittaa selvästi, että aurinko ja kuu eivät olleet jumalia, vaan luotuja taivaan-kappaleita, joilla oli tietty luonnollinen tarkoituksensa, aivan kuten me tänäkin päivänä ymmärrämme.

Lue 1. Moos. 2:7, 18-24. Miten Jumala hyvin intiimisti toteuttaa Aadamin ja Eevan luomisen?

Muinaiset Lähi-idän myytit kuvaavat ihmisen luomisen jon-kinlaisena jälkikäteen tehtynä lisäyksenä, jolla pyrittiin hel-pottamaan jumalten raskasta työtä. Raamattu haastaa tä-män myyttisen käsityksen kertomalla, että ihmisen oli mää-rä hallita maailmaa Jumalan sijaishallitsijana. Mikään ihmisen luomisessa ei ollut jälkiviisautta. Teksti kuvaa ihmisen luomi-sen luomiskertomuksen huippuhetkenä osoittaen näin entis-tä vahvemmin, kuinka erilaisia pakanalliset kertomukset ovat Raamatun kertomukseen verrattuina.

Raamatun alkukertomukset ovat siis selvennyksiä muinai-sen maailman myytteihin. Mooses käytti tiettyjä termejä ja ajatuksia, jotka olivat täysin yhteensovittamattomia pakanal-listen käsitysten kanssa. Hän toi eron esiin ilmaisemalla raa-matullisen näkemyksen todellisuudesta ja Jumalan osasta ja tarkoitusperistä luomisessa.

Tuhansia vuosia sitten Raamatun luomiskertomus oli ristiriidassa vallitsevan kulttuurin kanssa. Tänäkin päivänä se on ristiriidassa vallitsevan kulttuurin kans-sa. Miksi tämän ei pitäisi hämmästyttää meitä?

LUOMINEN JA AIKA

Lue 1. Moos. 5 ja 11. Miten Raamattu jäljittää ihmiskunnan historian Aadamista Nooan ja Nooasta Abrahamiin?

Eräs asia tekee näistä sukuluetteloista ainutlaatuisia Raamatussa: niissä on mukana ajan elementti. Siksi jotkut tutkijat kutsuvatkin niitä oikeutetusti kronologisiksi sukuluetteloiksi. Annetut tiedot jälkeläisistä lomittuvat yhteen annettujen aikavälien kanssa: "Kun *henkilö yksi* oli elänyt X vuotta, hänelle syntyi *henkilö kaksi*. *Henkilö yksi* eli *henkilön kaksi* syntymän jälkeen Y vuotta ja hänelle syntyi lisää poikia ja tyttäriä." 1. Moos. 5. luvussa lisätään vielä kaavamaisesti aina ilmaus: "*Henkilö yksi* eli kaikkiaan Z vuotta." Tämä lomittuva järjestelmä on estänyt sen, että listasta olisi poistettu sukupolvia tai lisätty niitä. 1. Mooseksen kirjan luvut 5 ja 11 tarjoavat perättäisten sukupolvien linjan, ja 1. Aik. 1:18-27 vahvistaa, ettei yhtään sukupolvea puutu tai ole lisätty linjaan. Näin Raamattu tulkitsee itse itseään.

Lähes 2 000 vuoden ajan juutalaiset ja kristityt raamattunselittäjät ovat tulkinneet nämä tekstit historiankuvauksina, jotka tarjoavat täsmällisen tavan määrittellä tulvan ajan kohta ja maailman ikä seitsenpäiväisestä luomisesta lähtien.

Viime vuosikymmeninä jotkut ovat yrittäneet selittää uudelleen 1. Mooseksen kirjan lukuja 5 ja 11 niin, että ne sopisivat paremmin pidempiin aikajaksoihin, jollaisiin joidenkin arkeologisten ja historiallisten löytöjen on (erehtyvien ihmisten toimesta) tulkittu viittaavan. Tämä nostattaa vakavia kysymyksiä Raamatun luotettavuudesta.

Jos haluamme ymmärtää Jumalan aikakäsitettä ja ajankulua, meidän on ymmärrettävä, että nämä kaksi lukua ovat "molemmat sekä historiallisia että teologisia, yhdistäen Aadamin muuhun ihmiskuntaan, ja Jumalan ihmisiin ajassa ja paikassa. 1. Moos. 5 ja 11:10-26 tarjoavat aikakehyksen ja sukupolvien ketjun, joka yhdistää Jumalan kansan siihen mieheen, jonka Jumala loi kuusipäiväisen planeettamme luomisen huippuna." - Gerhard F. Hasel, "The meaning of the Chronogenealogies of Genesis 5 and 11", *Origins* 7/2 [1980], s. 69.

Mitä sellaista Paavali sanoo 1. Tim. 1:4 ja Tit. 3:9, josta meidän tulee ottaa vaarin tällaisista teksteistä puhuessamme?

LUOMINEN RAAMA- TUSSA

Lue seuraavat raamatunpaikat. Miten kukin kirjoittaja viittaa raamatunkohtaan 1. Moos. 1-11?

Matt. 19:4, 5 _____

Mark. 10:6-9 _____

Luuk. 11:50, 51 _____

Joh. 1:1-3 _____

Ap. t. 14:15 _____

Room. 1:20 _____

2. Kor. 4:6 _____

Ef. 3:9 _____

1. Tim. 2:12-15 _____

Jaak. 3:9 _____

1. Piet. 3:20 _____

Juud. 11, 14 _____

Ilm. 2:7; 3:14; 22:2, 3 _____

Jeesus ja *kaikki* Uuden testamentin kirjoittajat viittaavat Raamatun alkulukuihin (1. Moos. 1-11) luotettavana historiankirjoituksena. Jeesus viittaa Mooseksen kirjoituksiin ja miehen ja naisen luomiseen (Matt. 19:4). Paavali käyttää toistuvasti luomiskertomusta teologisten näkökohtiensa tukena. Hän julistaa Ateenan oppineille: ”Jumala, joka on luonut maailman ja kaiken, mitä siinä on, hän, joka on taivaan ja maan Herra, ei asu ihmiskäsin tehdyissä temppeleissä.” (Ap. t. 17:24.) Näin Uuden testamentin kirjoittajat rakentavat 1. Mooseksen kirjassa annetun perustan päälle osoittaen nykylukijoille alkukertomusten merkityksen.

Lue Room. 5, jossa Paavali moneen kertaan yhdistää Aadamin suoraan Jeesukseen (Room. 5:12, 14-19). Hän pitää itsestään selvänä, että Adam on historiallisena henkilönä ollut olemassa. Tällaista oletusta ei voi tehdä, jos evoluutiomalli syrjäyttää alkutekstien alkuperäämme koskevan kirjaimellisen tulkinnan.

Jos Jeesus piti luomiskertomusta luotettavana historiana, miksi olisi typerää, jos emme tekisi samoin vain siksi, että ihmiset väittävät muuta?

KERTAUS

Lisäaineistoa: Lue Gerald A. Klingbeilin toimittama kirja *The Genesis Creation Account and Its Reverberations in the Old Testament* (Berrien Springs, MI: Andrews University Press, 2015).

”Raamattu on kattavin ja valaisevin historian katsaus, jota ihmisillä on. Se on saatu tuoreena ikuisen totuuden lähteestä, ja jumalallinen käsi on säilyttänyt sen puhtauden aikojen saatossa. – Vain sieltä löydämme ihmissuvun historian, jota inhimilliset ennakkoluulot tai ylpeys eivät ole tahranneet.” (5T 25.)

”Minulle on näytetty, että geologia yksinään, ilman Raamatun historiaa tukena, ei voi todistaa mitään. Maasta löytyneet muinaisjäännökset osoittavat kyllä, että asiat olivat ennen monella tavalla erilaisia kuin nykyään, mutta niiden ikä tai se kuinka pitkään ne ovat olleet maassa, voidaan ymmärtää vain tuntemalla Raamatun historia. On kenties harmittonta arvailla sellaisiakin historian asioita, joita Raamattu ei paljasta, jos oletuksemme eivät ole ristiriidassa pyhästä kirjasta löytyvien tosiasioiden kanssa, mutta jos ihmiset unohtavat Jumalan sanan ja siellä ilmaistun luomisen historian ja pyrkivät selittämään Jumalan luomistyöt luonnonlakien tulokseksi, he joutuvat rajattoman epävarmuuden valtamerelle. Sen, kuinka Jumala tarkkaan ottaen teki luomakunnan kuudessa kirjaimellisessa päivässä, hän on jättänyt ilmoittamatta kuolevaisille. Hänen luomistyönsä on yhtä käsittämätön asia kuin hänen olemassaolonsakin.” (3SG 93.)

Keskustelunaiheita:

1. Tieteelliset selitykset monista nykypäivänkin todellisuutta koskevista asioista, joita voidaan käsitellä, kuunnella, katsella, testata ja uudelleen testata, ovat ristiriitaisia ja kiistanalaisia. Miksi sitten monet kyselemättä hyväksyvät jokaisen tieteellisen väitteen, joka esitetään oletetusti miljoonia tai miljardeja vuosia sitten tapahtuneista asioista?

2. Moderni tiede toimii sen pintapuolisesti järkeenkäyvän oletuksen pohjalta, että luonnollisia tapahtumia ei voida selittää yliluonnollisilla syillä. Emme voi esimerkiksi selittää nälänhätää sillä, että noita langetti kirouksen maan päälle. Mitkä ovat tällaisen lähestymistavan rajoitteet, kun katsomme Raamatun luomiskertomusta? Sen mukaan luominen oli yliluonnollinen tapahtuma. Jos yliluonnollinen kuitenkin automaattisesti suljetaan pois luomisen selityksenä, miksi kaikki muutkin annetut selitykset ovat pakostakin vääriä?

Raamattu esityksenä historiasta

”Minä olen Herra, sinun Jumalasi, joka johdatin sinut pois Egyptistä, orjuuden maasta.” (2. Moos. 20:2 [myös 5. Moos. 5:6].)

Avaintekstit:

1. Sam. 17;
Jes. 36:1–3;
Jes. 37:14–38;
Dan. 1, 5;
Matt. 26:57–67;
Hepr. 11:1–40.

Raamattu on historian saatossa syntynyt kirja. Sen kertomukset etenevät suoraviivaisesti absoluuttisesta alusta, jolloin Jumala loi kaiken, lopullista päämäärää kohti, jolloin hän ennallistaa maailman Jeesuksen toisen tulemisen yhteydessä.

Raamatun historiallinen luonne on yksi niistä piirteistä, jotka erottavat sen muiden uskontojen pyhistä kirjoista. Raamattu edellyttää, että Jumala henkilökohtaisesti ohjaa historian kulkua; tätä ei yritetä millään lailla todistella. Alussa Jumala puhuu ja niin tulee luoduksi elämä maan päälle (1. Moos. 1:1–31). Hän kutsuu Abramin Kaldean Urista. Hän vapauttaa kansansa Egyptin orjuudesta. Hän kirjoittaa kymmenen käskyä kivitaluille omalla sormellaan (2. Moos. 31:18, RK 2012/VKR). Hän lähettää profeettoja. Hän lähettää tuomioita. Hän kutsuu ihmisiä elämään hänen jumalallisen lakinsa mukaan ja levittämään tietoa pelastussuunnitelmasta muille kansoille. Lopulta hän lähettää Poikansa Jeesuksen Kristuksen maailmaan jakaa historian ikuisiksi ajoiksi kahtia.

Tällä viikolla tarkastelemme joitakin Raamatussa esitettyjä keskeisimpiä kohtia historiassa sekä joitakin niistä arkeologisista todisteista, jotka vahvistavat Raamatussa ilmoitetun historian paikkansapitävyyttä.

Tämä tutkistelu on sapatiksi 6.6.2020

DAVID, SALOMO JA MONARKIA

Daavidin ja Salomon hallituskaudet edustavat Israelin historian kulta-aikaa. Entä jos heitä ei kuitenkaan ollut olemassa, kuten jotkut väittävät? Entä jos heidän valtakuntansa eivät olleet niin laajoja kuin Raamattu kuvaa? Ilman Daavidia ei olisi Jerusalemiä (2. Sam. 5:6-10). Ilman Daavidia ei olisi hänen poikansa Salomon rakentamaa temppeliä (1. Kun. 8:17-20). Ilman Daavidia ei olisi myöskään tulevaa Messiasia, sillä Messiaan oli luvattu syntyvän Daavidin sukulinjan kautta (Jer. 23:5, 6; Ilm. 22:16). Israelin historia täytyisi kirjoittaa kokonaan uudestaan. Raamatusta löytyvä historia on nimenomaan se, mikä antaa Israelille ja seurakunnalle niiden ainutlaatuisen osan ja tehtävän.

Lue 1. Sam. 17. Miten Jumala antaa Israelille ratkaisevan voiton? Ketä hän käyttää voiton tuomisessa? Missä kaikki tämä tapahtuu?

Taistelurivien sijainti kuvataan tarkasti 1. Sam. 17:1-3. Israelilaisten leirialueeksi kuvatun Elanlaakson kukkuloilta on paljastunut Khirbet Qeiyafan rauniokaupunki. Hiljattaiset arkeologiset kaivaukset ovat paljastaneet sen Saulin ja Daavidin aikaiseksi sotilastukikohtana käytetyksi linnoituskaupungiksi, jolta on näkymä laaksoon. Raunioista kaivettiin esiin kaksi samaan aikaan käytössä ollutta porttia. Koska useimmissa muinaisen Israelin kaupungeissa oli vain yksi portti, tämä saattaa merkitä, että kyseessä olisi Saaraim (1. Sam. 17:52): tämä hepreankielinen kaupungin nimi tarkoittaa kahden porttia.

Jos asia on näin, tämä raamatunajan kaupunki on nyt tunnistettu ensimmäistä kertaa. Vuosina 2008 ja 2013 sieltä löydettiin kaksi tekstiä, joiden uskotaan olevan vanhimpia koskaan löytyneitä heprealaistekstejä. Toisessa mainitaan nimi Esbaal, sama nimi kuin yhdellä Saulin pojista (1. Aik. 9:39).

Vuonna 1993 Tel Danin kaupungin kaivauksissa paljastui merkittävä teksti, jonka oli kirjoittanut Damaskoksen kuningas Hasael. Hän oli tallentanut voittonsa "Israelin kuninkaasta" ja "Daavidin huoneen" kuninkaasta. Daavidin hallitsijasua kuvattiin juuri tällaisilla sanoilla myös Raamatussa. Tämä arkeologinen todiste vahvistaa sen, että Daavid oli todellinen historian henkilö, kuten Raamattu esittää.

Mitä tarkoittaisi uskomme kannalta, jos kuningas Daavidia ei olisikaan ollut olemassa, kuten jotkut väittävät?

JESAJA, HISKIA JA SANHERIB

Lue Jes. 36:1-3 ja 37:14-38. Miten Jumala vapauttaa kansansa tässä kertomuksessa Assyrian suuresta sotaretkestä Juudaa vastaan?

Vuonna 701 eKr. Sanherib tekee sotaretken Juudaa vastaan. Kertomus on tallennettu Raamattuun. Myös Sanherib itse on kirjannut tapahtumat ylös useilla tavoilla. Omissa aikakirjoissaan, jotka löytyivät pääkaupunki Niniven kaivauksista, hän kerskailee: ”Minä piiritin ja valloitin 46 hänen [Hiskian] vahvoilla muureilla varustetuista kaupungeistaan ja lukemattoman määrän pienempiä kyliä niiden ympärillä.” Sanheribin Niniven palatsista on löytynyt seinä, joka on täynnä veistettyjä kohokuvia, jotka kertovat Sanheribin käymästä piirityksestä ja taistelusta Juudan kaupunki Lakisia vastaan.

Hiljattaiset Lakisissa tehdyt kaivaukset ovat paljastaneet ne valtavat palamisjätteet, jotka ovat jäänteitä siitä, kun Sanherib poltti kaupungin. Jerusalemin kuitenkin ihmeellisesti säästy. Sanherib pystyy kerskumaan vain tämän verran: ”Mitä tulee Hiskiaan, siihen juutalaiseen, hänet minä suljin häkčilinnun tavoin omaan kaupunkiinsa.” Missään ei kuvata, että Sanherib olisi hävittänyt Jerusalemin tai että sieltä olisi tuotu vankeja orjiksi.

On totta, että Jerusalemia piiritettiin, mutta piiritys kesti Raamatun mukaan vain yhden päivän, koska Herran enkeli vapautti Jerusalemin. Kuten Jesaja oli ennustanut: ”Mutta Assyrian kuninkaasta Herra sanoo näin: – Ei hän tähän kaupunkiin pääse, ei ammu tänne yhtään nuolta, ei tuo tämän eteen ainnuttakaan kilpeä eikä luo piiritysvallia tätä vastaan. Hän palaa samaa tietä, jota tuli, tähän kaupunkiin hän ei pääse, sanoo Herra. Minä suojelen tätä kaupunkia, minä pelastan sen itseni vuoksi ja palvelijani Daavidin tähden.” (Jes. 37:33-35.)

On mielenkiintoista, että vain Lakisin valloitusta on kuvattu näyttävästi Assyrian pääkaupungin Niniven palatsin seinillä. Jerusalemia ei löydy sieltä. Sanherib saattoi kerskua vain Lakisin kukistamisella. Välienselvittely taivaan Jumalan ja Assyrian jumalien välillä päättyy siihen, että Jumalan kansa pääsee pinteestä. Jumala näkee Assyrian väkivaltaiset teot. Hän kuulee Hiskian rukouksen. Jumala toimii historiassa.

Miten voit muistaa sen, että Jumala, joka ihmeellisellä tavalla pelasti kansansa Hiskian aikana, on sama Jumala, jota rukoilet ja johon luotat tänään?

**DANIEL,
NEBUKAD-
NESSAR JA
BABYLON**

Heinäkuussa 2007 eräs Wienin yliopiston tutkija löysi Nebukadnessarin, Babylonian kuninkaan, aikaisen savitaulun. Siitä löytyi nimi ”Nebu-Sarsekim”, sen babylonialaispäällikön nimi, joka mainitaan myös Jer. 39:3. Nebu-Sarsekim on yksi niistä monista kuninkaista ja päälliköistä, jotka on arkeologisten löytöjen yhteydessä voitu jäljittää takaisin Danielin ja Nebukadnessarin aikaan.

Lue Dan. 1 ja 5. Miten Danielin nuoruudessaan tekemät päätökset liittyivät siihen, että Jumala käytti häntä palvelijanaan ja profeettanaan vaikuttamaan miljooniin ihmisiin historian saatossa?

Daniel ”päätty lujasti” (Dan. 1:8, RK 2012/VKR) pysyä Jumalalle uskollisena sen suhteen, mitä hän söi ja miten hän rukoili. Nämä hyvät tavat, jotka hän loi jo nuoruudessaan, muodostuivat hänen elämänmallikseen, joka antoi hänelle voimaa hänen pitkän ikänsä ajan. Niistä seurasi selkeää ajattelukykyä, viisautta ja ylhäältä tulevaa ymmärrystä. Tämän huomasivat myös Nebukadnessar ja Belsassar, sillä Daniel korotettiin yhteen valtakunnan korkeimmista asemista. Ehkä Danielin antaman mallin vielä tärkeämpi vaikutus oli se, että se johti kuningas Nebukadnessarin kääntymykseen (Dan. 4:31-34).

Nebukadnessar oli Nabopolassarin poika. Yhdessä he rakensivat suurenmoisen kaupungin, jonka veroista ei muinaisesta maailmasta löytynyt (Dan. 4:27). Babylonin kaupunki oli valtavan suuri. Siellä oli yli 300 temppeliä ja upea palatsi. Kaupunkia ympäröivät kaksoismuurit, joiden paksuus oli 3,6 m ja 6,7 m. Muureissa oli 8 porttia, jotka oli nimetty suurten babylonialaisjumalten mukaan. Kuuluisin on Ištarin portti, jonka saksalaiset kaivoivat esiin ja josta on tehty jäljitelmä Pergamon-museoon Berliiniin.

Dan. 7:4 kuvaa Babyloniaa leijonana, jolla on kotkan siivet. Ištarin portille johtavan juhlaulkukuekadun seinät on koristeltu 120 leijonan kuvalla. Kaupungin ulkopuolella on yhä nähtävissä sieltä löytynyt suuri kuva, jossa leijona hyökkää ihmisen kimppuun. Leijona oli siis sopiva kuva symboloimaan suurta Babyloniaa. Raamatun historia ja profeetallinen sanoma on tullut näin vahvistettua.

Dan. 1:8 (RK 2012/VKR) sanotaan, että Daniel ”päätty lujasti”. Mitä tämä tarkoittaa? Mitä sinun pitää sydämessäsi päättää lujasti tehdä tai olla tekemättä?

HISTO- RIALLINEN JEESUS

Lue Matt. 26:57-67; Joh. 11:45-53 ja Joh. 18:29-31. Kuka oli Kaifas? Mikä osuus hänellä oli Kristuksen kuolemaan? Kuka oli Pontius Pilatus ja miten hänen päätöksensä ratkaisi sen, että Suuri neuvosto sai toteuttaa tavoitteensa?

Kaifas oli ylipappi, joka vehkeili suunnitelmaa Jeesuksen surmaamiseksi. Juutalainen historioitsija Josefus vahvistaa Kaifaksen olemassaolon: ”Jonka lisäksi hän riisti ylipapin aseman Joosefilta, jota kutsuttiin myös Kaifakseksi, ja nimitti hänen tilalleen Jonatanin, edellisen ylipappi Annaksen pojan.” – *Josephus Complete Works* (Grand Rapids, MI: Kregel Publications, 1969), kirja 18, luku 4, s. 381.

Vuonna 1990 Jerusalemin eteläpuolelta löydettiin sukuhauta, jossa oli 12 luuarkkua. Haudasta löytyneiden kolikoiden ja saviastioiden perusteella hauta ajoitetaan ensimmäisen vuosisadan puoliväliin. Koristeellisimmasta luuarkusta löytyi nimi ”Joosef Kaifaksen poika”. Monet tutkijat uskovat, että luuarkku kuului Kaifakselle, tuolle ylipapille, jolla oli suora vaikutus Jeesuksen kuolemaan.

Vuonna 1961 löydettiin Caesarea Maritiman kaupungin teatterista kivi, johon oli kirjoitettu Pontius Pilatuksen nimi, hänen, joka toimi Juudean maaherrana keisari Tiberiuksen aikana.

Kristuksen kuolemaan liittyvät kaksi keskeistä henkilöä ovat siis todella olleet olemassa. Maalliset historiankirjoittajat kahdelta ensimmäiseltä vuosisadalta puhuvat Jeesus Nasarettilaisesta. Roomalainen historioitsija Tacitus kirjoittaa Kristuksesta ja siitä, miten Pontius Pilatus teloitti tämän Tiberiuksen hallintokaudella. Plinius nuorempi, roomalainen maaherra, kirjoittaa vuosina 112–113 jKr. keisari Trajanukselle kysyen, miten kristittyjä tulisi kohdella. Hän kuvailee heidän koontuvan tiettyinä päivinä ennen aamunkoittoa ja laulavan hymnejä Kristukselle Jumalana.

Nämä arkeologiset löydöt ja historialliset lähteet tarjoavat Raamatun ulkopuolisen todistuksen Jeesuksen olemassaolon puolesta ja sen puolesta, että häntä alettiin palvoa jo ennen kuin hänen kuolemastaan oli kulunut 50 vuotta. Evankeliumit ovat tietysti ensisijaisia lähteitä, ja meidän tulisi tutkia niitä huolella oppiaksemme lisää Jeesuksesta.

Miksi on tärkeää, ettei uskomme ole riippuvainen arkeologisista löydöistä ja todisteista?

USKO JA HISTORIA

Emme elä tyhjiössä. Valintamme vaikuttavat paitsi itseemme myös toisiin. Samalla tavoin monien muinoin eläneiden Jumalan lasten elämällä on ollut suuri vaikutus muidenkin tulevaisuuteen kuin vain heidän omaansa. Hepr. 11, tuo kuuluisa uskon esikuvista kertova luku, tekee yhteenvetoa siitä, millainen vaikutus muinaisten uskonsankareiden uskolla on ollut.

Lue Hepr. 11:1-40. Mitä voimme oppia näiden uskonsankareiden elämästä?

Henok _____

Nooa _____

Abraham _____

Saara _____

Joosef _____

Mooses _____

Rahab _____

Simson _____

Usko ei ole vain sitä, että uskomme johonkin tai johonkuhun; se on myös toimimista uskomme mukaan. Usko näkyy toimintana; juuri tätä pidetään vanhurskautena. Juuri tällaiset uskonteot muuttavat historiaa. Jokainen uskonteko on sen varassa, että niissä turvaututaan Jumalan sanaan.

Nooa toimi uskon varassa rakentaessaan arkin. Hän luotti Jumalan sanaan silloinkin, kun kokemus ja järki sanoivat muuta. Koska ei ollut koskaan satanut, kaikki viittasi siihen, että puhe tulvasta oli täyttä hölynpölyä. Nooa kuitenkin totteli Jumalaa ja ihmiskunta pelastui. Abraham lähti eteläisessä Mesopotamiassa sijaitsevasta Urista, joka oli sen ajan kehittynein kaupunki, kohti tuntematonta, johon Jumala hänet johtaisi. Hän valitsi toimia Jumalan käskyn mukaan. Mooses valitsi mieluummin olla paimen, joka johtaisi Jumalan kansan luvattuun maahan, kuin olla kuninkaana Egyptissä, sen ajan mahtavimmassa valtakunnassa. Hän luotti Kaikkivaltiaan ääneen, joka kutsui häntä palavasta pensaasta. Rahab päätti luottaa niihin uutisiin, joita oli kuullut Jumalan voimateoista. Hän suojeli kahta vakoojaa ja hänestä tuli yksi Jeesuksen esiäideistä. Miten vähän tiedämmekään siitä, miten päätöksemme tulevat vaikuttamaan lukemattoman moniin ihmisiin niin tässä kuin tulevissakin sukupolvissa!

KERTAUS

Lisäaineistoa: Lue Ellen White, *Alfa ja omega*, osa 2, s. 224–230 tai *Patriarkat ja profeetat*, s. 629–635; *Alfa ja omega*, osa 3, s. 165–170 ja 176–187 tai *Profeetat ja kuninkaat*, s. 230–235 ja 243–254.

”Raamattu on ihmiskunnan vanhin ja sisällöltään laaja-alaisin historia. Se tuli tuoreena ikuisen totuuden lähteestä, ja kautta aikakausien Jumalan käsi on säilyttänyt sen puhtauden. Se valaisee kaukaisen menneisyyden, mihin inhimillinen tutkimus turhaan koettaa tunkeutua. Jumalan sanassa yksin me näemme sen voiman, joka laski maan perustukset ja levitti taivaat. Vain siitä löydämme luotettavan selityksen kansojen synnystä. Vain siinä on esitetty ihmiskunnan historia vapaana ihmisen ylpeydestä ja ennakkoluuloista.” (EK 165.)

”Joka tuntee Jumalan ja hänen sanansa, omaa myös vakaan uskon pyhien kirjoitusten jumalallisuuteen. Hän ei koettele Raamattua ihmisten tieteellisillä käsityksillä, vaan tuo ihmisten ajatukset erehtymättömän mittapuun koeteltaviksi. Hän tietää, että Jumalan sana on totuutta ja totuus ei voi koskaan olla ristiriidassa itsensä kanssa; se, mikä niin kutsutun tieteen opetuksessa on ristiriidassa Jumalan ilmoituksen kanssa, on silkkää ihmisten arvailua.

Todellista viisautta omaaville tieteellinen tutkimus avaa laajat mahdollisuudet ajatusten syventämiseen ja tiedon kartuttamiseen.” (8T 325.)

Keskustelunaiheita:

1. Pureutukaa syvemmin keskiviikon tutkisteluosuuden viimeiseen kysymykseen. On hienoa, kun löydämme arkeologisia todisteita Raamatun historian paikkansapitävyydestä. Mutta mitä tapahtuu, kun arkeologisia löytöjä tulkitaan tavoilla, jotka ovat ristiriidassa Raamatun kertomusten kanssa? Mitä tämä kertoo meille siitä, että meidän tulisi ottaa Raamattu Jumalan sanana ja luottaa siihen sellaisena kuin se on meille esitetty, riippumatta siitä, mitä arkeologiset löydöt tai joku tieteenala väittävät?

2. Miettikää tämän päivän näkökulmasta niitä Raamatun profetioita, jotka ovat jo saaneet täyttymyksensä. Ajatelkaa esimerkiksi Danielin kirjan lukujen 2 ja 7 kuvailemia valtakuntia. Mitä voimme oppia näistä historiassa jo täyttyneistä profetioista? Miten voimme oppia luottamaan Herraan myös vielä toteutumattomien profetioiden osalta?

Raamattu ja profetiat

”Hän sanoi minulle: ‘vielä on kaksituhatta kolmesataa iltaa ja aamua; sitten pyhäkkö vanhurskauteen.’” (Dan. 8:14, RK 2012 marg.)

Avaintekstit:

Dan. 2:27-45;
Joh. 14:29;
4. Moos. 14:34;
Dan. 7:1-25;
Dan. 8:14;
1. Kor. 10:1-13.

Raamatun profetiat ovat keskeisiä identiteettimme ja lähetystehtävämme kannalta. Profetiat tarjoavat sekä sisäisen että ulkoisen mekanismin, joka vakuuttaa meidät Jumalan sanan paikkansapitävyydestä. Jeesus sanoi: ”Olen puhunut tästä jo nyt, jotta te uskoisitte, kun se tapahtuu.” (Joh. 14:29.) Keskeinen kysymys kuuluu: Kuinka tulkitsemme profetioita oikealla tavalla, niin että todella tiedämme, kun jokin profetia on saanut täyttymyksensä?

Uskonpuhdistajat tulkitsivat Raamattua historisoivan tulkintatavan mukaan. Tämä on sama metodi, jota Daniel ja Johannes käyttivät omien tulkintojensa avaimena. Historisoivassa tulkintatavassa profetia nähdään asteittain etenevänä historian toteutumisenä, joka alkaa menneisyydestä ja päättyy Jumalan ikuisen valtakuntaan.

Tällä viikolla paneudumme historisoivan profetioiden tulkintatavan perusteisiin. ”Meidän tulee nähdä profetian täyttymys historiassa, ja tutkia Kaitselmuksen töitä suurissa uskonpuhdistusliikkeissä, ja ymmärtää mitä on tapahtumassa, kun kansakuntia johdetaan suuren taistelun viimeiseen vaiheeseen.” (8T 307.)

HISTORI- SOIVA TULKINTA- TAPA JA PROFETIAT

Metodia, jota adventistit soveltavat profetioiden tulkittamiseen, kutsutaan historisoivaksi tulkintatavaksi. Sen ajatuksena on, että monet Raamatun tärkeimmistä profetioista noudattavat historian katkeamatonta virtaa aina menneisyydestä nykyhetkeen ja tulevaisuuteen asti. Vähän samaan tapaan kuin opiskelimme historiaa koulussa. Teemme näin, koska näin Raamattu itse tulkitsee profetiat meille.

Lue Dan. 2:27-45. Mitkä unen kohdat osoittavat, että kyse on historiassa välittömästi toinen toistaan seuraavista maailmanvalloista? Millä tavoin Raamattu itse osoittaa, kuinka apokalyptisiä (lopunajan) profetioita tulee tulkita?

Nebukadnessarin valtakunnan sanotaan olevan kultainen pää. Näin Daniel määrittelee Babylonin ensimmäiseksi valtakunnaksi (Dan. 2:38). Sitten Daniel sanoo: "Mutta sinun jälkeesi nousee toinen valtakunta - - ja sitten kolmas - -" (Dan. 2:39) ja vielä "on tuleva neljäs valtakunta" (Dan. 2:40). Se, että valtakunnat seuraavat toinen toistaan kyseisessä järjestyksessä ilman, että niiden välissä on katkoksia, tulee ilmi jo itse kuvapatsaasta, sillä jokainen valtakunta on kuvattu osaksi tuota suurempaa kokonaisuutta, jossa liikutaan patsaan päästä varpaisiin. Valtakunnat liittyvät toisiinsa kuten aika ja historia liittyvät toisiinsa.

Dan. 7 ja 8 käytetään saman asian esittämiseksi tiettyjä eläinsymboleja. Meille esitellään neljän (luvussa 8 kolmen) peräkkäisen maailmanvallan katkeamaton ketju. Valtakunnat alkavat antiikin ajasta ja etenevät historiassa tähän päivään ja tulevaisuuteen asti, kun Kristus palaa ja Jumala perustaa ikuisen valtakuntansa.

Danielin kirjan 2. luvun kuvapatsas ja lukujen 7 ja 8 näyt luovat perustan, jolle protestanttinen historisoiva profetioiden tulkintatapa perustuu ja jota adventistit yhä kannattavat.

Lue Joh. 14:29. Miten Jeesuksen sanat auttavat ymmärtämään, miten profetiat toimivat?

Mikä etu meillä nykyihmisillä on esimerkiksi Babylonin aikana eläneisiin ihmisiin nähden, joille historian eteneminen oli vielä arvoitus?

VUOSI=PÄIVÄ -PERIAATE

Yksi historisoivassa tulkintatavassa käytetty tulkinnan avain on vuosi=päivä -periaate. Monet tutkijat ovat vuosisatojen saatossa soveltaneet tätä periaatetta Danielin kirjan ja Ilmes-tyskirjan aikaprofetioiden. Periaate on muodostunut useiden avaintekstien sekä kyseisten profetioiden välittömän asiayhteyden pohjalta.

Lue 4. Moos. 14:34 ja Hes. 4:6. Kuinka Jumala tekee vuosi=päivä -periaatteen helppotajaiseksi?

Jakeissa nousee selvästi esiin vuosi=päivä -periaate. Kuinka voimme oikeuttaa periaatteen käyttämisen muiden aikaprofetioiden kohdalla, esim. Dan. 7:25 ja Dan. 8:14 (RK 2012 marg.) sekä Ilm. 11:2, 3; Ilm. 12:6, 14 ja Ilm. 13:5?

Kolme muutakin seikkaa tukevat periaatteen käyttöä: symbolien käyttö, pitkät aikavälit ja poikkeukselliset ilmaukset.

Ensinnäkin, valtakuntia kuvastavien petojen ja sarvien symbolinen luonne viittaa siihen, että myös aikamääritelmät tulee ymmärtää symbolisesti. Pedot ja sarvet symboloivat jotakin muuta. Koska kaikki muukin profetiassa on symbolista, miksi aikaprofetioiden tulisi ottaa kirjaimellisesti?

Toiseksi, profetioissa esitetyt tapahtumat ja valtakunnat kattavat useita vuosisatoja kestävän ajan, mikä olisi mahdollista, jos niitä kuvaavat aikaprofetioiden otettaisiin kirjaimellisesti. Kun niihin sovelletaan vuosi=päivä -periaatetta, aika ja tapahtumat käyvät yksiin hämmästyttävän täsmällisesti.

Kolmanneksi, poikkeukselliset ilmaukset, joita näistä ajanjaksoista käytetään, viittaavat symbolisen tulkinnan tarpeeseen. Toisin sanoen tavat, joilla aikaa on näissä profetioissa ilmaistu (esimerkiksi 2 300 iltaa ja aamua, Dan. 8:14, RK 2012 marg.), eivät ole tavanomaisia ajanilmauksia, mikä osoittaa, että kuvatut ajanjaksot tulee ymmärtää symbolisesti, ei kirjaimellisesti.

Pohdi Dan. 9:24-27 (RK 2012) esitettyä 70 viikon profetiaa. Jos ajattelemme, että siitä "ajasta, jolloin tuli sana, että Jerusalemin on jälleen rakennettava, kuluu voideltuun ruhtinaaseen asti" (Dan. 9:25) 69 kirjaimellista viikkoa eli vain vuosi, neljä kuukautta ja yksi viikko, profetiassa ei ole mitään järkeä, vai mitä? Mitä tapahtuu, jos sovellamme Raamatun vuosi=päivä -periaatetta ja 70 viikosta tuleekin 490 vuotta?

**PIENEN
SARVEN
TUNNISTA-
MINEN**

Uskonpuhdistajat samastivat Dan. 7 ja 8 esitetyn pienen sarvivan Rooman kirkkoon. Miksi?

Lue Dan. 7:1-25 ja 8:1-13. Mitä piirteitä pienelle sarvulle kuvataan molemmissa luvuissa?

Molemmat luvut antavat pienelle sarvulle seitsemän yhteistä piirrettä: 1) molemmat kuvataan sarvina; 2) molemmat ovat vainoavia valtoja (Dan. 7:21, 25; 8:10, 24); 3) molemmat ylentävät itsensä ja pilkkaavat Jumalaa (Dan. 7:8, 20, 25; 8:10, 11, 25); 4) molemmat hyökkäävät Jumalan kansaa vastaan (Dan. 7:25; 8:24); 5) molempien toimintaa rajaa profeettallinen aika (Dan. 7:25; 8:13, 14, RK 2012); 6) molempien toiminta ulottuu ajan loppuun (Dan. 7:25, 26; 8:17, 19); ja 7) molemmat tuhoutuvat ylikuonnollisesti (Dan. 7:11, 26; 8:25).

Ensimmäinen valtakunta oli Babylon (Dan. 2:38), toinen Meedia ja Persia (Dan. 8:20) ja kolmas Kreikka (Dan. 8:21). Historia on yksiselitteinen siinä, että näiden jälkeen tuli Rooma. Dan. 2. luvun rauta, joka kuvastaa Roomaa, jatkuu raudan ja saven sekoituksena jalkaterissäkin eli maailman loppuun asti. Dan. 7. luvun pieni sarvi nousee neljännessä pedosta, mutta pysyy osana neljättä petoa.

Mikä valta nousi Roomasta ja jatkoi poliittis-uskonnollista hallintaansa 1260 vuoden ajan (Dan. 7:25)? Vain paavinvalta toteuttaa tämän piirteen. Se nousi Euroopan 10 barbaariheimon keskuudesta ja syrjäytti heimoista kolme (Dan. 7:24). Se oli ”erilainen kuin edelliset” (Dan. 7:24), mikä kertoo sen ainutlaatuisuudesta muihin valtoihin verrattuna. Se puhui ”[u]hmaten – – Korkeinta vastaan” (Dan. 7:25) ja ”uhmasi jo taivaan joukon valtiasta” (Dan. 8:11) anastamalla Jeesuksen roolin ja antamalla sen paaville. Ennustus siitä, että tuo valta vainoaa Korkeimman pyhiä (Dan. 7:25) ja pudottaa ”maahan taivaan joukkoja” (Dan. 8:10), täyttyi kristittyjen vainoissa. Paavinvalta pyrki muuttamaan lain (Dan. 7:25) poistamalla 10 käskystä toisen käskyn ja siirtämällä sapatin sunnuntaille.

Dan. 2, 7 ja 8 nähdään, että Kreikan jälkeen nousee valta, joka säilyy ajan loppuun. Mikä muu valta tämä voisi olla kuin Rooma, joka nyt on ottanut paavillisen muodon? On täysin poliittisesti epäkorrektia sanoa näin. Miksi tämä on silti keskeinen osa kolmen enkelin sanomaa?

TUTKIVA TUOMIO

Protestantit tukivat laajalti profetioiden historisoivaa tulkintaa uskonpuhdistuksen jälkeen. Kuitenkin vasta 1800-luvun alun milleriläisen liikkeen myötä alettiin tutkia ennustusta 2 300 päivästä ja tutkivasta tuomiosta. Katso taulukkoa:

Dan. 7	Dan. 8
Babylon (leijona)	–
Meedia ja Persia (karhu)	Meedia ja Persia (pässi)
Kreikka (leopardi)	Kreikka (vuohipukki)
Pakanallinen Rooma (neljäs peto)	Pakanallinen Rooma (sarvi liikkuu vaakatasossa)
Paavillinen Rooma (pieni sarvi)	Paavillinen Rooma (sarvi liikkuu pystysunnassa)

**Lue Dan. 7:9-14; 8:14, 26 (RK 2012, jae 14 marg.).
Mitä taivaassa tapahtuu tekstien mukaan?**

Kuvattuaan keskiajan vainonaikaa, joka päättyi vuonna 1798 kenraali Berthierin vangitessa paavin (Ilm. 13:3), Dan. luvut 7 ja 8 siirtyvät kuvaamaan tuomiota. Se tapahtuu taivaassa, jossa "[o]ikeus asettui istumaan" (Dan. 7:10) ja "taivaan pilvissä tuli Ihmisen Pojan kaltainen – – Ikiaikaisen luo" (Dan. 7:13, RK 2012). Tuomio tapahtuu vuoden 1798 jälkeen, mutta ennen Jeesuksen toista tulemistä.

Dan. 7. luvun tuomiokuvaus on rinnakkainen Dan. 8:14 (RK 2012 marg.) kuvatun pyhäkön vanhurskauttamisen kanssa. Niissä puhutaan samasta asiasta. Tekstin mukaan kuluu 2 300 iltaa ja aamua siihen, että pyhäkkö vanhurskautetaan. Vuosi=päivä -periaatteen mukaan kyse on 2 300 vuodesta.

Alkuajankohta 2 300 vuodelle annetaan Dan. 9:24, jossa 70 viikon (490 vuotta) profetia "leikataan" (hepr. *hātak*) 2 300 iltaa ja aamua koskevasta näystä (Dan. 9:24). 2 300 vuotta koskeva profetia (Dan. 8:14, RK 2012 marg.) ja 70 viikkoa (490 vuotta) koskeva profetia (Dan. 9:24-27) ovat saman profetian kaksi osaa. 70 viikon profetia antaa alkuajankohdan 2 300 vuoden ajanjaksolle: "ajasta, jolloin tuli sana, että Jerusalemin on jälleen rakennettava" (Dan. 9:25, RK 2012). Sana tuli "kuningas Artakserkseen seitsemäntenä hallitusvuotena" (Esa 7:7), vuonna 457 eKr. Jos tästä lasketaan 2 300 vuotta eteenpäin, tulemme vuoteen 1844, joka on vuoden 1798 jälkeen, mutta ennen Jeesuksen toista tulemistä. Tällöin Jeesus astui kaikkeinpyhimpään ja aloitti taivaallisen pyhäkön puhdistamisen. Katso perjantain tutkisteluosuuden taulukkoa.

ESIKUVAT PROFE- TIOINA

Danielin kirjan ja Ilmestyskirjan symboleilla on vain yksi täyttymys. Esimerkiksi vuohipukki sai täyttymyksensä Kreikan valtakunnassa, vain yhdessä valtakunnassa (Dan. 8:21). Tämä kerrotaan tekstissä! Voisiko asia olla enää selvempi?

Esikuvat keskittyvät todellisiin ihmisiin, tapahtumiin tai Vanhan testamentin ohjeisiin, jotka ovat olleet todellisuudessa olemassa historiassa, mutta jotka samalla osoittavat johonkin suurempaan todellisuuteen tulevaisuudessa. Tällainen esikuvien käyttö tulkintatapana on tuttua Jeesukselle ja Uuden testamentin kirjoittajille. Sitä löytyy jo Vanhasta testamentistakin. Ainoa tapa tunnistaa esikuva ja sen vastine on, jos innoitettu Raamatun kirjoittaja mainitsee ne.

Lue 1. Kor. 10:1-13. Mihin historian tapahtumiin Paavali viittaa nuhdellessaan Korintin seurakuntaa? Miten tämä liittyy meihin tänä päivänä?

Paavali viittaa historiassa todellisuudessa tapahtuneeseen Israelin kansan erämaavaellukseen ja luo siitä esikuvan. Näin Paavali osoittaa, että Jumala, joka innoitti Mooseksen kirjoittamaan kyseiset tapahtumat muistiin, tarkoitti, että niistä tulisi "varoittavia esimerkkejä" (1. Kor. 10:6), jotka kehottavat hengellistä Israelia kestäämään kiusauksissa eläessämme viimeisiä aikoja.

Lue alla olevat raamatunpaikat ja kirjoita viereen niissä mainittu esikuva ja sen täyttymys sellaisina kuin Jeesus ja Uuden testamentin kirjoittajat ovat ne kuvanneet.

Matt. 12:40 _____

Joh. 19:36 _____

Joh. 3:14, 15 _____

Room. 5:14 _____

Joh. 1:29 _____

Kussakin tapauksessa Jeesus ja Uuden testamentin kirjoittajat käyttävät tulkintatapanaan "esikuva ja sen vastine" -mallia, jossa esikuvien profeetallinen merkitys paljastuu. Esikuvat ovat osoittaneet johonkin vielä suurempaan täyttymykseen kuin mikä niiden historiallinen todellisuus on ollut.

KERTAUS

Lisäaineistoa: Lue Clifford Goldsteinin kirja *1844 Made Simple* (Boise, ID: Pacific Press, 1988), 1844madesimple.org.

Tutki alla olevaa taulukkoa.

Dan. 7	Dan. 8
Babylon (leijona)	–
Meedia ja Persia (karhu)	Meedia ja Persia (pässä)
Kreikka (leopardi)	Kreikka (vuohipukki)
Pakanallinen Rooma (neljäs peto)	Pakanallinen Rooma (sarvi liikkuu vaakatasossa)
Paavillinen Rooma (pieni sarvi)	Paavillinen Rooma (sarvi liikkuu pystysuunnassa)
Tuomio taivaassa	Taivaallisen pyhäkön puhdistaminen

Keskeistä on huomata, että Dan. 7 kuvattu tuomio, joka alkaa 1 260 vuotta kestäneen vainonajan jälkeen (Dan. 7:25), on sama asia kuin Dan. 8:14 (RK 2012 marg.) mainittu taivaallisen pyhäkön vanhurskauttaminen. Juuri tämän taivaallisen oikeudenkäynnin jälkeen Jumala perustaa ikuisen valtakuntansa tämän langenneen maailman surullisen historian päätteeksi. Näin meillä on vahvaa raamatullista näyttöä siitä, miten tärkeää asiaa Dan. 8:14 (RK 2012 marg.) sisältää.

Keskustelunaiheita:

1. Lue Dan. 2. Huomaa, miten selkeästi historisoiva tulkinta on tuotu esiin: katkeamaton maailmanvaltojen ketju alkaen antiikin ajoista ja päättyen Jumalan ikuisen valtakunnan perustamiseen. Jumala antaa meille avaimen, jonka avulla voimme tulkita näitä profetioita. Mitä se, että vain harvat kristityt enää käyttävät historisoivaa tulkintatapaa, kertoo kristillisen maailman tilasta? Miksi tämän tiedostaminen vain vahvistaa sitä, kuinka tärkeä adventtisanoma on tämän ajan maailmalle?

2. Kuinka hyvin ymmärrät Dan. 8:14 (RK 2012 marg.) annettua 2 300 päivän profetian? Jos et ymmärrä sitä, miksi et ottaisi aikaa perehtyäksesi siihen? Saatat hämmästyä, kuinka hyvin perusteltu tulkintamme tästä profetiasta on.

3. Lue Dan. 7:18, 21, 22, 25, 27. Huomaa, miten jakeissa keskitytään siihen, mitä pyhille tapahtuu. Mitä pieni sarvivalta tekee heille? Mitä vastaavasti Herra tekee heidän hyväkseen? Mikä on se pyhille tuleva hyvä uutinen koskien heidän tuomiotaan? Mitä tuomio heille viime kädessä merkitsee?

Hankalien tekstiosuuksien käsittely

”Ja pitäkää sitä pelastuksenanne, että Herra on kärsivällinen. Näinhän myös rakas veljemme Paavali on hänelle annetun viisauden mukaisesti teille kirjoittanut. Samaa hän sanoo kaikissa kirjeissään, joissa puhuu näistä asioista. Niissä tosin on yhtä ja toista vaikeatajuista, mitä tietämättömät ja haihattelevat ihmiset omaksi tuhocseen vääristelevät niin kuin kaikkia muitakin pyhiä kirjoituksia.” (2. Piet. 3:15, 16.)

Avaintekstit:

2. Tim. 2:10–15;
1. Aik. 29:17;
Jaak. 4:6–10;
Gal. 6:9;
Ap. t. 17:11.

Mainitessaan apostoli Paavalin kirjeet Pietari kirjoittaa, että niissä ja joissakin muissa Raamatun kohdissa on ”yhtä ja toista vaikeatajuista” (2. Piet. 3:16). Näitä vaikeatajuisia kohtia sitten ”tietämättömät ja haihattelevat ihmiset omaksi tuhocseen vääristelevät” (2. Piet. 3:16). Pietari ei sano, että kaikki asiat ovat vaikeita ymmärtää, vaan että jotkin ovat.

Tämänhän me tiesimmekin, eikö vain? Kuka rehellinen Raamatun lukija ei olisi törmännyt tekstiosuuksiin, jotka tuntuvat oudoilta tai vaikeilta ymmärtää? Varmasti olemme kaikki jossakin vaiheessa kokeneet tämän.

Siksi tällä viikolla emme tarkastele niinkään itse vaikeita kohtia vaan pikemminkin sitä, miksi tällaisia haasteita löytyy ja kuinka me Raamatun totuuden uskollisina etsijöinä voimme käsitellä niitä. Voi olla, että joihinkin haastaviin kohtiin emme koskaan saa vastausta tässä ajassa. Suurin osa Raamatun teksteistä ei kuitenkaan tuota meille minkäänlaisia vaikeuksia. Siksi emme saa antaa pienen määrän hankalia kohtia heikentää uskoamme Jumalan sanan luotettavuuteen ja arvovaltaan kokonaisuutena.

20.6. World Refugees Day – Maailman pakolaisten päivä
Tämä tutkistelu on sapatiksi 20.6.2020

NÄENNÄIS- TEN RISTI- RIITOJEN MAHDOLLI- SIA SYITÄ

Lue 2. Tim. 2:10-15. Paavali kehottaa Timoteusta pyrkimään opettamaan "totuuden sanaa oikein". Minkä tärkeän sanoman Paavali välittää meille kaikille?

Rehellinen Raamatun tutkija ei voi kieltää, etteikö Raamatusta olisi asioita, joita on vaikea ymmärtää. Vaikeat kohdat ovat jopa odotettavissa. Olemmehan epätäydellisiä ja rajallisia ihmisiä, eikä kenelläkään ole kattavaa ymmärrystä kaikilta oppineisuuden aloilta, jumalallisista asioista puhumattaakaan. Kun rajalliset ihmiset yrittävät ymmärtää äärettömän Jumalan viisautta, vastaan tulee vääjäämättä ongelmia. Ongelmat Raamatun ymmärtämisessä eivät kuitenkaan todista sitä, että sen opetus olisi valheellista.

Ne, jotka hylkäävät Jumalan innoittaman Raamatun opetuksen, usein väittävät ongelmakohtia ristiriidoiksi tai virheiksi. Koska Raamattu on heidän mielestään enemmän tai vähemmän ihmisten tekemä kirja, he uskovat, että sieltä kuuluukin löytyä epätäydellisyyksiä ja virheitä. Tällaisessa mielentilassa harvoin ryhdytään vakavissaan etsimään selityksiä, joissa huomioidaan se, että jumalallinen innoitus on tehnyt Raamatusta yhtenäisen ja luotettavan. Ihmiset, jotka alkavat epäillä jo Raamatun alkulehdillä, esim. luomiskertomusta, epäilevät helposti kaikkea muutakin Raamatussa.

Jotkin Raamatun ristiriidat voivat johtua kopioijien tai kääntäjien tekemistä virheistä. Ellen White on sanonut: "Jotkut katsovat meitä huolissaan ja kysyvät: 'Eivätkö kopioijat tai kääntäjät ole saattaneet tehdä virheitä?' Tämä on todennäköistä, ja mieli joka on niin kapeakatseinen, että alkaa epäillä ja kompuroida tämän mahdollisuuden tai todennäköisyyden takia, olisi aivan yhtä altis kompastumaan innoitetun sanan mysteereihin, sillä tällaisen ihmisen mieli ei voi nähdä Jumalan tarkoituksia. He horjuisivat yhtä helposti yksinkertaisissakin tosiasioissa, jotka tavallisen ihmisen on helppo hyväksyä ja nähdä jumalallisina, koska hänelle Jumalan puhe on yksinkertaista ja kaunista, täynnä elinvoimaa ja ravintoa. Ristiriidat ahdistavat sellaista ihmistä ja saavat hänen jalkansa horjumaan, joka muutenkin löytää hankaluuksia yksinkertaisimmistakin meille paljastetuista totuuksista." (1SM 16)

Miksi on tärkeää lähestyä Raamattua nöyrällä ja almaisella mielellä?

TARTU ONGELMA- KOHTIIN REHELLI- SESTI JA HUOLELLI- SESTI

Oletko törmännyt teksteihin, joita et ymmärrä tai joita on vaikea sovittaa yhteen muun Raamatun tai yleensä todellisuuden kanssa? Vaikea kuvitella, ettei näin olisi jossakin vaiheessa käynyt. Kysymys kuuluukin: Miten reagoit? Oikeastaan olisi vielä tärkeämpää kysyä: Miten sinun kuuluisi reagoida?

Lue 1. Aik. 29:17; Sananl. 2:7; 1. Tim. 4:16. Miten ja-keiden sanomaa voidaan soveltaa siihen, miten meidän tulisi käsitellä vaikeita raamatunpaikkoja?

Vain rehellisinä voimme kohdata vaikeat kysymykset asiaan-kuuluvasti. Rehellisyys suojaa meitä siltä, että yrittäisimme torjua tai piilotella hankalia kohtia. Rehellisyys estää meitä antamasta pinnallisia vastauksia, jotka eivät kestä lähempää tarkastelua. Rehellisyys ja vilpittömyys ovat Jumalalle mieleen. Meidän tulisi jäljitellä hänen luonnettaan kaikessa, mitä teemme, jopa siinä, miten tutkimme Raamattua.

Rehlliset ihmiset pitävät huolen siitä, etteivät he hankalia raamatunpaikkoja kohdatessaan irrota niitä asiayhteydestään eivätkä vääristele totuutta johdattelevalla kielenkäytöllä eivätkä johda ketään harhaan todistusaineistoa manipuloiden. On parempi odottaa vaikeaan kohtaan kestävää vastausta kuin yrittää tarjota välttelevää tai epätydyttävää ratkaisua. Rehllisellä Raamatun tutkimisella on myönteinen sivuvaikutus: se lisää luottamusta, ja kaikkien terveiden henkilökohtaisten suhteiden ytimestä löytyy nimenomaan luottamus. Rehllisyys vakuuttaa ihmiset paremmin kuin hatarat vastaukset. On parempi sanoa, ettet osaa vastata kysymyseen tai selittää tarkasti tekstiä kuin antaa selityksiä, joihin itse haluat uskoa, vaikkei teksti sitä tarkoittaisikaan.

Huolelliset ihmiset haluavat hartaasti tuntea Jumalan sanan totuuden, ja siksi he jatkuvasti varmistuvat siitä, etteivät ryntää hätiköityihin johtopäätöksiin, jotka perustuvat puutteellisille tiedoille tai hatarille todisteille. Huolelliset ihmiset ottavat päättäväisesti huomioon kaikki asian puolet ja yksityiskohdat, jotka voivat olla tärkeitä. He eivät pidä ajattelusaan kiirettä, vaan tutkivat perusteellisesti ja huolella Jumalan sanaa ja asiaan liittyvää tietoa.

Miten sinun tulisi suhtautua raamatunkohtiin, joita et ymmärrä tai jotka eivät näytä sopivan yksin totuuskäsitteesi kanssa?

**SUHTAUDU
HANKALIIN
KOHTIIN
NÖYRÄSTI**

Lue Jaak. 4:6-10; 2. Aik. 7:14 ja Sef. 3:12. Miksi nöyryys on tärkeää vaikeiden Raamatun paikkojen kohdalla?

Monet ihmiset ovat oivaltaneet, että he ovat riippuvaisia itsensä ulkopuolisesta tahosta. He ovat tajunneet, etteivät he itse olekaan kaiken mittapuu. Nämä ihmiset arvostavat totuutta enemmän kuin oman egonsa tarvetta olla oikeassa. He ovat tietoisia siitä, että totuus ei ole heidän muokattavissaan, vaan pikemminkin heidän kohdattavissaan. Kenties suurin totuus, jonka nämä ihmiset ymmärtävät, on se, kuinka vähän he totuutta todellisuudessa tuntevat. Paavalia lainataksemme he tietävät katselevansa "kuin kuvastimesta, himmeän heijastuksen tavoin" (1. Kor. 13:12, RK 2012).

Nöyrän asenteen edut ovat monet: tiedossa kasvamisen perusta on se, että kyselee nöyrästi. Silloin syntyy vapauden ilmapiiri, joka luontaisesti saa ihmisissä aikaan henkeä, joka kykenee vastaanottamaan opetusta. Tämä ei tarkoita sitä, että nöyrät ihmiset ovat usein väärässä tai että he muuttavat aina mieltään eivätkä pysy vahvoina vakaumuksessaan. Se tarkoittaa vain sitä, että he asettuvat alamaisiksi Raamatun totuudelle. He tiedostavat ymmärryksensä rajoitteet ja kykenevät siksi laajentamaan ymmärrystään Jumalan sanasta tavalla, jolla älykäs, ylimielinen ja ylpeä ihminen ei kykene.

"Kaikki, jotka etsivät Jumalan sanasta ohjausta nöyrin ja kyselevin mielin, päättäneinä saada selville pelastuksen ehdot, ymmärtävät kyllä mitä Raamattu sanoo. Mutta ne, jotka tutkivat sanaa sellaisessa hengessä, jota Raamattu ei hyväksy, vievät tutkimuksestaan mukanaan hengen, joka ei ole peräisin Raamatusta. Herra ei puhu välinpitämättömälle mielelle. Hän ei hukkaa neuvojaan henkilölle, joka on ehdoin tahdoin epäkunnioittava ja turmeltunut. Mutta kiusaaja opettaa jokaista, joka alistuu noudattamaan hänen ehdotuksiaan ja on halukas hylkäämään Jumalan pyhän lain.

Meidän tulee nöyryyttää sydämemme ja tutkia hartaasti ja kunnioittavasti elämän sanaa. Vain mieleltään nöyrä ja ka-tuva voi nähdä valon." (KPH 110.)

Miten voit löytää oikean tasapainon nöyryyden ja varmuuden välillä? Miten vastaisit esimerkiksi syytökseen: "Kuinka te adventistit voitte olla niin varmoja siitä, että olette oikeassa sapatin suhteen ja että suurin osa kristikuntaa on väärässä"?

PÄÄTTÄ- VÄISYYS JA KÄRSIVÄLLI- SYYS

Lue Gal. 6:9. Vaikka Paavali puhuukin sinnikkyudesta hyvän tekemisessä, samaa asennetta tarvitaan myös, kun kohtaamme vaikeita kysymyksiä. Miksi päättäväisyys ja kärsivällisyys ovat tärkeitä ominaisuuksia ongelmia ratkottaessa?

Todelliset saavutukset vaativat sinnikkyyttä. Raamatun ongelmakohtat antavat mahdollisuuden panna aivomme töihin. Se päättäväisyys ja kestävyys, jolla etsimme ratkaisua, paljastaa, kuinka tärkeä kyseinen kysymys meille on. Aika, jonka käytämme Raamatun tutkimiseen yrittäessämme selvittää jotakin kohtaa, on hyvin käytettyä. Kenties kokemus mahdollisesti pitkäänkin kestävästä ahkerasta Raamatun tutkimisesta vastausta etsittäessä on jopa suurempi siunaus kuin ongelmaan lopulta löytyvä vastaus. Toki ratkaisun löytymisen pitkään vaivanneeseen ongelmaan tekee ratkaisusta arvokkaan.

Se, ettei ongelmaa kykene ratkaisemaan nopeasti, ei tarkoita, etteikö se olisi ratkaistavissa. Usein sivuutamme tämän tosiasian. On monia, jotka vaikeaan raamatunkohtaan törmätessään miettivät sitä hetken, mutta koska eivät heti keksi ratkaisua, ajattelevat, ettei se ole ratkaistavissa. Jotkut alkavat kyseenalaistaa Raamatun luotettavuutta ylipäänsä. Ratkaisu saattaa olla hyvinkin helppo siitä huolimatta, että me rajallisen viisauden ja tiedon omaavat ihmiset emme sitä näe. Mitä ajattelisimme, jos aloitteleva matematiikanopiskelija yritettyään puoli tuntia turhaan ratkaista vaikeaa ongelmaa julistaisi, ettei ratkaisua ole olemassa, koska hän ei keksinyt sitä? Sama pätee meihin tutkiessamme Raamattua.

Jos jokin kohta ei yrityksistä huolimatta aukene, jätä se sivuun vähäksi aikaa ja harjoita sillä välin sitä, minkä Jumala on selvästi sinulle osoittanut. Jotkin hengelliset oivallukset syntyvät vasta, kun olemme noudattaneet Jumalan tahtoa siinä, minkä hän on selvästi ilmoittanut. Ole siksi periksi antamaton ja kärsivällinen tutkiessasi Raamattua. Kärsivällisyys on erityisesti lopun ajan uskovien hyve (Ilm. 14:12).

Mitä voimme oppia muilta, jotka ovat kärsivällisesti tutkineet haastavia raamatunkohtia? Miten voimme kannustaa toisia siinä, etteivät he antaisi periksi toisuuden etsinnässään? Miksi meidän ei tarvitse pelätä vaikeita Raamatun kohtia?

KOHTAA VAIKEAT KOHDAT RUKOILLEN RAAMATUN VALOSSA

Lue Ap. t. 17:11; Ap. t. 8:35 ja Ap. t. 15:15, 16. Mitä apostolit ja alkuseurakunnan jäsenet tekivät kohdattaessaan vaikeita kysymyksiä? Miksi Raamattu on edelleen paras itsensä tulkitsija?

Parhaat ratkaisut Raamatun ongelmiin löytyvät edelleen Raamatusta itsestään. Sen ongelmakohdat on parasta käsitellä koko muun Raamatun valossa sen sijaan, että yksittäistä kohtaa tutkittaisiin erillään muista tai koko muusta Raamatusta. Meidän on käytettävä Raamattua apunamme ymmärtääksemme sitä. Yksi tärkeimmistä asioista on se, että opimme kaivamaan esiin Raamatun suuria totuuksia.

Jos et ymmärrä jotakin kohtaa Raamatussa, yritä saada siihen valoa muista sen kohdista, jotka puhuvat samasta aiheesta. Yritä aina löytää selkeitä Raamatun kohtia valaisemaan epäselviä kohtia. On myös tärkeää, ettemme koskaan pyri hämärtämään Raamatun selkeitä kohtia epäselvien kohtien nojalla. Sen sijaan, että etsisimme Raamatun selityksiä sen ulkopuolisista lähteistä, filosofiasta tai tieteestä meidän tulisi antaa Jumalan sanan itsensä paljastaa merkityksensä meille.

Sanotaan, että polvillamme me kirjaimellisesti katsomme vaikeuksiamme uudesta näkökulmasta. Rukoillessamme annamme viestiä siitä, että tarvitsemme Jumalan apua Raamatun tulkitsemisessa ja ymmärtämisessä. Rukouksessa etsimme mielen valaistusta Pyhäältä Hengeltä, joka on sama henki, joka innoitti Raamatun kirjoittajia.

Rukouksessa motiivimme ovat avoimina Jumalan edessä, ja voimme kertoa hänelle, miksi haluamme ymmärtää lukemamme. Rukouksessa pyydämme Jumalaa avaamaan silmämme hänen sanalleen ja antamaan meille halukkaan mielen seurata ja toteuttaa hänen totuuttaan. Kun Jumala vastauksena rukouksiimme ohjaa meitä Pyhän Henkensä kautta, hän ei anna ohjeita, jotka ovat ristiriidassa sen kanssa, mitä hän on Raamatussa ilmoittanut. Jumala on aina sopusoinnussa Raamatun kanssa. Hän vahvistaa jo ilmoittamaansa sanaa ja rakentaa sen varaan, mitä hänen innoittamansa raamatun kirjoittajat ovat jo välittäneet meille.

Miten rukous auttaa meitä pääsemään oikeaan mielentilaan, jossa voimme paremmin ymmärtää ja totella Jumalan sanaa?

KERTAUS

Lisäaineistoa: Lue Ellen White, *Tie Kristuksen luo*, s. 105–113.

Raamatussa on monia selittämättömiä asioita, joita rajallisten ihmisten on vaikea käsittää. Osa on liian syvällisiä meidän täysin selitettäviksi. Siksi me tarvitsemme nöyrää mieltä ja halukkuutta rukouksen avulla oppia Raamatusta. Uskollisuus Raamattua kohtaan mahdollistaa sen, että Raamatun teksti – vaikka se tuntuisikin järjenvastaiselta – saa puhua meille sen, mitä siinä on tarkoitettukin. Uskollisuus Raamattua kohtaan kunnioittaa tekstiä sen sijaan, että lähtisi muuttelemaan sitä tai hämärtämään sen todellista merkitystä.

”Kun Jumalan sana avataan ilman kunnioitusta ja ilman rukousta, epäilykset sumentavat mielen ja epäusko vahvistuu. Kun ajatukset ja tunteet eivät ole kiinnittyneinä Jumalaan tai sopuinnussa hänen tahtonsa kanssa, Paholainen ohjaa ajatuksia ja tuo mieleen tulkintoja, jotka eivät ole oikeita. Ne ihmiset, jotka eivät sanoin ja teoin pyri olemaan sopuinnussa Jumalan kanssa, ovat alttiita erehtymään Raamatun tulkinassa. Heidän selityksiinsä ei ole turvallista luottaa, vaikka he olisivat kuinka oppineita. Niillä, jotka etsivät Raamatusta epäjohdonmukaisuuksia, ei ole hengellistä käsityskykyä. Väärityneiden käsitystensä valossa he näkevät paljon epäilyttävää asioissa, jotka ovat todellisuudessa selkeitä ja yksinkertaisia.” (TKL 110, 111.)

Keskustelunaiheita:

1. Miksi Raamatun ymmärtämisen kannalta on niin tärkeää, että meillä on oikeanlainen asenne sitä kohtaan? Mitä muuta tällä viikolla tarkastelemiemme asioiden lisäksi tuohon asenteeseen voi kuulua?

2. Miksi emme saisi hämmästyä löytäessämme Raamatusta vaikeasti selitettäviä ja ymmärrettäviä asioita? Kuinka moni asia luonnossakin on toisinaan vaikea ymmärtää? Esimerkiksi sellainenkin perusasia kuin vesi (pelkkä vesi!) on vielä täynnä arvoituksia.

3. Kuinka me adventisteina selitämme Luuk. 23:43, jossa useimpien käännösten mukaan Jeesus sanoo ristillä riippuneelle ryövärille, että tämä tulisi olemaan hänen kanssaan paratiisissa vielä tuona samana päivänä? Mitkä ovat rehellisiä tapoja reagoida tähän vaikeaan kohtaan? Kuinka sellaiset kohdat kuten Joh. 20:17; Saarn. 9:5 ja 1. Kor. 15:16–20 voivat auttaa meitä ymmärtämään kyseistä asiaa?

Jumalan sanasta eläminen

”Toteuttakaa sana tekoina, älkää pelkästään kuunnelko sitä – älkää pettäkö itseänne.” (Jaak. 1:22.)

Avaintekstit:

Fil. 2:12–16;
Luuk. 4:4, 8, 10–12;
Ps. 37:7;
Ps. 46:11;
Ps. 62:2, 3, 6;
Kol. 3:16.

Parhaimmistakaan raamatuntutkistelutavoista ei ole hyötyä, jos emme ole päättäneet elää sen mukaan, mitä Raamatusta opimme. Se, mikä pätee opimiseen yleensä, pätee erityisesti Raamatun tutkimiseen: parhaiten opimme toteuttamalla oppimaamme käytännössä, emme ainoastaan lukemalla tai kuuntelemalla. Tällainen kuuliaisuus avaa jumalallisten siunausten täyden aarreaitan, joka muutoin pysyisi suljettuna. Kuuliaisuus sanalle johtaa meidät jännittävälle ja elämää muuttavalle polulle, jolla tietomme ja ymmärryksemme lisääntyy. Jos emme suostu elämään Jumalan sanan ohjeiden mukaan emmekä halua toteuttaa oppimaamme käytännössä, me emme kasva. Todistuksemme jää myös vaillinaiseksi, koska elämämme ei ole sopuossuussa sanojemme kanssa.

Me kasvamme arnessa ja viisaudessa niiden innoittavien esimerkkien kautta, joissa näemme, mitä Jumalan sanasta eläminen tarkoittaa. Jeesusta Kristusta parempaa esimerkkiä ja motivoivampaa voimaa ei löydy. Hän antoi meille mallin, jota seurata. Hän eli elämän, joka oli täydellisessä sopuossuussa Jumalan tahdon kanssa.

Tällä viikolla tutkimme, mitä Jumalan sanasta eläminen ja sen jumalallisen auktoriteetin alla pysyminen tarkoittavat.

Tämä tutkistelu on sapatiksi 27.6.2020

JUMALAN ELÄVÄ SANA JA PYHÄ HENKI

On tärkeää tutkia Jumalan sanaa huolella ja oikeita metodeja käyttäen. Yhtä tärkeää tai jopa vielä tärkeämpää on se, että toteutamme oppimaamme käytännössä. Raamatun tutkimisen perimmäinen tarkoitus ei ole saada enemmän tietoa, niin upeaa kuin se onkin. Tavoitteena ei ole hallita Jumalan sanaa, vaan antaa Jumalan sanan hallita meitä ja muuttaa elämäämme ja ajattelutapojamme. Vain tällä on todellista merkitystä. Voidaksemme elää oppimaamme todeksi meidän on asetettava alamaisiksi Raamatun totuudelle. Valinta vaatii joskus ankaraa taistelua, sillä kamppailemme siitä, kuka saa yliheruuden ajattelussamme ja elämässämme. Viime kädessä on vain kaksi tahoja, joista meidän on valittava puolemme.

Lue Fil. 2:12-16. Kuinka meidän tulisi elää?

Jumala tekee työtään meissä, mutta hän tekee sen Pyhän Henkensä kautta, joka yksin voi antaa meille viisautta ymmärtää Pyhää Raamattua. Lisäksi me syntiset ihmiset olemme usein luonnostamme Jumalan totuutta vastaan, ja jos olisimme oman viisautemme varassa, emme tottelisi Jumalan sanaa (Room. 1:25; Ef. 4:17, 18). Ilman Pyhää Henkeä meillä ei olisi mieltymystä Jumalan sanomaa kohtaan. Meissä ei Raamattua lukiessamme syttyisi toivoa, luottamusta eikä rakkautta. Pyhän Henkensä kautta Jumala todellakin "saa teissä aikaan sen, että tahdotte tehdä ja myös teette niin kuin on hänen hyvä tarkoituksensa" (Fil. 2:13).

Pyhä Henki on opettaja, joka haluaa johtaa meidät ymmärtämään syvemmin Raamattua ja arvostamaan sitä. Pyhä Henki kiinnittää huomionsamme Jumalan sanan totuuteen ja antaa meille siitä uusia oivalluksia, niin että uskollisuus ja kuuliaisuus Jumalan tahdolle muodostuvat elämämme tunnuspiirteiksi. "Kukaan ei kykene selittämään Pyhää Raamattua ilman Pyhän Hengen apua, mutta kun tartut Jumalan sanaan nöyrällä ja vastaanottavaisella mielellä, Jumalan enkelit ovat rinnallasi auttaakseen sinua näkemään totuuden." (1SM 411.) Näin hengelliset asiat tutkitaan Hengen avulla (1. Kor. 2:13, 14) ja me voimme "aamu aamulta" noudattaa Jumalan sanaa (Jes. 50:4, 5).

Meidän tulisi pitää "kiinni elämän sanasta" (Fil. 2:16, RK 2012). Mitä tämä mielestäsi tarkoittaa? Ks. myös 5. Moos. 4:4 (RK 2012), jossa opetetaan vastaavaa. Mikä on oma osamme prosessissa?

JEESUK- SELTA OPPIMINEN

Jeesusta Kristusta parempaa ja innoittavampaa esimerkkiä seurattavaksi ei ole. Hän tunsi kirjoitukset ja oli valmis seuraamaan Jumalan kirjoitettua sanaa ja olemaan kuuliainen sille.

Lue Luuk. 4:4, 8, 10-12. Miten Jeesus käyttää kirjoituksia vastustaakseen Paholaisen kiusauksia? Kuinka keskeisellä sijalla Raamatun tulee olla uskossamme, varsinkin silloin, kun koemme kiusauksia?

Jeesus tunsi kirjoitukset niin hyvin, että pystyi ulkomuistista lainaamaan niitä. Tällainen Jumalan kirjoitetun sanan tuntemus oli varmasti seurausta siitä, että Jeesus vietti arvokasta laatu-aikaa yhdessä Jumalan kanssa tutkien kirjoituksia.

Jos hän ei olisi sanatarkasti tuntenut kirjoituksia ja niiden asiayhteyttä, hän olisi helposti voinut joutua Paholaisen pettämäksi. Paholainenkin lainasi kirjoituksia käyttäen niitä omien petollisten juoniensa edistämiseksi. Yksittäisten Raamatun kohtien ulkomuistista lainaaminen Paholaisen tapaan ei siis riitä. Täytyy tietää myös, mitä muualla Raamatussa sanotaan kyseisestä aiheesta. Täytyy tietää, mikä kohdan oikea merkitys on. Vain tällainen Jumalan sanan tunteminen auttaa meitä siinä, ettei Jumalan vastustaja pysty pettämään meitä, vaan että kykenemme Jeesuksen tavoin vastustamaan Paholaisen hyökkäyksiä. Jeesus avasi kerta toisensa jälkeen seuraajiensa mielen ymmärtämään kirjoituksia kääntämällä heidän ajatuksensa siihen, mitä "on kirjoitettu" (Luuk. 24:45, 46; Matt. 11:10; Joh. 6:45 jne.) Hän oletti, että ne, jotka lukevat Raamattua, löytävät myös sen oikean merkityksen: "Mitä laissa sanotaan? Mitä sinä itse sieltä luet?" (Luuk. 10:26.) Jeesukselle kirjoitukset olivat normi, jonka mukaan meidän tulisi elää.

Raamatunkohdassa Joh. 7:38 Jeesus - lihaksi tullut Jumalan sana - viittasi taas siihen, mitä kirjoituksissa sanotaan. Vain Raamatun ilmoituksen perusteella tiedämme, että Jeesus on luvattu Messias. Juuri kirjoitukset todistavat hänestä (Joh. 5:39). Jeesus itse oli valmis noudattamaan kirjoitettuun muotoon saatettua Jumalan sanaa. Jos hän oli valmis siihen, mitä meidän tulisi tehdä?

Mikä on oma kokemuksesi Raamatun käyttämisestä taistelussa kiusauksia vastaan? Oletko kiusauksiin joutuessasi alkanut lukea tai lainata Raamattua?

JEESUS VASTAAN RAAMATTU?

Lue Joh. 5:45-47. Minkä todistuksen Jeesus antaa suhteestaan Raamattuun?

Jotkut väittävät Jeesuksen sanojen olleen ristiriidassa Vanhan testamentin kirjoitusten kanssa. Heille Jeesuksen sanat ovat Raamatun muiden sanojen yläpuolella.

Uudesta testamentista luemme Jeesuksen sanat: "Teille on opetettu - -. Mutta minä sanon teille - -." (Matt. 5:43, 44; vrt. Matt. 5:21, 22, 27, 28, 33, 34, 38, 39). Lausueessaan nämä kuuluisat sanat vuorisaarnassaan Jeesuksen tarkoituksena ei ollut hylätä tai kumota Vanhaa testamenttia, kuten jotkut tulkitsevat. Hän vain reagoi niihin kirjoitusten tulkintoihin ja suulliseen perintöön, joita jotkut hänen aikalaisensa käyttivät saadakseen oikeutuksen kohdella muita tavalla, jota Jumala ei hyväksynyt eikä ollut käskenyt tekemään.

Jeesus ei kumonnut Vanhaa testamenttia tai väheksynyt sen arvovaltaa. Päinvastoin! Juuri Vanha testamenttihan todistaa siitä, kuka hän itse on. Jeesus vain tehosti Vanhan testamentin lausuntojen merkitystä näyttämällä, mikä niissä oli Jumalan alkuperäinen tarkoitus.

Jeesuksen auktoriteetin käyttäminen Raamatun hylkäämiseksi tai siihen, että joitakin sen osia väitetään ei-innoitetuiksi, on yksi salakavalimmista ja vaarallisimmista tavoista kritisoida Raamattua, koska se tehdään itsensä Jeesuksen nimissä. Meillä on Jeesuksen esimerkki siitä, kuinka suuren painoarvon hän antoi kirjoituksille, jotka hänen aikanaan sisälsivät vain Vanhan testamentin. Tarvitsemmeko enempää todisteita sille, miten meidänkin tulisi suhtautua siihen?

Jeesus ei heikentänyt Raamatun arvovaltaa, vaan johdonmukaisesti korotti sitä luotettavana oppaana. Yksiselitteisesti hän toteaa: "Älkää luulko, että minä olen tullut lakia ja profeettoja kumoamaan. En minä ole tullut kumoamaan, vaan teuttamaan. - - Sitä, joka jättää laista pois yhdenkin käskyn, vaikkapa kaikkein vähäisimmän, ja siten opettaa, kutsutaan taivasten valtakunnassa vähäisimmäksi." (Matt. 5:17, 19.)

Minkä keskeisten oppien perusteet löytyvät yhä tänäkin päivänä Vanhasta testamentista? Ajattele esim. luomista (1. Moos. 1-2) ja syntiinlankeemusta (1. Moos. 3). Mitä muita sellaisia keskeisiä kristillisiä totuuksia löytyy Vanhasta testamentista, jotka Uusi testamentti myöhemmin vahvistaa?

HILJAISIA HETKIÄ JUMALAN SANAN ÄÄRELLÄ

Elämämme on usein kiireistä ja täynnä stressiä. Joskus meidän on ponnisteltava vain selvitäksemme päivästä toiseen ja pysyäksemme leivän syrjässä kiinni. Toisinaan, silloinkin kun meillä on kaikki tarpeellinen elämää varten, touhuamme kaikenlaista, vain siksi, että haluamme yhä enemmän. Haluamme asioita, joiden ajattelemme tekevän meidät onnellisiksi ja saavan meidät tuntemaan tyydytystä. Kuten Salomo kuitenkin meitä Saarnaajan kirjassa varoittaa, näin ei aina tapahdu.

Kaiken kiireen keskellä meidän on helppo jättää Jumala syrjään elämästämme. Ei siksi, ettemmekö uskoisi, vaan siksi että emme käytä laatuaikaa lukien Raamattua, rukoillen ja lähestyen Herraa, "jonka kädessä on sinun elämäsi ja kohtalosi" (Dan. 5:23). Muut asiat voivat viedä huomiomme niin täysin, että laatuaika Jumalan kanssa unohtuu. Me kaikki tarvitsemme hetkiä, jolloin tietoisesti pysähdymme kohtaamaan Pelastajamme, Jeesuksen. Miten Pyhä Henki voi puhua meille, jos emme pysähdy kuuntelemaan? Hiljaiset hetket Jumalan kanssa hänen sanaansa lukien ja rukoillen ovat hengellisen elämämme lähde.

Lue Ps. 37:7; Ps. 46:11, VKR; Ps. 62:2, 3, 6. Mitä ja keet opettavat hiljaisten hetkien viettämisestä Jumalan kanssa? Miksi sellaiset ovat tärkeitä?

Jos rakastat jotakuta, nautit, kun saat viettää hänen kanssaan aikaa kahden. Valitse paikka, jossa saat lukea ja pohdiskella Jumalan sanaa ilman häiriötekijöitä. Kiireisessä elämässämme tämä onnistuu vain, jos tietoisesti varaamme aikaa tälle kohtaamiselle. Usein päivän paras hetki hiljentymiselle ja pohdinnalle on heti aamulla. Ennen työpäivää vietetyt hetket voivat olla siunauksena koko päivälle, koska ne arvokkaat ajatukset, joita saat, kulkevat mukanas useita tunteja. Ole kuitenkin luova etsiessäsi sopivaa hetkeä, jolloin voit kohdata Jumalasi ilman häiriötekijöitä.

Rukousyhteys Raamatun elävään Jumalaan vaikuttaa elämäsi enemmän kuin mikään muu. Se vaikuttaa siihen, miten voit kasvaa enemmän Jeesuksen kaltaiseksi.

Kuinka tietoisesti pyrit järjestämään kahdenkeskistä aikaa Herran kanssa? Millaisia nuo hetket ovat? Miten ne auttavat sinua paremmin tajuamaan Jumalan todellisuuden ja tuntemaan hänen rakkautensa?

RAAMATUN ULKOA OPETTELU JA LAULA- MINEN

”Olen kätkenyt sanasi sydämeeni, etten tekisi syntiä sinua vastaan.” (Ps. 119:11, RK 2012.)

Raamatun ulkoa opettelu tuo moninkertaisia siunauksia. Kun tallennamme mieleemme kallisarvoisia katkelmia Jumalan sanasta, ne muuttuvat meille eläviksi, koska voimme aina ammentaa muististamme sanan viisautta ja soveltaa sitä uusissa ja muuttuvissa elämäntilanteissamme. Näin Raamattu vaikuttaa meidän ajatteluamme, päätöksiimme, arvoihimme ja käyttäytymiseemme. Ulkoa opettelu herättää sanan henkiin päivittäisessä elämässämme. Se auttaa meitä palvomaan Jumalaa ja elämään kirjoitusten mukaista, uskollista elämää.

Raamatun muistaminen ulkoa sanasta sanaan on erinomainen suoja harhaoppeja ja vääriä tulkintoja vastaan. Sanan ulkoa opettelu mahdollistaa sen, että voimme lainata Raamattua silloinkin, kun meillä ei ole sellaista käsillä. Tämä voi olla valtava voimavara tilanteissa, jolloin joudumme kiusauksiin tai kun kohtaamme vaikeita haasteita. Jumalan lupauksen muistaminen ja katseemme kiinnittäminen hänen sanaansa omien ongelmien sijaan, ylentää ajatuksemme Jumalan puoleen, jolla on tuhat tapaa auttaa meitä silloinkin, kun itse emme näe yhtä ainoaakaan ratkaisua.

Lue Ef. 5:19 ja Kol. 3:16. Miten Jumalan sanan laulaminen vahvistaa hänen sanaansa mielessämme?

Raamatun sanojen laulaminen on myös mahtava tapa opetella tekstejä ulkoa. Laulaessa Raamatun sanat jäävät paremmin mieleen. Raamatun sanojen yhdistäminen kauniisiin melodioihin ankkuroi tekstien ajatukset kiinteästi mieleemme ja on myös tehokas tapa hälventää ahdistavia tunteita. Niin lasten kuin aikuistenkin on helppo laulaa ja muistaa raamatunpaikkoja, joihin on yhdistetty yksinkertainen mutta sointuva melodia. Raamattu on ollut innoituksen lähteenä lukuisille maailmankuuluille oratorioille, sinfonioille ja lauluille, jotka ovat muovanneet kristillistä kulttuuria kautta vuosisatojen. Sävellykset, jotka kohottavat mieleemme ja suuntaavat ajatuksemme Jumalaan ja hänen sanaansa, ovat ihania siunauksia, joilla on myönteinen vaikutus elämässämme.

”Musiikilla on osuutensa taivaallisessa Jumalan palveluksessa, ja meidän tulisi pyrkiä saamaan ylistyslaulumme mahdollisimman sopusointuisiksi taivaallisten kuorojen kanssa.” (2AO 185.)

KERTAUS

Lisäaineistoa: Lue Ellen White, *Tie Kristuksen luo*, s. 91–103.

”Luonnolliset silmämme eivät voi koskaan nähdä Kristuksen kauneutta. Vain Pyhän Hengen suoma sisäinen valaistus, joka paljastaa ihmisen todellisen toivottomuuden ja avuttomuuden tilan, jossa hän olisi ilman syntien kantajan, kaiken täyttävän Kristuksen, tuomaa armoa ja armahdusta, voi saada ihmisen näkemään Kristuksen mittaamattoman rakkauten, hyvyyden ja kunnian”. (UL 155.)

”Katkelmia Raamatusta, jopa kokonaisia lukuja, voidaan opetella ulkoa, jotta niitä voitaisiin toistaa silloin, kun Paholainen tulee ahdistelemaan kiusauksillaan. – Kun Paholainen houkuttelee ajattelemaan maallisia tai aistillisia asioita, häntä voidaan tehokkaimmin vastustaa sanomalla: ’On kirjoitettu.’” (RH 8.4.1884.)

Keskustelunaiheita:

1. Miten vapaa tahto ja valinnanvapaus edistävät kaikkia uskoa ja kuuliaisuutta koskevia päätöksiämme? Vaikka monet elämämme alueet eivät ole meidän itse hallittavissamme, kuitenkin tärkeissä ikuiseen elämään liittyvissä asioissa meillä on vapaus valita. Mitä teet valinnanvapaudella, jonka Jumala on sinulle antanut? Millaisia hengellisiä valintoja teet?
2. Pohdi, millainen osa sapatilla voi ja tulisi olla Jumalan kanssa vietettyjen hiljaisten hetkien tarjoajana? Miten sapatin viettäminen suojelee sinua siltä, ettet uppoudu työhön tai muihin asioihin niin paljon, että yhteinen aika Jumalan kanssa unohtuu? Miten voit oppia tekemään sapatista sellaisen hengellisen siunauksen päivän, jollaiseksi se tarkoitettiin?
3. Millaisia kokemuksia olet saanut siitä, kun vietät aikaa kahden Jumalan kanssa rukoillen ja Raamattua tutkien? Miten tällainen hengellisyyden harjoittaminen vaikuttaa uskosiin? Miten sen *tulisi* vaikuttaa? Voitte halutessanne kertoa ryhmässä kokemuksianne siitä, mitä olette oppineet, kun olette lukeneet Raamattua ja rukoilleet. Miten toiset voisivat hyötyä siitä, mitä olette itse oppineet?
4. Mitkä ovat lempijakeitasi, joita olet opetellut ulkoa? Miksi pidät jakeista niin paljon? Miten jakeiden ulkoa opettelu on ollut siunauksena sinulle?